Från Död Till Liv!

Av Arne Imsen

ARNE IMSEN

Från Död till Liv

predikningar

MR:s BOKFÖRLAG AB

Copyright: Arne Imsen
Layout och omslag: J O Robert Persson
Tryck: Bröderna Lagerström AB, Stockholm 1970

"Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig."

Psaltaren.

"Ty likasom regnet och snön faller ifrån himmelen och icke vänder tillbaka dit igen, förrän det har vattnat jorden och gjort den fruktsam och bärande, så att den giver säd till att så och bröd till att äta, så skall det ock vara med Ordet som utgår ur min mun: Det skall icke vända tillbaka till mig fåfängt utan att hava verkat, vad jag vill, och utfört det, vartill jag hade sänt ut det."

Jesaja.

Förord

Det är djärvt att samla och i bokform ge ut predikningar i en tid, då det också i troende kretsar blivit på modet att artigt be om ursäkt för något som allt oftare tycks uppfattas såsom ett nödvändigt ont.

Mot alla de krafter på det kristna verksamhetsfältet, som vill göra Ordets förkunnelse till ett beskuret inslag bland andra importerade — mer roande och underhållande — programpunkter i gudstjänstlivet, borde väckelsefolket höja en rungande protest. Den kristna gemenskapen förlorar nämligen helt sin urkristna substans om predikan får tävla med splittrande mötesarrangemang eller ställs på undantag. Det är genom Ordets förkunnelse Guds verk föds fram, växer till, fördjupas och utvecklas.

Boken förmedlar sexton budskap utan något speciellt system för ämnesvalet. Den har inga krav på språkliga eller formella förtjänster, men budbäraren hoppas att varje sida i detta dristiga försök att aktualisera Ordets predikan, skall andas något av det hemlighetsfulla Maranata, vilket i alla tider förenar det levande Guds-folket i detta innerliga förväntansfulla bönerop. "Du vår Herre kom!" Kunde den på ett eller annat sätt vitalisera läsarens *andliga* sinnen, har den utfört sin mission.

Skärholmen i november 1970

A. I.

1. Vårt land — ett Sodom

I Luk. 17: 26—37 heter det:

Och såsom det skedde på Noas tid, så skall det ock ske i Människosonens dagar: människorna åto och drucko, män togo sig hustrur, och hustrur gåvos åt män, ända till den dag, då Noa gick in i arken; då kom floden och förgjorde dem allasammans. Likaledes, såsom det skedde på Lots tid: människorna åto och drucko, köpte och sålde, planterade och byggde, men på den dag, då Lot gick ut från Sodom, regnade eld och svavel ned från himmelen och förgjorde dem allasammans, alldeles på samma sätt skall det ske den dag, då Människosonen uppenbaras. Den som den dagen är på taket och har sitt bohag inne i huset, han må icke stiga ned för att hämta det; ej heller må den som är ute på marken vända tillbaka. Kommen ihåg Lots hustru.

Den som står efter att vinna sitt liv, han skall mista det; men den som mister det, han skall rädda det. Jag säger eder: Den natten skola två ligga i samma säng; den ene skall bliva upptagen, den andre skall lämnas kvar. Två kvinnor skola mala tillhopa; den ena skall bliva upptagen, den andra skall lämnas kvar." Då frågade de honom: "Var då, Herre?" Han svarade dem: "Där den döda kroppen är, dit skola ock rovfåglarna församla sig."

Det finns rikhaltig geologisk, arkeologisk och en mängd annan litteratur, där man kan hämta upplysningar och uppgifter om vad som en gång ägt rum därnere i södra dödahavsområdet, som bibeln kallar för Siddimdalen. Men jag skall helt utelämna all annan litteratur och gå rakt till bibeln.

Jag tror att allt ännu inte är sagt om Sodom. Det finns nämligen en märklig liten utsaga, en profetia, om Sodom i Hes. 16. Den ger mig anledning att tro att Sodom kommer att återuppstå. D. v. s. nu står Sodom och Gomorra som varnande exempel, på historiens blodfläckade blad, men de skall en dag bli ett exempel på frälsning. Jag tror nämligen att den tid vi lever i, inte bara är jämförbar med Sodom i många yttre avseenden. Den har, vad graden beträffar, för länge sedan distanserat Sodom. Gud handlar i nåd och barmhärtighet mot hela släktet, även de gånger vi möter honom som domare över synd och orättfärdighet. Det är frågan om ett nådesverk. Det är Guds kärlek som handlar. Av kärlek sätter han stopp för ett fortsatt lidande som synden alltid för med sig.

Först vill jag säga några ord om Jesu undervisning. Det första vi lägger märke till, är att Jesus är ganska lågmäld. Man kommer absolut inte till någon klarhet om vad Jesus vill, om man inte sätter sig ned och riktigt begrundar vad han har sagt. Men om han är lågmäld så är han dock kategorisk. Jesus representerar icke en "både-och-religion". För honom är alla former av kompromisser otänkbara i relationen Guds rike — världen. Han använder sig av uttryck och bilder som den ytlige betraktaren ofta missförstår eller inte ser något anmärkningsvärt eller lärorikt i. Jesus talar på ett sätt som verkligen tål ett detaljstudium. *"Såsom det skedde på Lots tid, människorna åto och drucko, köpte och sålde, planterade och byggde."* Inget nytt, inget sensationellt. I påståendet finns det inget anmärkningsvärt. Jesus talar om sådant som tillhör själva livsrytmen. Det saknas emellertid en dimension i bibelsammanhanget och den är lika viktig och nödvändig som de ting som här nämnes. Människan är inte bara en animalisk driftvarelse som följer den biologiska instinkten, sexualdriften och självbevarelsedriften. Människan är en inkarnation av en evig ande.

Det finns någonting man skulle kunna kalla gudsbelätet. Det kan ibland se ut som det var utplånat, men faktum kvarstår, att Gud har lagt ner evigheten i människornas hjärtan. Människan är obotligt religiös. Det tar sig uttryck på många

sätt, bl. a. i hennes rädsla för ensamheten. *Det är icke gott att mannen är allena. Jag vill göra åt honom en hjälp, en sådan som honom höves.* 1 Mos. 2: 18. I grundtexten står det: "Det är icke nyttigt för mannen att vara allena." Människan är kallad till gemenskap i två dimensioner. En vertikal och en horisontell. Den vertikala har med tro att göra och den horisontella med moral. I relationerna till Gud talar bibeln om ogudaktighet, och i relationerna till medmänniskorna om orättfärdighet. Gudaktigheten manifesterar sig i rättfärdighetens underbara frukter.

Det är lika onaturligt för människan att vara skild från gudsgemenskapen som det är för grenen att vara skild från trädet. Gud är livets upphovsman och källa. Han vill fortplanta sitt eget liv genom oss.

På samma sätt som vi är i behov av gemenskap är vi i behov av någon eller något att tillbedja. Tillbeder vi icke den ende sanne Guden, söker vi oss andra gudar och faller ned i primitiv avgudadyrkan. Bibeln säger: ... *I följden fursten över luftens härsmakt, över den andemakt, som nu är verksam i de ohörsamma.* (Ef. 2: 2.) Visst måste vi äta och dricka. Visst är det tillåtet att bygga, plantera och bilda hem. Men det finns någonting som är minst lika elementärt och nödvändigt, det är att tillbedja, åkalla och anropa Gud. Det är det som saknas i den skildring Jesus givit oss. Det står: ... *människorna åto och drucko, köpte och sålde, planterade och byggde* ... Deras livsfilosofi kan sammanfattas i de här orden: "Låt oss äta och dricka, ty i morgon skall vi dö." Salomo uttrycker det på ett sätt i Pred. 11: 9: *Gläd dig, du yngling, i din ungdom och låt ditt hjärta unna dig fröjd i din ungdomstid; ja, vandra de vägar ditt hjärta lyster och så, som det behagar dina ögon. Men vet, att Gud för allt detta skall draga dig till doms.*

Vi är inte bara kallade till gemenskap med Gud, vi har också ett personligt ansvar som ingen kan frigöra oss ifrån. Var och en av oss skall dragas till doms och få ta konsekvenserna av sitt jordeliv.

Sodomiterna levde för dagen och trängde konsekvent undan Guds kallelse, nåd och frälsningserbjudanden och marscherade vidare mot sin slutliga olycka. I 1 Mos. 13: 10 finns några intressanta detaljer om Sodom: *Då lyfte Lot upp sina ögon och såg, att hela Jordanslätten överallt var vattenrik. Innan Herren fördärvade Sodom och Gomorra, var den nämligen såsom Herrens lustgård, såsom Egyptens land, ända fram emot Soar. Så utvalde då Lot åt sig hela Jordanslätten. Och Lot bröt upp och drog österut, och de skildes så från varandra. Abraham förblev boende i Kanaans land, och Lot bodde i städerna på Slätten och drog med sina tält ända inemot Sodom.*

Sodom och Gomorra representerar allt det den materialistiska människan åstundar. Städerna hade skönhet, naturtillgångar och minerala rikedomar. Man kan vänta sig att det i ett sådant överflödssamhälle bor lyckliga människor. Men vi möter ingalunda ett lyckligt folk. Folket är förslavat.

Då Lot valde Sodomsslätten, gjorde han det på helt materiella bevekelsegrunder. Han kalkylerade kallt ekonomiskt. Han såg möjligheten att exploatera dess väldiga naturtillgångar. Men Lot såg inte de konungar som behärskade området. Lot föll undan för frestelserna.

När aposteln Johannes skildrar relationerna mellan Guds folk och världen, säger han: *Älsken icke världen, ej heller vad som är i världen. Om någon älskar världen, så är Faderns kärlek icke i honom. Ty allt som är i världen, köttets begärelse och ögonens begärelse och högfärd över detta livets goda, det är icke av Fadern, utan av världen. Och världen förgår och dess begärelse, men den som gör Guds vilja, han förbliver evinnerligen.* (1 Joh. 2: 15—17.)

Köttets begärelse är njutningen, ögonens begärelse, habegäret och högfärd över detta livets goda är maktbegäret. Det kan ju vara nyttigt för oss statusmedvetna människor som lever i

ett överflödssamhälle och är på jakt efter nya avancerade upplevelser och känsloexplosioner, att se vad det leder fram till för någonting. Vad är den moderna människans livsfilosofi? Jo, njut maximalt utan skuldkänsla och ånger. Och vi vill förvärva, vi vill ha tag i så mycket. Men vi gör oss skyldiga till försyndelser mot försakelsebudet Jesus har givit oss. Kan du tänka dig, att vi får mer tillfredsställelse av att säga nej till det vi lockas av, än att säga ja? Där ligger segern. Detta är ett av efterföljelsens villkor och har att göra med hela vårt sätt att leva och vara. Den som förlorar sitt eget liv för Jesu skull, han finner det. Världens begär och njutningar ger ingen tillfredsställelse. Har du sett någon människa som de materiella rikedomarna kunnat göra lycklig? Nej, det måste andra ting till. Det finns tillfredsställelse och mättnad. Det finns ting som icke förgås utan har evig dignitet. Vilken nåd att få tillhöra Jesus och att ha fått upp ögonen för de ting som icke synas men förbliver i evighet.

Det fanns enorma tillgångar att exploatera, och Lot såg det. Han såg sin möjlighet att bli en framgångsrik affärsman, och han tänkte utnyttja den maximalt. Men han såg inte de konungar som regerade på Sodomsslätten. Då han i det första momentet lät sig ledas av sitt habegär och intog Sodomsslätten, upptäckte han till sin fasa, att han blivit främmande konungars träl.

Men det fanns en man som icke hade inlett sig i någon förbindelse eller fraterniserat sig med konungarna på Sodomsslätten. Det var Abraham. När han hörde, att Lot höll på att bli fånge, satte han efter och frigjorde honom. Gud vare evigt lov för alla de kristna som bevarats fria, så de kan vara med och befria andra. De räknar med trons reella möjligheter, även om det inte ser så märkvärdigt och attraktivt ut. De räknar med Gud även om de, som Abraham, valt den karga bergsbygden.

Där uppe i bergsbygden gav Gud Abraham en vision: *"Ty hela det land, som du nu ser, skall jag giva åt dig och din säd*

för evärdlig tid." (1 Mos. 13: 15.)

Det är märkligt med trons folk, de är likadana i alla tider. De drar sig uppåt bergen, som Abraham gjorde. De kalkylerar icke materialistiskt, lägger ej ihop och drar ifrån och ser vad de kan vinna. Ändock talar de, som om de vore miljonärer. De talar som om de vore jordens förmögnaste, lyckligaste och mest privilegierade människor. Och det är de. Tänk vilken nåd att få räkna med Gud. Räknar man med honom är det inte säkert att ens lott på jorden blir så fet, men man har en evig arvslott som ingen kan beröva en. Den tillhör oss genom tron på Kristus Jesus.

Människan rycker åt sig stycken för att bli rik, men så småningom upptäcker hon att det hon kämpat för och eventuellt nått fram till, samtidigt förvandlat henne till slav. I Hes. 16: 48 får vi veta något mera om Sodom. Det sägs: *Så sant jag lever, säger Herren, Herren; din syster Sodom och hennes döttrar hava icke gjort vad du och dina döttrar hava gjort.* — Det är sagt om Jerusalem. — *Se detta var din syster Sodoms missgärning, fastän höghet, överflöd och tryggad ro hade blivit henne och hennes döttrar beskärd, understödde hon likväl icke den arme och fattige. Tvärtom blevo de högfärdiga och bedrevo, vad styggeligt var inför mig, därför försköt jag dem, när jag såg detta.*

Ropet från Sveriges Sodom

Naturtillgångar, materiella rikedomar och möjligheter att exponera sig själv, vinna framgång och rikedomar, erbjuds den ambitiöse, men hur blir det med den svage? Där har vi välfärdssamhällets baksida.

Mitt inne i välfärdssamhället konstaterar vi att individerna betyder så litet. Vi möts av ett avancerat människoförakt. Man taxeras efter sin intelligens och samhällsställning, efter sin förmåga att slå sig fram. Men som enskild människa betyder man ingenting. Vi lever i en tid då det är svårt för den enskilda

människan att göra sig hörd. Det krävs en massopinion, en opinion som mer eller mindre tillfälligt och flyktigt kan drivas ihop utav, man kan nästan säga, pöbelhopar.
Vårt samhälle har tiotusentals förslavade människor. Det finns ingen av oss som för en minut orkar tänka sig in i det samlade lidande många människoliv representerar. Och ändå, mitt i alltsammans, skryter vi med våra sociala ambitioner. Var någonstans ligger problemet? Jo, man har gjort det lätt för människorna att synda. Man har ställt upp en mängd falska frihetsideal: självförverkligande och utlevelser. Leva ut för att bli lycklig! Gör man inte det, säger psykiatriker ur Freuds skola, blir man neurotiker och skadas på ett eller annat sätt. Man får komplex och skuldkänslor och så blir man förstörd. Dessa falska frihetsideal auktoriseras i skolorna, i predikstolarna och i församlingarna. Det är en fruktanvärd olycka för vårt land och för skaror av ungdom. Ibland har jag hört ropet från Sveriges Sodom. Ifrån alla de oskyldiga barn, som dagligen får möta en alkoholiserad far och en avsjälad mor. Ibland har jag hört ropet ifrån en mor, som gråter sina fruktansvärda tårar över att sonen, dottern blivit ett offer för den moderna livsfilosofien. Hasch, LSD, ja, kan du tänka dig att det gått religion i det. Det är höjden av tillfredsställelse, att få preparera sig med dessa lyckomedel. Vi hör också ropet ifrån utslagna ungdomar som ligger i rännstenen.

Sodom upplevde exakt detsamma som vi upplever: Släpp loss vilddjuret. Ingen förmår att tämja det. Släpp loss krafterna, ingen förmår att hejda dem. Vi har en fantastisk illustration till det i Israels historia. När Israels folk skulle ut ur Egypten och Mose trädde fram med sitt budskap, mobiliserade Farao sina vise män och trollkonstnärer. Ockulta krafter frigjordes. De plagierade det Gud hade gjort och demonstrerade, att de nerbrytande krafterna verkligen inte ligger efter Guds frälsande krafter. Men hör här, Egyptens vise män och trollkarlar, de kunde frigöra, men de kunde inte hindra krafterna när de en gång var frigjorda. Farao fick be Mose: "Bed för oss!" Man

kan frigöra krafterna genom att låta dessa underliggande och osynliga välden skapa idéer, filosofier, som sedan förkroppsligades i ett uppiskat, upprivet folkhav. Men då man har piskat upp havet upptäcker man, att det inte finns någon kraft som kan regera det, *utom en*. Det finns ett bålverk emot synd och elände. Det är en bedjande församling.

Den bedjande församlingen

Man har frågat mig: "Tror du verkligen på förbönens makt?" Det gör jag. Jag tror. Det finns ingen intelligens, som kan ta upp något resonemang med dessa furstar, och det finns ingen opinion, som kan driva tillbaka de krafter som opererar i folkhavet och som har fått fritt spelrum i samhällets olika institutioner. Man har lyckats släppa loss eländet. Vi har en nerknarkad ungdomsgrupp, vi har en stor skara alkoholiserade ungdomar. Vi har de flesta torpederade hem i världen, och vi har en självmordsstatistik som är skrämmande. Baksidan av välfärdsfasaden är ingalunda tilltalande. Och hela vägen är det svaga som offras. Man kallar det för det naturliga urvalet. När människan har mognat och utvecklats, då är hon utslagen. Sedan möter vi övermänniskan, den nya starka människan, den mogna människan och den syndiga människan. Jag tycker att detta är skakande, därför att det finns ett bålverk mot det onda. Vad är det? Bönen. Det finns en maktfaktor som kan bjuda verkligt motstånd. Det är den bedjande församlingen. Må Herren göra oss till bedjare, icke egoistiska självupptagna bedjare, men bedjare som träder närmare honom.

Ondskan i Sodom var en kallelse att träda närmare Gud. Abraham bad, och han bad igen. En del har sagt att Abraham aldrig blev bönhörd. Men det blev han verkligen. Han fick egentligen inte det han bad om, men han blev bönhörd ty det heter: *Gud tänkte på Abraham och räddade Lot.*

Har du någon nära anhörig i farozonen? Det är inte säkert, att dina ord når fram. Det är inte säkert, att de förstår dig. Ditt

val förefaller för dem så fullständigt oförnuftigt, och de frågar sig, hur en klok och annars sympatisk människa kan välja så idiotiskt. Då du diskuterar med dem eller samtalar, så upptäcker du att fastän ni är av samma kött och blod och är släktingar, så känner ni det som om det vore flera ljusår emellan er. Det är osynliga barriärer. När ni talar, talar ni förbi varandra, ni förstår inte varandra. Ibland prövas ditt tålamod på dem och deras på dig. Du upptäcker att det blir strid, kamp och ibland blir det konflikter, kanske till och med nederlag. Men du känner att du måste böja dig och be både människor och Gud om förlåtelse. Men visionen plånas inte ut. Det finns inga möjligheter att bli av med den. Den är liksom invävd i ens natur. Om man ville fly till världens ände, så skulle man inte komma undan. Man är fullständigt intagen och gripen. Du tänker ibland att det är ingen mening. Det kommer aldrig att bli något resultat. Men här ska du få höra: Gud hör bön!

Även om resultatet dröjer, ska du få uppleva att Gud har dina böner i åminnelse inför sig, i ett ögonblick vänder han på böneskålarna och så kommer resultatet. Krissituationerna brukar alltid lösa ut någon och något. Om du känner att du vill bli förnyad i förbönens heliga tjänst, så vill Herren möta dig.

Legaliserad synd

I 1 Mos. ser vi att det välorganiserade, ja rent av byråkratiska samhälle vi möter, som kunde ge skenbar trygghet åt invånarna, ramlar fullständigt i bitar. När vi läser i 1 Mos. 13: 13 heter det: *Men folket i Sodom var mycket ont och syndigt inför Herren.*

Allt det vi ser omkring oss, av naturtillgångar, välfärd, överflöd, allt det vi möter i ett välordnat samhälle med sjukvård, barnavård, pensionärsvård, skulle vara ett enormt tacksägelseämne. Vi blir omhändertagna redan i själva födelseögonblicket och vi hjälps praktiskt taget igenom hela livet. Vi har mycket att tacka Gud för. Ingenting av det här är ju ont. Det är gott

alltsammans. Varför inte konkretisera då och säga så här: Nog tackar vi Gud för att vi lever i ett politiskt demokratiskt samhälle, där vi har rösträtt och åtminstone relativ religionsfrihet. Nog tackar vi Gud för att vi får samlas till möten i lokalen eller på torgen. Den möjligheten erbjuds oss i alla fall. Vi får tacka Gud för att vi en och annan gång släpps fram i andra församlingar än just de som kommer till väckelsemöten. Nog kan vi tacka Gud för att vi får ge ut vår tidning och ha vår förlagsverksamhet. Vi får predika, tro på Gud och bedja. Allt detta är underbart.

Men vi märker, att fastän vi har åtminstone en relativ frihet att arbeta och verka, att leva och existera på något så när mänskliga villkor, så är det något som fattas. Vad är det vi upptäcker? Allesamman har vi ett gemensamt problem, som inga sociala åtgärder rår på. Vilket är problemet? Det är *synden*. Synden är ett fördärv, och lyckligt det samhälle som bekämpar synden. Men där ligger problemet. I stället för att *bekämpa* synden, så *legaliserar* man den. Det som är onormalt normaliseras och det som är normalt idiotförklaras. Så suddar man ut de bibliska begreppen om synden och sätter dit andra namn. Det låter nästan attraktivt, när man börjar tala om skuldkomplex och neuroser. Det låter nästan fint, när de moderna människovårdarna ställer sina diagnoser: Det är social missanpassning. Men detta är inte någonting annat än dekadans.

Latent inom dig

Vad som först behövs för en sjuk människa, det är rätt diagnostik. Har man satt rätt diagnos, kan man sedan sätta in behandlingen. Men vad är det för diagnostik, det man i dag kallar för komplex och social missanpassning? Det är ingenting annat än synd. Alkoholism, säger en del, är sjukdom. Det låter ju enkelt. Alkoholisten ska ha vård. Men alkoholism är synd. Homosexualitet är sjukdom, säger man. Homosexualitet är synd.

Man skulle kunna fortsätta att ge exempel. Men, säger nå-

gon, det är ju fruktansvärt att sätta sådana stämplar på redan olyckliga människor. Tänk på de sexuella minoriteterna. Precis som om det hjälper några sexuella minoriteter att permanenta deras olycka. Det hjälper väl ingen människa att sätta felaktig diagnos. Vi bär alla i vårt väsen latent syndens anlag. I mitt bröst bor det latent en mördare. "Det var fruktansvärt", säger du. Men det är sanning. Det finns ett litet ting som heter hjärtat, och det är illfundigt. Och från det kommer allt det där onda. Det flyter fram. Hur civiliserade, kultiverade och välartade vi än ser ut, så har vi det inom oss. Det bor en latent alkoholist inom dig också. Och om det inte finns en latent alkoholist där, så finns det i varje fall en latent farisé. Det ena är lika galet och eländigt som det andra. Men vad är det då som sker? Miljön kan i och för sig amputera bort en del av de latenta anlagen, men miljön kan också vara med och stimulera dem.

Det är på det viset, att vi svaga, arma människor behöver regler. Så dåligt ställt är det med oss. Skall jag sätta mig i en bil behöver jag regler. Om jag inte följer reglerna, blir det fruktansvärda konsekvenser. Om vi vore fullkomliga, såg igenom och kunde förebygga allting, behövde vi knappast trafikregler. Då skulle vi kunna väja undan alla dåraktiga förare på vägen. Men nu är det så, att vi behöver regler för att komma fram i trafiken. Och vi behöver regler för vårt samliv. Vet du vad Jesus säger? Han dömer inte allenast den fullbordade handlingen. Han går till Guds ord och säger: *Den som med begärelse ser på en annan kvinna, han har redan bedrivit otukt med henne i sitt hjärta.* Han går till det onda i hjärtat, till uppsåtet. Han angriper inte bara symptomen, han tar sjukdomens hela rotsystem. Vilken underbar frälsning! Vad gör han då? Han tar ut stenhjärtat och sätter dit ett hjärta av kött. Han är den verklige hjärttransplantören!

Alarmerande symptom

Vi bär en del av det onda latent, men miljön kan stimulera det. Miljön kan stimulera regellösheten, respektlösheten, fräckheten, och den kan ha motsatt verkan. Den kan hjälpa oss att disciplinera de värsta vilddjursinstinkterna. Även om ingen blir frälst på det, så kan det i alla fall lära oss att leva ett normalt liv i en vanlig mänsklig gemenskap, utan att bli tjuv, äktenskapsbrytare eller någonting annat destruktivt.

Det vi märker är emellertid laglösheten. Det är dock inte i första hand de sociala förhållandena som utgör det största problemet. Det är människan själv, som har släppt reglerna för att exponera sig. Vi ser resultatet. Detta med jämlikhet, emancipation, där vi ser att mannen blir kvinna och kvinnan blir man. Vi ser den feminina mannen och den maskulina kvinnan. Det är en hel mängd saker som kanske ser oskyldiga ut. Det långa håret på männen, de kortsnaggade kvinnorna är alarmerande symptom.

Vidare ser vi de lillvuxna barnen. Stackars barn, som inte har någon barndom. Fräckheten kan läsas i deras ögon innan de har börjat förskolan. Det finns inget oskuldsfullt och rent. Det är hemskt. De har ingen barndom, och det har vi nog massmedia, TV och radio att tacka för. De utvecklas onormalt och blir giganter i barnkropp. Resultatet blir, att när frukten är mogen och sådden står färdig till skörd, så skövlas de för avgrunden genom dom och katastrof.

Balansen rubbad

Sodom påskyndade utvecklingen. Det märkliga är, att det verkar som om naturkrafterna reagerade och protesterade emot synden i Sodom. Hur underligt det än låter, så har vi i dag skäl att tala om att över Sodom fanns det en luft, som var fullständigt förstörd av giftgaser.

Dessa giftgaser, berättar oss vissa geologer, emanerade ur oljekällor, petroleumkällor. Dessa gaser var så fruktansvärda,

berättas det, att fåglar som vid vissa tidpunkter försökte flyga över Döda havet kom bara halvvägs. Förgiftade av gaserna dök de döende ned i havet. Är det inte vår situation! Luften förgiftas, vattnet förgiftas på artificiell väg. Allting verkar ur balans, både människor och skapelse. Det är konflikter precis som i Sodom. Skattekonflikter, gruppegoism — det ena kollektivet står emot det andra. Och runt omkring en värld som håller på att dö i hunger. Är icke bilden typisk? Jag ska inte gå så långt att jag fastslår någonting, men jag tror för min egen del att Sodom förberedde sin undergång genom sitt regellösa utsvävande liv, där man legaliserade synden och upplöste familjeinstitutionen. Kvinnor och barn blev offer för den moderna livsfilosofin. Man möter ett sex- och njutningsamhälle ungefär som i Stockholm. Man förberedde undergången och parallellt med den utvecklingen skedde stora förändringar i naturen. Så kom dagen då måttet var rågat. Jag tror inte att det var Gud som tände den elden. Jag tror att det var Sodoms egna invånare, som satte eld på staden. Och jag tror att människan håller på att förbereda den sista katastrofen. Gud kommer inte att göra det. Jag tror att människan kommer att se till att jorden förvandlas till ett jättedigert koncentrationsläger, till ett globalt hospital, sinnessjukhus eller krematorium.

Frälsad undan katastrofen

Jag ser i Uppenbarelseboken, hur denna människa som sagt nej till Gud skall överlämna sig åt makterna, skall stå där hjälplös förtvivlad och ropa till bergen: *"Fall över oss och dölj oss och göm oss!"* Jag tror icke att det är Gud som har förberett katastrofen. Det är människan själv, som har byggt ut det helvete hon bär inom sig och förvandlat jorden till helvetets förgård. Men pris ske Gud! I midnattstid ljuder ett anskri: *"Se brudgummen kommer, gån ut och möten honom!"*

Gud tänkte på Abraham och räddade Lot. Och Gud skall rädda sin församling. Den församling, som vänt Sodomsliv och ogudaktighet ryggen och som kanske under motstånd och pro-

tester har sagt ja till kallelsen: *"Fly för ditt livs skull!"*, och som har flytt ur fördärv och förbannelse och dragit uppåt bergen för att skapa sig en egen fullhet — den församlingen skall överleva.

O, Maranatafolk! Låt oss samla oss omkring honom! Låt oss skuldra vid skuldra anropa himlens Gud för vår stad! Låt oss kasta oss in i räddningsarbetet, innan ve-erna bryter loss över en skuldbelastad jord. Slutligen, det trösterika budskapet till församlingen är detta: *"Men han frälste den rättfärdige Lot som svårt pinades utav de gudlösa människornas lösaktiga vandel. Ty genom de ogärningar som han, den rättfärdige mannen, måste se och höra, när han bodde ibland dem, plågades han dag efter dag i sin rättfärdiga själ."*

Jag gratulerar dig min vän, som känner plåga, lidande, ångest och smärta. Det är ett hälsotecken. Tacka Gud för att du har det, för att du känner det. Tacka Gud för att du upplever det och bed till Gud att du är vaken, när han kommer för att frälsa sin dyrköpta skara. Han frälste den rättfärdige Lot, som svårt pinades av de laglösa människorna. Han ska frälsa sin församling.

"Men på den dagen så må de som är på taket icke gå ned i huset!" Det gäller att vara löst ifrån bohaget, ifrån det man har i huset. Det gäller att hålla till på taket, bönestället. Den som är ute på marken må icke återvända hem. Se till att du är fri, färdig, löst, väntande och tjänande Herren!

Du har hört dessa signaler! Du vet i vilken tid vi lever. I alltsammans hör vi Jesu ord: *"Kom ihåg Lots hustru!"* Hon såg sig tillbaka och förvandlades till en saltstod. Det är märkligt, det är många människor som har upplevt, att när de sett sig tillbaka har något dött inom dem. De har blivit sterila, döda, ofruktsamma, de kom inte längre. De är precis som landskapet omkring Döda havet, ofruktbara och fördärvade. Deras liv har blivit som en varningssignal: *"Kom ihåg Lots hustru!"*

Du skall inte stanna, du skall inte bli efter utan du skall tränga dig fram. Du som begynt skall inte dra dig tillbaka, utan

gå vidare i Jesu namn för att nå målet och frälsas. Se till, att banden som ännu håller dig kvar, de ömma banden, de naturliga banden, de känsliga banden, klippes av. Först då du är fri, kan du tjäna honom i sanning och med en okluven håg. Gud vare lov! Amen!

2. Ondskans makt — frälsningens kraft

"Men Saulus, som alltjämt andades hot och mordlust mot Herrens lärjungar, gick till översteprästen och utbad sig av honom brev till synagogorna i Damaskus, för att, om han funne några som voro på 'den vägen', vare sig män eller kvinnor, han skulle kunna föra dem bundna till Jerusalem."
Apg. 9: 1—2.

Man kan fråga sig, hur den människa ser ut på insidan, som kan göra sig skyldig till så simpla handlingar, som dem vi här läste om. Man kan vidare fråga sig, vad som är orsaken till att människor så överväldigas utav ondska? Jag förmodar, att de flesta icke kan ge något tillfredsställande svar.

Hur det än är, måste vi alla undantagslöst medge, att vi överväldigas utav det som är ont: onda tankar, men också onda handlingar. Den starke vänder sig emot den svage. Det behöver inte nödvändigtvis vara fråga om fysiskt våld. Man kan utsätta sina medmänniskor för en psykisk terror, som är minst lika svår och pressande som en fysisk sådan.

Låt mig här peka på några av de nyckelhemligheter, som gör, att människor handlar på ett sätt, som de strängt taget inte vill.

Saulus var ingen förbrytare eller gangster — han var en mycket kultiverad herre. Han var en lärd man och därtill strängt religiös — en farisé. Du ser av detta exempel, att varken kultur, bildning eller religion rår på ondskan. Där fernissan av kultur och religion spricker, ser man under den ett vilddjur.

Det finns inga maktmedel i samhället, som kan frälsa från ondskans demoner — absolut inga. Vad som måste till är ett radikalt möte med honom, som är starkare än den, som ligger bakom och inspirerar till det onda. Det är detta, som vi vill proklamera.

Vad är det, som gör, att det onda, som döljer sig under en till synes lugn yta, helt plötsligt flyter upp och visar sig i all sin kuslighet?

Jo, det är väckelsen.

Vi talar ofta om det underbara i att få leva i väckelsen, men det är heller ingenting som är så allvarligt som att leva i väckelse. Varför? Jo, därför att väckelsens ande bryter sig igenom alla yttre attityder och vänder sig till vårt hjärta och för fram i ljuset det, som där är fördolt.

Vi ser i våra väckelsemöten, att det blir sammandrabbningar mellan ljusets och mörkrets krafter. Ibland får man en känsla av, att man vill retirera och vika undan för fräckheten och ondskan, när den använder sina mest raffinerade vapen, men vi vet, att de maktmedel, som står till vårt förfogande, är starkare. Vi vet, att segern är given åt oss, därför att vår konung, som anför striden, har besegrat det onda och är mäktig att också hemföra slutsegern. Ära vare Gud!

Ljus och mörker drabbar samman

Jerusalem fick också vara med om en sådan väckelse vi talat om här. En väckelse, som frigjorde dolda krafter, där ljus och mörker drabbade samman; en väckelse där människorna bli operationsbaser för en strid mellan det onda och det goda, mellan himmel och helvete, mellan Gud och satan. — Det är därför väckelsefolket från början fått lära sig en väg — bönens väg. I kampen mot vilddjuret gäller att att äga Lammets natur och bli kämpar, vars enda berömmelse är svaghet. Det gäller att lära sig beträda den enda vägen som är framkomlig — bönens väg.

När Gud kallar sin armé, är den i människors ögon an-

språkslös och intetsägande, men Herren knyter sina löften till människor, som har lärt sig gå bönens väg, och de får vara med och rycka segerbyten ur satans käftar. Det är vad vi får bevittna i vårt land också idag. Vi kommer till platser, där det under en till synes lugn yta i folkhavet finns krafter, som, när Guds Ande börjar verka, flyter upp till ytan. Så drabbar ljus och mörker samman. Gud kommer nämligen icke med ett reformförslag till människan och lite religiositet — Gud kommer med ett evangelium, som innebär en fullständig uppgörelse med det onda i hennes väsen.

Här begår många sina misstag — också många kristna. Det hjälper inte att smeka ondskan eller tala inställsamt och smickrande till syndaren. Vi måste istället visa syndaren på orsaken till hans olycka och fångenskap. Vi vet, att Gud har anförtrott oss detta uppdrag att blottställa och att säga sanningen om synd och om nåd. Det är alltså icke en inställsamt smickrande ande, som lotsar syndaren in i Guds rike. Nej, det är ett genomträngande budskap, det skarpa tveeggade svärdet, som går igenom den yttre attityden, det yttre kulturmönstret, och tränger sig igenom alla religiösa beteenden och når själva livsnerven i tillvaron — människans eget hjärta. Det kommer då också att skapas uppgörelser i hemmen, uppgörelser på arbetsplatserna och uppgörelser överallt mellan människorna.

I det ljus, som strålar ut från Kristus, upptäcker människan, i vilken fruktansvärd belägenhet hon egentligen befinner sig. Så länge det är mörkt, kan man syssla och smussla med en hel del saker utan att bli upptäckt, men då nådens och sanningens ljus bryter in, går det icke längre att dölja något. Då blir det som är fördolt uppenbarat.

Detta är väckelsens anda.

Ondskans offer

En av de första, som irriterades av den andliga atmosfären i väckelsen och det skarpa budskapet, var rabbinen Saulus. Han hade gjort klart för både sig själv och andra, att han slutgiltigt

skulle göra upp med dessa människor och detta budskap. Saulus for också våldsamt fram mot församlingen. Han gick omkring i husen och drog fram män och kvinnor, alla försvarslösa individer. Människor, som icke ägde vare sig rättsligt eller politiskt skydd och vars enda skydd var deras gudsfruktan och vars enda möjlighet till räddning var deras böner. Vi förstår, om vi har något av fantasi, vilka scener som ligger bakom denna beskrivning av Saulus handlingssätt. — Makar skildes ifrån varandra, föräldrar skildes från sina barn, och barn slets bort från sina föräldrar, när den kultiverade, religiöse despoten Saulus med översteprästernas fullmakt trängde in i hemmen med avsikt att draga dem till Jerusalem, för att de där skulle få stå till svars för sin tro på Gud.

Hur är det möjligt, att människor kan gripas av så simpla tankar och göra sig skyldiga till så nedriga handlingar? Vi behöver inte gå till rabbinen Saulus för att få orsak att ställa den frågan. Vi kan gå till vårt eget hjärta och fråga oss själva, vad som är orsaken till, att vi dagligen gör det, som vi strängt taget icke vill göra.

Under en tältmötesserie kom en sönderslagen ung kvinna till ett möte. Hon satt där inklämd i hopen bland mötesdeltagare, längtande, sökande, olycklig, men hon ville ingenting säga. Då mötet var över och alla gått hem, stod hon kvar utanför tältet. Tillsammans med en syster gick jag fram till henne och frågade vad hon ville. Då brast det för henne, och hon började gråta. Så berättade hon, 22-åringen, sitt levnadsöde för oss. Hon bodde tillsammans med en despot — sådana har vi gott om i Sverige — en riktig sadist. Då hon kommit till tro på Jesus Kristus, hade han satt in alla resurser för att få henne på fall. Först med psykisk terror och sedan med fysisk. Hon visade oss, vad hon varit utsatt för — hon hade märken på armar och ben. Hon var slagen och terroriserad av en make, som ställt sin intelligens, sin moraliska och fysiska kraft i satans tjänst. Nu stod hon där med sitt stora problem. Hon ville så gärna vara frälst, men vågade inte återvända till sitt eget hem.

Jag kan nämna fler exempel.

För inte så länge sedan satt en flicka — fjorton, femton år gammal — i ett av våra möten. Hon hade också kommit till tro på Jesus, men hon möttes i sitt hem av en despotisk mor, ursinnig och fast besluten att med en läderrem piska alla religiösa griller ur flickans kropp. Den unga flickan kom till vårt möte strax före sju en söndagskväll och hade gömt sig bakom en av dörrarna vid utgången, när jag kom. Jag sökte upp henne, och hon brast i gråt och berättade, vad hon hade varit utsatt för. I ett intilliggande rum visade hon mig och några av församlingens ungdomar sin blodiga rygg, där moderns läderrem efterlämnat fruktansvärda märken, och detta för en enda saks skull: hennes flicka ville tro på Jesus. Jag skulle kunna berätta om flera sorgliga intryck från detta hem, men jag avstår. Anmärkningsvärt är också, hur barnavårdsnämnden reagerade i detta fall. Istället för att söka hjälpa flickan, rekommenderade kuratorn henne att lämna Maranata, avsäga sig sin tro och underordna sig moderns vilja. Nu gjorde inte flickan detta utan fick så småningom ett annat hem — ett fosterhem, där hon fortfarande bor.

Men kan man klandra en mor, som gör på detta sätt? Hon är dock bara ett offer! Man kan icke heller klandra den man, som behandlade sin hustru på det sätt vi hörde. Han är också ett offer. Hade jag fått tala med honom, skulle det ha krupit fram ur hans inre, att detta, som han gjorde, var något, som han strängt taget inte ville göra, men som han drevs att göra av en främmande makt.

Jag sade också till den unga flickan, att hon inte skulle vara bitter mot sin mor utan istället bedja, att Jesu kärlek riktigt skulle uppfylla hennes eget hjärta, för att Lammets natur skulle få ta gestalt i henne, så hon skulle kunna älska sin mor som aldrig förr. Och till den unga hustrun sa jag, att hon nu skulle böja sig riktigt djupt vid korset.

Jag kan inte lasta eller klandra de människor, som gör det onda, ty jag vet, att bakom deras handlingar finns en makt och en kraft, som ingen människa ännu har lyckats tämja —

en satanisk makt, som kan göra den bäste till en despot och ett vilddjur.

Det kan finnas olika grader av ondska, och den kan visa sig under olika former, men ett skall du veta: Det onda tämjer man inte med kultur, bildning eller religion — långt därifrån. Då Paulus sedermera i livet inventerar hela sin tillvaro och försöker förklara, vad som var orsaken till att han kunde göra sig skyldig till dessa handlingar av våld och ondska, framställer han sig själv som den störste av alla syndare, ty han hade förföljt Guds församling.

Ingenting är så simpelt som religionsförföljelser — det är det värsta som finns. Tänk på allt detta oskyldiga blod som har flutit! Tänk på alla dessa tårar som fallit och på alla oskyldiga människor som lidit! Du unge vän, som tror på Jesus, tänk ett ögonblick på våra fäder, som gav sina liv och var redo att taga de yttersta konsekvenserna av sin tro. De mötte hån, bespottelse, ondska och elakhet, och deras enda vapen var deras tro och gudsfruktan. Deras styrka var deras svaghet, och deras enda berömmelse var korset. De var icke av världen, och ingenting lockade dem. De valde att stå kvar och kämpa vidare, fastän striden ofta var svår. De utgav sig i döden. De trodde med livet som insats. Det är denna pionjäranda vi behöver var och en. Utan den kommer vi att retirera för ondskan och bli offer för världsandan.

Vad vi behöver är att böja oss djupare ner, böja oss ännu djupare. Då skall vi uppleva, att världen skall upphöja oss. Vi kommer att få göra exakt samma upplevelse, som Jesus själv fick göra: Han blev upphöjd, men upphöjd på ett KORS. Genom denna upphöjelse gav Fadern honom det namn, som är över alla andra namn, och han fick därigenom den maktställning, det stått sådan strid om, och som satan tidigare gjort anspråk på. Ju djupare vi böjer oss, desto större skall vår seger bli.

Hemligheten till din olycka och ditt livs tragedi är inte den sociala miljö du lever i — evangelium är därför inte i första hand ett socialt reformprogram. Jesus var ingen politiker och

inte heller någon religionsstiftare. Han kom inte med en ny livsåskådning eller en ny levnadsfilosofi, han kom med LIVET.

"Jag är vägen, sanningen och livet", säger han. Utanför honom finns intet liv, ingen sanning, intet ljus. Utan honom går vår väg i mörker. Han fyller de elementära livsbehoven: Han är livets bröd, han är livets vatten; ett Livets vatten som springer upp i vårt inre med evigt liv. Undra inte på, att det blir liv i våra möten. Det springer upp — det både hörs och syns. Det springer upp med kraft. Halleluja!

Ett nytt hjärta och sinne

Det var detta Saulus upplevde.

Det kom en dag, när han mötte sin överman. Och vet du hur detta skedde? Jo, vi kan läsa om Saulus, hur han var med och tog aktiv del i mordet på Stefanus. Han gillade denna handling. Den handlingen blev en kallelse till alla troende att bedja. Och vet du var de satte in sina böner? Jo, mot Saulus av Tarsus. De började bedja för honom; alla dessa svaga kvinnor, alla dessa rättslösa män, alla dessa skräckslagna barn. Vi kan tänka oss familjeinteriörer, där man i skräck och fruktan, och många gånger under vånda, böjde knä och bad till Gud för förföljaren. Käre Gud, fräls Saulus! — Det fanns ingen annan instans man kunde vädja till. Därför gick man rakt till den högsta av domstolar, till Domaren vid Faderns högra sida i den himmelska härligheten.

En dag hade Saulus tänkt, att han skulle ha en sista, slutlig uppgörelse med alla de kristna. Han hade beslutat att fara till en hednisk, utländsk stad för att där likvidera alla, som trodde på Jesus. Då, på vägen, mötte han sin överman, Jesus själv, som sade: "Saul, Saul, varför förföljer du mig?"

Kom ihåg, min vän, det är Jesus själv, du förföljer, när du ger dig på dessa svaga människor, som tror på Jesus. Det är Jesus, du förföljer, och dina handlingar finns registrerade där ovan. Du kan fly undan här nere, men en dag kommer du

att möta dem. Hela ditt ondskefulla liv kommer att passera i revy, varje handling, både känd och okänd, kommer att ställas fram inför dig. Alla dina elaka ord, dina hårda slag, din grymhet, din sadism, din brutalitet, din despotism, allt det du lånat dig till eller drivits av, skall du möta igen.

Gör upp vid Golgata

Gud har berett en plats, där vi kan få göra upp räkningen med hela vårt syndaregister här och nu: Golgata!

Detta Golgata kom i Saulus liv. Han fick göra upp räkningen med hela sitt förutvarande liv.

Det kom ett Golgata också i mitt liv. O, i evighet skall jag jubla och lovsjunga min Gud för blodet, för Lammet och för Golgata! Jag vet, att då vi går in genom pärleportarna, skall vi inte tala om vad vi själva har gjort: att vi talat i tungor, att vi profeterat, att vi gjort kraftgärningar. Nej, då skall vi sjunga: Tack för blodet, tack för blodet! Tack för blodet, som köpte oss fria och löste oss ut ur träldomen! Halleluja! Vilken dag, då vår ande, fri från förgängelsens kropp, skall skåda Gud och i evighet lova honom! O, vilken dag, då de troende skall taga sitt hem och sitt land i besittning. Låt oss tacka Gud för att det kom ett Golgata i våra liv, där vi fick göra upp med våra synder, göra upp med våra nederlag och tillkortakommanden och taga emot det liv, som är av Jesus Kristus.

När Saulus sedermera skriver till sin unge vän Timoteus, berättar han också något mycket väsentligt om sitt förutvarande tillstånd och sin frälsningsupplevelse: "Men barmhärtighet vederfors mig, eftersom jag icke bättre visste, när jag i *min otro* handlade så."

Här ligger hela problematiken i ett nötskal, både frågorna och svaren. Här ligger orsaken till din olycka. Det är det mörker och den okunnighet, du lever i på grund av din otro, som är hemligheten till din olycka!

"Barmhärtighet vederfors mig!"

Vi behöver alla denna nådens ande i vår gemenskap --

barmhärtighetens och försoningens ande.

Tänk att få älska, där intet älskvärt finns och veta, att det finns ett skapande ord, som kan göra något av det, som ingenting är. O, vi behöver alla denna ande, i sången, i vittnesbörden, i bönerna — den ande, som utstrålar barmhärtighet!

"Barmhärtighet vederfors mig!"

Är det inte kusligt, att hela världen är försonad med Gud, och ändock skall skaror gå evigt förlorade? Det är inte synden, som är orsaken till att människorna går förlorade, det är otron. I det ögonblick vi börjar tro på Jesus, får vi del av försoningens verkningar. Är det inte underbart! Börja tro nu på Jesus, och han skall förvandla ditt liv. Han skall ge dig ett nytt hjärta, ett nytt sinne, en ny håg och en ny vilja — ett nytt liv med ett helt nytt mål. Amen!

3. Åter till bibeln

Och då han blev tillfrågad av fariséerna, när Guds rike skulle komma, svarade han dem och sade: "Guds rike kommer icke på sådant sätt, att det kan förnimmas med ögonen, ej heller skall man kunna säga: 'Se här är det', eller Där är det.' Ty se, Guds rike är invärtes i Eder." Och han sade till lärjungarna: "Den tid skall komma, då I gärna skullen vilja se en av Människosonens dagar, men I skolen icke få det. Väl skall man då säga till eder: 'Se, där är han', eller: 'Se, här är han'; men gån icke dit och löpen icke därefter."

Luk. 17: 20—23

I denna text visar Jesus på en tendens, som är mycket avslöjande för den falska religiositeten.

Ibland ser det ut, som om de kristna icke ägde någon bibel. Det kan tyckas vara ett kolossalt förmätet eller kategoriskt påstående. Nog har väl de kristna ändå en bibel? Men jag gör gång på gång den erfarenheten, att de kristna umgås med bibeln på ett mycket ytligt sätt. Detta är i sin tur orsaken till alla de fenomen på det religiösa området, som vi ser vinner burskap bland kristna bekännare. Vi skulle kunna tala om en religiös hållningslöshet. Det finns en orsak till den.

Guds ord som barlast för individ och församling

I Ef. 4 ställer Paulus upp för oss ideal, som vi tycker verkar så avlägsna, att vi liksom icke förmår att gripa tag i dem. Dis-

tansen mellan den ideella förebilden och vår reella verklighet ter sig så stor, att vi inte tycker det finns en möjlighet att nå dit. Men det finns en mönsterbild värd satsning.

Ty han ville göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarevärv, att uppbygga Kristi kropp, till dess att vi allasammans komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till manlig mognad, och så bliva fullvuxna, intill Kristi fullhet. E n h e t och *k u n s k a p*. Här har vi idealet! Paulus säger, att om vi strävar efter att nå fram till denna mönsterbild, så kommer församlingens andliga kapacitet att stiga. *Så skulle vi icke mer vara barn, icke såsom havets vågor drivas omkring av vart vindkast i läran.* Jag har den känslan, att det är många kristna, som driver omkring. Det finns också grupper och församlingar, som liknar farkoster, som givit sig ut i öppen sjö utan både köl och roder. Det finns inget djup, och det finns ingen fast kurs. Det är tillfälligheterna, som bestämmer kursen. Det är lätt när brottsjöarna kommer, och det inte finns någon köl och barlast, så har farkosten knappast någon som helst möjlighet att nå destinationsorten. Den slås sönder, innan den hinner fram. Men det är inte nog med det, att det ser ut som man givit sig ut utan köl, barlast och roder. Jag har en känsla av, att man inte heller har sjökort eller kompass. Kommer man ut på okända farvatten och okända djup utan sjökort eller kompass, så vet vi, vad resultatet blir!

Många vill se allting lätt. Det skall inte vara tungt. Men skall man ut i hårt väder, vilket vi ju går till mötes, måste det barlast till. Verklig barlast! Vad vi nu behöver, mina vänner, är Guds Ord. Vi behöver klar orientering, så att vi kommer rätt i *alla* stycken. Vi vet, att många har kastats överbord i stormen. Det kom vindkast, som gjorde att vågorna slog in, och eftersom det inte fanns tillräcklig stabilitet, blev det en oerhörd påfrestning, och många gick överbord. Vi behöver Guds Ord såsom stabiliserande barlast!

Det finns slapphet, som många gånger förväxlas med kärlek. I den norska bibeln varnas det för, "blötaktighet". Det finns väl ingenting, som är så missbrukat i vår tid, som just ordet kärlek. Det har fått ett helt nytt innehåll, därför att man sänker ned också de bibliska begreppen och uttrycken till en allmän mänsklig nivå. Det blir ett religiöst minimum utan krav och engagemang. Men om vi skall förstå kärlekens väsen — detta sagt som en parentes — då behöver vi gå till 1 Kor. 13 och läsa kärlekens lov kanske både en och två gånger *om dagen!* Där blottas vi själva på ett ohyggligt sätt. *Om jag talade både människors och änglars tungomål, men icke hade kärlek, så vore jag allenast en ljudande malm eller en klingande cymbal. Och om jag hade profetians gåva och visste alla hemligheter och ägde all kunskap, och om jag hade all tro, så att jag kunde förflytta berg, men icke hade kärlek, så vore jag intet.*

Så får vi veta en hel del om kärlekens hållfasthet, kärlekens väsen, kärlekens sätt att uttrycka sig. *Kärleken är tålig och mild. Kärleken avundas icke, kärleken förhäver sig icke, den uppblåses icke.* Hur är det med hållfastheten? Tänk efter, så skall du förvånas över grundheten hos de flesta av oss.

Bakom det, vi betraktar som osjälviska gärningar, ligger det många gånger ett egoistiskt motiv. Gud vill göra klart för oss, att det finns en kärlek, som är befriad från besmittelse, egoism och självviskhet. Kärleken är tålig och mild — är det inte underbart? *Den skickar sig icke ohöviskt, den söker icke sitt, den förtörnas icke, hyser inte agg för en oförrätts skull.* Tänk, hur snarstuckna och avundsjuka vi kan vara! Tänk, så klumpiga i umgänget med andra människor! Ibland ger man sig på mycket känsliga instrument med väldiga verktyg och redskap, men Gud må hjälpa oss! Så kommer det, som hör till mitt ämne det heter: *Den gläder sig icke över orättfärdigheten, men har sin glädje i sanningen.*

Om vi skall förstå Jesus rätt och kunna förkroppsliga Jesus, d. v. s., bibelns Jesus, Nya Testamentets Jesus, den Jesus, som

den helige Ande levandegör, måste vi fullkomnas på mer än ett sätt. Vi måste fullkomnas i HAT, och vi måste fullkomnas i KÄRLEK. Världsanden, den onda andevärlden och satan är synnerligen angelägna om att skapa synteser mellan evangelium och världens visdom. Det kallas för tolerans, man skall vara tolerant. Då är man modern. Man skall helst inte ha några åsikter om någonting. Och ännu värre! Det är idag nästan förenat med risker för en predikant att säga åt sin församling, att det finns ett helvete, som icke ligger vare sig i Biafra eller Vietnam. Det är det, som bibeln kallar för den "andra döden", eller eldsjön. Men jag vill hävda en sak: Vi måste *fullkomnas i hat.* Skall vi fullkomnas i hat? Det står i Hebr. 1 om Jesus och några av hans mest framträdande egenskaper. Gud bekänner sig till sin son. *"Gud, din tron förbliver alltid och evinnerligen, och rättvisans spira är ditt rikes spira. Du har älskat rättfärdighet och hatat orättfärdighet; därför, o Gud, har din Gud smort dig med glädjens olja mer än dina medbröder."* Hebr. 1: 8—9. Orsak och verkan! Hur många är det, som vill bli smorda med glädjens olja, som vill uppleva överflödsliv, och bli bättre skickade och utrustade i Guds rikes tjänst? Vi måste göra klart för oss, att vi skall förkroppsliga Jesus, så att vi tillsammans med honom älskar rättfärdigheten och hatar orättfärdigheten. Hur skall vi kunna ta upp den kampen? Den förefaller vara alldeles för stor och kräva alldeles för mycket. Bibeln ger oss svaret: *"Icke genom någon människas kraft eller styrka skall det ske men genom min Ande."* Gud vare lov!

Under korsets krav

Jag vill gå ett steg längre och säga: Vi får inte den helige Ande, förrän vi är villiga att gå in under korsets krav. Det är därför, det är så kolossalt betydelsefullt, att vi kommer bort från viljelösheten, hållningslösheten och blötaktigheten och växer upp till en manlig mognad — att vi får ryggrad. Och för att detta skall ske, måste vi göra som bibelns lära säger oss. Vi går till

1 Tim. 4: 13 *Var nitisk i att föreläsa skriften.* Tänk, att man även i apostolisk tid behövde säga åt predikanterna, vittnena och församlingarna, att de skulle vara *nitiska* i vissa avseenden. De skulle vara nitiska i att föreläsa skriften. Är vi det?

Vi har blivit trötta på religiös underhållning, och jag har en känsla av, att vi längtar alltmer efter Guds ord. Vi känner att vi vill *förkroppsliga* Guds ord i vårt dagliga liv och i församlingsgemenskapen. Vi vill, att församlingen skall stiga i andlig kraft och styrka. Den här rörelsen och målmedvetna kursen mot ett nytestamentligt ideal gör, att vi ständigt behöver påminna: *Var nitisk i att föreläsa skriften.*

Jag vill emellertid inte endast tala om heliga principer, utan jag vill uppmana var och en att föra ner dem på det konkreta planet. Vi skall gå in i en mycket större fullhet av evangelii uppenbarelse. Men vi är och har varit så upptagna, att Gud inte har fått tillfälle att komma till.

En morgon, när jag vaknade, hörde jag en röst, som talade till mig: *"Bliv stilla och besinna, att jag är Herren."* Vi måste komma till stillhet. Det tarvas koncentration.

Åter till bibeln

Hur många tror på väckelse? Ja, det gör vi allesammans. Vi har upplevt en hel del utav den, men Gud vill göra ännu mer. Gud kommer att lägga denna nöd så våldsamt på människors hjärtan, att de kommer att söka sig till Guds hus. Söndagarna kommer att vigas helt åt Herren. Ett konkret förslag är på sin plats. Det hör till församlingslivet. Varför kan vi inte dricka morgonteet i kyrkan och sedan ha bönemöte och kl. 11 predikan. Vi kan predika i en, två eller tre timmar, om det behövs — och vi kan tiga still i tre timmar också, om det behövs. Och så kan vi ha fastedag och avlösa den med samtalsmöte.

Det ensidiga predikantväldet gör församlingen passiv. Det har t. o. m. blivit så, att man inte vågar öppna munnen i sitt eget andliga hem. En del vågar inte säga "tack och lov", eller bedja och andra vågar inte avlägga ett vittnesbörd, därför att

de har människofruktan. Vi borde ha samtalsmöten! Det behöver inte hela tiden vara predikanten, som håller i trådarna. Man kan sätta sig ner och lyssna, ha samtal, som Paulus hade. Man samtalade dagligen i Tyranni lärosal. Och för övrigt: Varför behöver vi vänta, till dess att *hela* församlingen kommer. Det borde ständigt vara någon på plats, två eller tio, som är redo att bedja och läsa Guds ord. De äldre behöver det, och de unga behöver det. Vi ser, hur de driver hit och dit från den ena platsen till den andra. Varför? De vill ha gemenskap, de vill ha kontakt. Vi kan ge dem det. När en koncentrerad, samlad menighet tillbeder Herren, kommer Herren själv att ackompanjera dess tillbedjan med övernaturliga fenomen. *Var nitisk i att föreläsa skriften och att förmana.* Är det inte så, att vi ibland tycker, att gudstjänsten har blivit ett nödvändigt ont? Man har en känsla av, att människor tycker, att gudstjänsten stjäl tiden.

Det heter vidare: *Var nitisk i att föreläsa skriften och att förmana och undervisa, till dess jag kommer. Försumma icke att vårda den nådegåva, som finnes i dig och som gavs dig i kraft av profetord under handpåläggning av de äldste.* Här är något fantastiskt. Vi måste få tillbaka tron på tjänsterna. Vi måste få förnyad kunskap om vad handpåläggningen betyder. Vi måste också få klart för oss, vilka nycklar Gud har placerat i våra händer för att lösa och binda. Lägga händerna på människor och avskilja dem för den uppgift, till vilken Gud har kallat dem, och lösa deras problem; det kan vi inte göra med psykologi, pedagogik eller psykiatri. En sådan hjälp blir temporär, men vi kan hjälpa dem genom Andens kraft och uppenbarelse, pris ske Gud. Vänner som har en gåva, måste ledas fram, så att de kan använda gåvorna. Vi har ett fullkomlighetsideal — det skall vi inte överge — men vi skall inte låta det fullkomlighetsidealet avskräcka oss. När vi ser på oss själva, tänker vi: "Herre, vem är jag, att jag skulle våga profetera i en sådan församling, vem är jag, att jag skulle våga lägga händerna på de sjuka? Det skall ju predikanterna göra. Vem är jag, som skulle våga samtala med de ofrälsta? Vem är jag,

som skulle våga lägga händerna på de nyfrälsta, så att de blir döpta i den helige Ande? Det skall predikanterna göra." Vi har den uppfattningen, vi har våra modeller. Men så vill inte Gud ha det. Du kan bli skickliggjord, så att du kommer i tjänst. *Var nitisk i att föreläsa skriften.* När man läser Guds ord, verkar det. Det helgar oss, det renar oss, allteftersom vi överlämnar oss åt Ordet och åt honom, som är Ordets Herre. Kärlet renas, och allteftersom vi låter oss användas, kommer också gåvan att befrias från slaggprodukter. Den kommer att fullkomnas. Äldstebröder, jag tror att vår uppgift är att lägga händerna på de sjuka, men inte endast det, utan också att lägga händerna på människor och uttala profetord och avskilja dem för uppgifterna och sedan stå vid deras sida, till dess att de har kommit in i sin prästerliga funktion, att tjäna Jesus. Hur många är det, som vill uppleva det? Varför är detta så nödvändigt?

Vitnande skörd

Jag skall peka på några ting, som gör det absolut nödvändigt. Jag har gjort många erfarenheter, intressanta, inspirerande och stimulerande, men jag har också gjort erfarenheter, som har fyllt mitt inre med vemod. Det allt överskuggande problemet, det som plågar mig mest, är just det, som Jesus säger i ett sammanhang, att *"folket är illa medfaret, eftersom de äro såsom får utan herde"*, eller, för att använda en annan bild, Jesus använde då han säger, att *"fälten är vita till skörd"*. De är vita. Kan ni tänka er, vänner, att fastän fälten i Sverige vitnar till skörd, går massor av kristna i realiteten sysslolösa. Jag har en känsla av att man har överfört de moderna rationaliseringsidéerna till det andliga området. Man tror på den nya tidens tekniska hjälpmedel mer än man tror på det personliga engagemanget. Vi vet, att på våra stora skördefält idag går man inte omkring med en lie och slår; man samlar inte ihop kärvarna som man gjorde förr, utan det är stora tekniska vidunder, skördetröskor, som tar de stora fälten. Men ni skall inte tro

för ett enda ögonblick, att man kan överföra det till det andliga området. Massevangelisation kan ha sin betydelse, men det kan absolut inte ersätta man-till-man-evangelisation, den individuella insatsen. Men många kristna går omkring och väntar på det stora tillfället, som skall komma, och folkväckelsen, som skall möta vårt land. Den kommer inte på det sättet, min älskade vän! Du skall få ett böneämne här. Den är *"bedjen skördens Herre, att han sänder ut arbetare"*. Och när du beder den bönen, skall du också samtidigt säga: *"Herre, här är jag, sänd mig."*

Det finns en andlig längtan, som är otrolig i det här landet. Jag vet inte, om jag under alla de år, som jag har tjänat Gud som vittne, har mött en sådan öppenhet, så många frågor, som just det här året. Människor har kommit till mötena från alla möjliga sammanhang, men inte endast det; vi har mött människor på gator och på torg med öppenhet för evangelium. Men många ser inte de näraliggande behoven, som rör sig alldeles inpå deras egen stugvägg. *"Bedjen skördens Herre, att han sänder ut arbetare!"*

En kväll fick jag besök av en kvinnlig predikant. Hon hade varit ett vittne i c:a 25 år och var i sin bästa ålder. Hon kom tillsammans med en kamrat, och jag såg på henne, att hon var oroad. Vi började samtala. Hon berättade då, att hon närmast av en tillfällighet hade hamnat i ett maranatamöte. En broder hade undervisat om frälsningens väg; *pånyttförelse, dop i vatten* och *dop i den helige Ande*. Den kvinnliga predikanten, som inte var döpt i vatten, blev helt överraskad av det hon fick höra. Efter mötet fick hon ingen ro.

Den här kvällen sökte hon upp mig och frågade, om det var nödvändigt att bli döpt. Jag svarade henne: "Du har ingen nytta av mina åsikter, vad du behöver är insikt i Guds ord, och jag skall ta bibeln och läsa för dig." Jag gick igenom G. T:s förebilder om det folk, som blev döpt till Mose *både i havet* och *i molnskyn,* både i vatten och i Ande. Jag fortsatte med Jesu

undervisning och undervisningen i den första kristna församlingen. Jag hade en känsla av att hennes religiösa överbyggnad störtade samman. Hon visste inte riktigt, vad hon skulle tro. Jag ställde en fråga till henne, och jag skall kasta ut den här: "Säg mig en sak, är det inte förräderi av dina lärare att undanhålla dig en frälsande sanning? Efter många år som kristen bekännare tvingas du återvända till de första grunderna för att upptäcka, att ett fundament saknas." Hon var en lojal och sympatisk människa. Hon svarade: "Ja, men jag är ju inte *förbjuden* att bli döpt." "Ja, men om du skulle bli döpt, vilka blir då konsekvenserna?" Då svarade hon: "Om jag skulle bli döpt, så är det ingen, som kommer att säga någonting. Jag blir inte suspenderad. Jag kommer inte att bli utesluten, men det vet jag, att jag får aldrig förkunna det för någon annan." Jag tog min bibel och läste Apg. 20: 26: *"Därför betygar jag för eder idag, att jag icke bär skuld till någons blod."* Paulus säger: *Ty jag har icke undandragit mig att förkunna för eder allt Guds rådslut.*

Ett fulltonigt evangelium

Jag skulle vilja ställa frågan: "Är vi medvetna om, vad det innebär att stympa evangelium, att bära fram ett stympat budskap?" I Uppenbarelseboken varnas vi för att lägga någonting till eller dra någonting ifrån profetians ord. Jag är fullt medveten om, att det här är ett fullständigt omodernt talesätt. Det är synnerligen impopulärt. Vi har formats av *moderna* idéer. Man skall absolut inte framhålla bibelns ord konsekvent som det står, utan fila av det anstötliga, så att det kan accepteras av så många människor som möjligt. Men därigenom förlorar också ordet sin udd och sin kraft.

Paulus ställer in sin uppgift i denna oerhörda ansvarsställning då han säger: *"Jag har icke undandragit mig att förkunna för eder allt Guds rådslut."* Jag tror verkligen, att det är nödvändigt, att vi träder fram med ett budskap, som är förankrat i N.T. Jag hör redan de frågor, som sysselsätter din tanke:

"Behöver man bli döpt för att bli frälst? Hur blir det då med alla kristna bekännare, som inte är döpta?" Varför skall sådana frågor ställas till oss? Vi har inte någon anledning att ta upp diskussion med någon i de här frågorna, utan endast konsekvent framhålla vad bibeln säger. Vad säger då bibeln i det här avseendet? *En Herre, en tro, ett dop, en Gud, som är allas Fader.* Någon frågar: "Tillhör då dopet frälsningsakten?" Helt uppenbart tillhör det frälsningsakten. *"Stå upp och låt döpa dig och avtvå dina synder."*

Fulltonigt evangelium åt alla

Vi skall inte försöka anpassa budskapet efter människornas önskemål, utan vi skall frambära det som står. Jag tror, att vi som församling måste gripas av den våldsamma andliga nöd, som vi möter i den väldiga skaran av religiöst indifferenta människor. Dem vi kallar nollställda, som saknar kunskap och representerar ett okunnighetens maktblock. De upplever hur makterna terroriserar, medan de kristna i stor utsträckning står som passiva åskådare. Vi är medvetna om att alla inte kommer att bli frälsta, men vi måste ställa det kravet på oss att ALLA människor skall åtminstone HÖRA EVANGELIUM. Var och en skall höra evangelium på ett eller annat sätt. Det skall förmedlas, detta enkla, frälsande budskap. Det är vårt ansvar.

Men vi måste också gripas av de kval, som Paulus talar om i Rom. 9. *"Jag talar sanning i Kristus, jag ljuger icke, därom bär mig mitt samvete vittnesbörd i den helige Ande, när jag säger, att jag har stor bedrövelse och oavlåtligt kval i hjärtat."* Jag tror, det är väldigt viktigt, att människor förstår, vad som motiverar vårt handlingssätt. Det är inte kyrkopolitisk taktik. Vi är inte ute för att värva proselyter. Vi måste frälsas från partisinnet. Men vi skall heller inte glömma, att människor, som hör det omvändelse- och frälsningsbudskap bibeln representerar, kommer att uppfatta det som en sekteristisk partimening. Det beror på, att de har fått en undervisning, som är helt främmande för bibeln, en undervisning om den heliga,

allmänneliga kyrkan, dit man har kommit utan personligt engagemang eller övertygelse. Andra kristna kanske inte lägger betoningen på sakramenten på det sättet att de rationaliserar bort det personliga engagemanget, men ersätter i stället uppenbarelsen med uppfostran. Tänk, så många unga människor, som är fostrade in i olika religiösa fållor! En sak kan vi säga: Många av dessa känner inte Jesus, de har inte mött honom. Därför måste vi gripas av medlidande och söka leda dem fram till personliga trosupplevelser.

Vi tror, att Jesus kommer tillbaka, och vi vet, att var och en behöver blodets kraft, och varenda en behöver ett dop i den helige Ande. Varenda kristen behöver uppfyllas av den helige Ande, så att överflödslivet blir en verklighet. Men först av allt: Gud måste få frälsa oss från partisinne, så att människorna upptäcker, att det vi kommer till dem med, inte är en främmande lära, vi satt i system för att vinna några kyrkopolitiska mål. De måste känna det rena och oförfalskade budskapet och framför allt uppleva den klart evangeliska kärlek, som talar från korset. Oavlåtliga kval! Varför hade aposteln det? Jo, säger han, *Jag skulle önska att jag själv vore förbannad och bortkastad från Kristus, om detta kunde gagna mina bröder, mina fränder efter köttet.*

En andeutgjutelse från mörkret

Medan dagen varar, måste jag göra dens gärningar som har sänt mig. Natten kommer, då ingen kan verka." Jesus säger inte, att all verksamhet skall upphöra, men det kommer en tid, då det inte går att verka, därför att folkhavet är så förorenat, så försumpat. Det har förvandlats till träskmark på ett sätt som Uppenbarelseboken säger. Det är ett resultat av en ständigt pågående andeutgjutelse från mörkret. Den sista och mäktigaste andeutgjutelsen från mörkret är den, symboliserad i paddorna, som drar fram över hela jorden. Paddorna tillhör träsket. Det är ett väl förberett träsk, som slutligen skall förblindas och skövlas för mörkret. Jesus säger: "Medan *dagen*

varar måste jag göra dens gärningar som har sänt mig." Och han säger vidare: *"Han måste lida mycket och bliva förkastad av detta släkte."* Och när han har blivit förkastad av detta släkte, vet vi vad som skall ske. Då skall församlingen evakuera, och infernot bryta loss på allvar. Det är bibelns lära. Men medan dagen varar måste vi göra dens gärningar, som har sänt oss. Natten kommer, då ingen kan verka. Vem är det, som håller makterna tillbaka, så att de inte fritt kan operera och utföra sin avskyvärda mission? Vem är det? Sedan skall *"den Laglöse" träda fram, och honom skall då Herren Jesus döda med sin muns anda och tillintetgöra genom sin tillkommelses uppenbarelse — honom, som efter Satans tillskyndelse kommer med lögnens alla kraftgärningar och tecken och under och med orättfärdighetens alla bedrägliga konster för att bedraga dem som gå förlorade, till straff därför att de icke gåvo kärleken till sanningens rum, så att det kunde bli frälsta.* Vilken fruktansvärd sanning! Vem är det, som hindrar hans framträdande i dag, vem är det som håller demonerna stångna, vem är det som är orsaken till att de makter, som ligger färdiga för att gå ut över hela jorden, inte släpps loss? Herren tänker på sin församling. Jag vill nämna något, som jag har sagt åtskilliga gånger det senaste året: "Vad församlingen behöver är att få Jesus tillbaka!" Inte endast på en brusten sky, då han kommer för att hämta sin församling, utan församlingen behöver få sin Mästare och Herre tillbaka. Han behöver få komma hem till sitt Kapernaum, bildlikt talat, och inta sitt herravälde i församligen på nytt igen. Församlingen behöver på nytt kröna honom till konung och upphöja honom som sin ende Herre och Frälsare.

Hela mänskligheten behöver Jesus. Den enda räddningen är att han kommer igen.

Bibeln har inte rum för någon framtids- och kulturoptimism för jorden. När den som ännu håller antikrist tillbaka är borta, då är också uppenbarelsens ljus släckt, och då kommer människorna att hängivet och helhjärtat dyrka och bekänna sig till lögnen och lögnens furste. Det är förberedelserna för detta,

som är i full gång. Vi ser, att allt fler grips av villfarande läror och makter och förs bort från den uppriktiga och ursprungliga troheten mot Kristus.

Spiritualismens fångar

Det pågår en intensiv strid i andevärlden. Spiritualismen går fram som en farsot. Lägg märke till, att dessa andemakter verkar genom nyckelpersoner vid universitet, massmedia och andra samhällsinstitutioner. Kulturpersoner, som influerats av en ond andevärld, ställer sin intelligens i dessa mörka krafters tjänst. Jag kom i kontakt med den spiritualistiska företeelsen genom att läsa en recension till en bok. Jag läste ett par böcker och upptäckte, att dessa människor ofta tror mer på den onda andevärlden, än vi tror på den goda. Dessa människor ger sig uppenbarligen mer hängivet åt dessa tvetydiga makter, än vad kristna ger sig åt den helige Ande. De umgås med den osynliga världen på ett intimare och intensivare sätt. Jag gick till ett möte och lyssnade på ett föredrag.

Det handlade om världsreligionernas utveckling från primitiv till kultiverad kult. Föredragshållaren använde sig av ett suggestivt och pedagogiskt hjälpmedel, skioptikon. När mötet började, sänktes belysningen. Man såg endast silhuetten av föredragshållaren, som talade med dämpad röst, han smög sig på publiken. Det var sänkt belysning i lokalen, föredragshållaren talade om religionerna och lovade hela släktet *slutlig* frälsning. Ty till sist skall alla bli frälsta. ALLA! Om inte alla blir frälsta nu, så blir alla det i ett senare liv. Så småningom når vi de eviga höjderna. Vi är hos Gud men också identiskt lika Gud; vi är Gud. Dessa fantasterier tycker man inte skulle appellera till människor, som brottas med personliga syndaproblem och behöver försoning och frid här och nu. Efter mötet var det en kvinna, som bad om ett samtal med mig. Vi slog oss ner och samtalade. Hon sade: "Jag är uppväxt i ett frikyrkligt hem, mina föräldrar var varmt kristna. Jag var själv missionsförbundare i många år. Jag gick i olika pingstkyrkor, men jag

fick aldrig gemenskap, fick ingen kontakt. Så för några år sedan hamnade jag här. Då var det en röst som viskade till mig: 'Här hör du hemma'. Och jag stannade här. I ett möte var det ett medium, som berättade, att den osynlige, andlige ledaren hade kommit och talade till mediet om saker, som stämde uteslutande på en enda människa. Det var årtal, familjeförhållanden, personliga problem och vissa ting, som endast jag kunde känna till. Jag kom igen nästa möte. Jag hade sorg. Min man hade gått bort. Jag visste, att han inte var troende, han var inte frälst. När jag satt där, utan att någon egentligen visste vem jag var eller kände till mina förhållanden, berättade mediet om min mans begravning. Mediet berättade om prästen och om texten han läste; psalmversar och sånger som sjöngs." Kvinnan blev helt betagen och fångades helt av det hon hörde, och utbrast: "Fråga honom var han är och vad han gör?" Då svarade mediet: "Ängslas icke för mig, var icke oroad, jag är i tryggt förvar, och min uppgift är att ta hand om dem, som i sitt jordeliv icke kunde tro. Sedan jag kom hit har jag fått tro, och nu hjälper jag dem vidare som kommit hit utan tro, hjälper dem att få tro." Efter det var den kvinnan fångad. Jag ställde några frågor till henne: "Min vän, här är bibeln, var någonstans i bibeln står det om reinkarnationsläran, och var någonstans i bibeln står det, att de döda talar med de levande? Har vi inte fastmer beviset på raka matsatsen? Sade inte den rike mannen: "Sänd någon från de döda som kan varna mina bröder!" Men de döda talar inte med de levande, och det är försent att bli missionsvän och missionär, när man är död. Men hon var så förvillad, att det inte fanns några möjligheter att nå henne. Hon måste erkänna, att det fanns ingenting i bibeln om detta. Men hon var så tjusad och så fångad av detta underbart tilltalande budskap, som inte rymmer i sig något annat än ljuvlighet, härlighet och skönhet och löften om att allt till sist skall ordna sig.

Men hon sade något mer, och det var egentligen det, som fick mig att fundera. "Det är märkligt, hit söker sig allt fler andedöpta." Detta är inte sagt som något angrepp men

som ett konstaterande, värt att observera. På grund av andefattigdomen i de kristna församlingarna, söker sig människor med olösta problem och frågor till ockulta företeelser. Och vad värre är: På grund av den massiva okunnigheten i evangeliska frågor saknar man ju vapen att möta dessa företeelser med. Många söker sig in i sådana sammanhang och fångas av det.

Jag läste i en av de nyss nämnda böckerna om vissa saker, som jag tycker är oerhörda. Jag skall citera en sak, som talar om för oss, vilka krafter, som är verksamma i det, som pågår i den osynliga andevärlden. Det är *Astrid Gillmark,* som berättar:

"Min ledare Cesar talade till mig. Det är den andlige ledaren i den osynliga världen. Jag lät bandspelaren vara påkopplad och jag upprepade hans ord för att sedan kunna skriva av dem. Han sade bl. a.: 'I dessa år fram till 1965 kommer en stor skara personligheter att födas tillbaka till jorden. Åter skall det ljusa budskapet givas människorna. En mästare är född och dessa som nu födas komma att sluta upp vid hans sida i sinom tid'. Dessa barn komma snart att låta tala om sig i olika sammanhang. De födas med ett medvetande, som för lång tid varit borttaget från mänskligheten. Redan nu är de ungdomar, som växa upp, förpatrullen för kommande dagars nytänkande. Det kommer att stå strid mellan gammalt och nytt. Det, du upplever i kommande år, skall du icke se som enbart av ondo. De som växa upp komma att revoltera mot det som tidigare ansetts höra till mänskligheten historia. Världsordningen kommer att rubbas väsentligt av ungdomar. De drivs av inre kraft att revoltera mot murar och felaktigt tänkande, som byggts upp av människor genom årtusenden.'"

Vet du, vad bibeln kallar den frigörelsen för? LAGLÖSHETEN. *Och redan nu är laglöshetens hemlighet verksam.*

"Jag fann uppgiften om att en mästare blivit född, vara något, som jag hade svårt att sätta mig in i. Under mitt besök förra året i USA upplyste mediet Hanna mig om, att hon vet, att jag är invigd. Invigd — i vad då? Du vet, svarade hon, att en mästare är född. Han föddes 1962. Hon angav platsen,

vilken jag icke visste om. Jag har funnit ännu en uppgift helt nyligen om denna födelse. Det i Amerika kända mediet Jean Dickson har i en bok 'Född med siargåva', som utkom förra året, omtalat denna händelse. Jag läste den vid jultiden 1966."

— En mästare är född, som kommer att gå i spetsen för denna rörelse. Han heter antikrist.

I skarven mellan två tidsåldrar

Tidsålderns avslutning nalkas med hast. Det är förvirring i hela världen. Människorna står där slagna med förskräckelse inför vågornas och havets dån. Många kristna har blivit offer för villfarelsens andemakter. Många kristna har blivit efter på vägen, många kristna har fallit på knä och givit hyllningskyssen åt Baal. Men det finns en skara, halleluja, som har övervunnit i kraft av Lammets blod och sitt vittnesbörds ord. De hade icke sitt liv kärt så, att de drogo sig undan döden.

Hur skall kristna människor kunna bevaras i oskuldsfull renhet och uppriktighet, i jungfrulighet? H. V. 8: *"Vi hava en syster, en helt ung, som ännu icke har någon barm. Vad skola vi göra med vår syster, när tiden kommer att man vill vinna henne?"* Man vill vinna henne. Jag skulle vilja säga, att församlingen, Lammets hustru, har aldrig blivit uppvaktad av så många friare någon gång i historien som nu. Läror, idéer, andemakter. *"Är hon en mur, så bygga vi på henne ett krön av silver, men är hon en dörr, så bomma vi för henne med en cederplanka."* Församlingen skall bevaras i sin renhet. En ren, sund lära, sunda ord, en ren, obesmittad ande. Församlingen vill inte älska världen eller ge sig hän åt någon främmande tillbedjan. Hon vill tillbedja Kristus allena i ande och sanning. Och för att du och jag individuellt skall kunna orientera oss, så har vi fått Ordet. Försök inte att förflytta tyngdpunkten från den punkt, där Ordet lägger den. Det är längtan i tiden, det är längtan i ditt hjärta. Man vill mana fram bilden av Människosonens dagar, man åstundar att få se *en* av Människosonens dagar. Lockelserna, utbuden, alternativen är

många. Man säger: "Kom hit, kom hit." Intellektualism, spiritualism, moralism, lite socialism eller lite kristendom och lite av Österns mysterie-religion. Men vi behöver inte lägga tyngdpunkten någon annanstans än där den skall ligga. Vi behöver inte gå hit eller dit, vi vet, att han är här. Ordet är här. *Låten Kristi ord bo rikligen ibland eder.*

Vi behöver inte söka Guds rike, *det är mitt ibland oss.* Var är Guds rike någonstans? Guds rike är, där Jesus Kristus är enväldig konung. Upprätta då detta konungsliga välde! Låt Jesus få platsen på församlingens hjärtetron! Du skall få uppleva, att han är segervinnaren från Golgata, som har vunnit seger och som har gått ut för att segra. Halleluja! Låt oss icke söka och famla utanför oss själva, utan låt oss gå till Ordet och ställa vår egen situation i Ordets spegel. Låt oss fyllas av Anden, upplysas i vårt samvete, överlåta oss åt Herren. Gud skall hjälpa oss!

Tecken och under legitimerar ingen. Under krigsåren i Norge kom jag i den skola, där jag gick, att se en svart tavla, där tyska soldater hade skrivit ett observandum till vaktposterna, som skulle bevaka en intilliggande, strategiskt viktig järnvägsbro. Där stod: "Uniform keine Legitimation" = uniform är ingen legitimation. Tecken och under är ingen legitimation, men trons förkunnelse manifesterar sig i tecken och under. Av *frukten* skall vi känna igen dem, och livets och munnens bekännelse avslöjar, om Jesus Kristus har herraväldet. Amen.

4. Trons enfald

2 Kon. 5: 1—27

Detta kapitel börjar underbart och man kunde ju önska att det hade satts en punkt någonstans i mitten, ty det är på det sättet, att lika underbar som upptakten är, lika fruktansvärd är avslutningen.

I 27 verser får vi möta två människor. Den ene: den hedniske härhövitsmannen Naaman och den andre: profetlärjungen Gehasi. I den första delen av kapitlet kan vi läsa hur en hedning blir en israelit, och i den sista delen, hur en israelit blir en hedning. Tänk, att en och samma händelse kan åstadkomma så olika resultat. En blir frigjord, en annan förhärdad. En blir frälst, en annan går förlorad. Varför?

Jag har många gånger tänkt på ett ord i Apg. 8, som i all sin enkelhet tecknar sanningen om en människa.

Det gäller väckelsen i Samarien, där Gud gick fram på ett oerhört sätt. Vi vet, att i den väckelsen opererade trollkarlen Simon. Han hade hört en enkel evangelist från Jerusalem förkunna det livssaliga evangeliet om Kristus, och han hade skenbart kommit till tro på Gud. Det fanns en hel del ting i hans yttre som gav vid handen, att också han hade tagit sin religion rätt så allvarligt. Men det kom en punkt, då det visade sig vem trollkarlen Simon var.

Någon har sagt: "De sociala förbättringarna ger en ny rock åt mannen. Men evangelium ger en ny man i rocken." Det är en del som har upplevt frälsningen som ett byte av ett yttre klädesplagg, yttre vanor, man har liksom förflyttats från en

miljö till en annan, men det är ingen frälsning. Man kan röra sig rätt så obehindrat och obesvärat också i kretsen bland de troende utan att äga det eviga livet. Men det kom till en punkt, som naturligtvis var fruktansvärd för den som mötte detta knivskarpa och genomträngande budskap.

Väckelsens vågor går höga. Livet brusar, själar frälsas, döps i helig Ande, blir helbrägdagjorda och Guds verk har framgång. Allting ser så självklart och givet ut. Men så kommer det ett ord; det heter: *"Du har ingen del eller lott i det som det här är frågan om."* Du har ingen del i det här. Varför? Jo det heter: *"Ty ditt hjärta är icke rättsinnigt inför Gud."* Det hjälper icke om man byter plagg, eller antar ett nytt beteendemönster; man måste få sitt hjärteförhållande med Gud reglerat.

Hjärtkirurgen, den store läkaren, kan göra operationen; att ta bort hjärtat av sten och giva ett av kött. Det är denna hjärttransplantation man behöver vara med om, för att få ett rättsinnigt hjärta inför Gud. Då kommer man in i den sanna religionen därför att den sanna religionen kommer i en. Då blir det icke ett skådespel i en teatralisk roll, utan då blir det livsuttryck, en inneboende glädje, en inneboende kraft, en inneboende härlighet. Längar du efter att i större utsträckning få uppleva detta liv, detta flödande gudomliga liv, som allenast Herren kan giva?

Oren — ren

Vi får veta en hel del om Naaman. Det heter att han hade stort anseende, han var högt aktad, han var en tapper stridsman. Man skulle kunna säga att denne Naaman ägde allt vad en människa över huvud taget kunde önska sig. Allt ger uttryck utav fulländning, en lyckad man, en general i den arameiske konungens här. Men bibeln berättar någonting mera om honom. Han var inte bara en man med stort anseende, han var inte bara högt aktad, han var inte bara en tapper stridsman. Det heter: *"Men han var spetälsk"*.

Men, men. Är det icke på det sättet? Hur långt en män-

niska än kommer i livet, hur väl hon än lyckas, så är det alltid ett MEN med.

Det satt ett par ganska unga makar på ett möte, som jag hade för en tid sedan. Allt såg så harmoniskt och fulländat ut, två lyckliga makar tillsammans med en välartad tonårig flicka. Mitt i mötet brast tonåringen i gråt, hon grät så hon skakade. Jag kunde inte förstå varför hon grät. Jag fick besked efter mötet. När jag mötte henne, sade hon: "Vi har det så gott hemma och far har en god anställning, jag har en rar mor, men", sade hon, "far är sjuk". Han var 37 år och dödsdömd. Läkarna hade givit honom högst 3 månader att leva, han hade cancer. Det såg lyckligt och harmoniskt ut, men . . .

Det heter om Naaman: Han hade stort anseende och var högt aktad, en tapper stridsman, men spetälsk. Nu finns det någonting som är långt värre än cancer och spetälska. Vi vet att spetälskan stympar organismen, bryter ner den, deformerar den och förvandlar människan till en krympling, en handikappad varelse. Jag har sett människor som genom spetälska har förlorat en arm, ett ben och sina anletsdrag och som har brutits ner fullständigt. Men jag vågar säga: Det finns en sjukdom som är långt värre än spetälska. Vad är det? Det är synden. Synden i alla dess fruktansvärda former. Synden har exakt samma verkningar. Det kan se ut som allting strålar av lycka och härlighet, glädje och framtid, men så, rätt som det är, bryter syndens inneboende verkningar igenom det yttre skalet. Och på kort tid så är lyckan ruinerad, ett liv har förvandlats, illusionerna är en ruinhög.

Synden deformerar, bryter ner och förstör. Men det finns ett radikalmedel. Jag vet inte om det finns någon läkare som har kunnat lösa spetälskans fruktansvärda problem, jag vet endast att man har lyckats att driva den tillbaka, inom vissa lokala gränser. Jag vet inte om man än har löst problemet, men ett vet jag. Det är en som har löst syndens problem, och som har placerat ett radikalmedel i våra händer. Det är Jesus med sitt blod. Jesu blod har öppnat pärleporten.

Vi vet att vi går emot tidsålderns upplösning, krafterna kommer att drabba samman som aldrig tidigare, men vi vet att en skara skall frälsas. De som skall frälsas är icke stympade och förstörda och fördärvade människor, men de har upplevt ett radikalmedels verkningar, blivit lösta ifrån syndens makt och herravälde. De har upplevt att de gamla lemmarna som förstördes i syndens tjänst, växer ut igen. Det heter om Naaman, att han fick kött som en ynglings kött.

Det är märkligt hur det frigörande förlösande evangeliet är enkelt, väl tillrättalagt och klart, och det är förunderligt att gång på gång konstatera, att vägen till frälsning ingalunda är lång. Den ter sig förödmjukande, men den leder alltid till resultat. Då Gud vill ha fram sitt frälsningsbudskap, så når han sällan fram på legala vägar. Det kommer inte via den officiella religionens representanter, och där ligger problemet.

Slavflickan från Israel

Jag ser framför mig den här bilden: Hövitsmannen hade varit ute på strövtåg, och så hade han troféer med sig tillbaka till Aramenien. Bland segertroféerna hade han en liten flicka. Eftersom jag är utrustad med naturliga känslor och har en enorm känsla för barnen, förstår jag flickebarnets situation, då denne mäktige man förvandlade denna israelitiska kvinna till träl i sin tjänst. Jag förstår hur flickan hade kämpat många ensamma stunder. Ryckts bort från far och mor, syskon och hem, samt sitt folk och forslats som träl till ett främmande land. Men det är i sådana situationer det visar sig vad man har med hemifrån, vilken atmosfär det är i hemmet. En del får med sig mycket materialistiskt gott ut i tillvaron, men klarar inte av livet ändå. En del får med sig bildning och kultur, men klarar icke livet ändå. Andra kommer från fattiga miljöer, men de har bedjande föräldrar. Far och mor kunde inte giva materiellt gott, men de kunde giva någonting som är den rikaste tillgången i tillvaron. De kunde giva tro på Gud. Kamp, ensamhet, fruktan, ångest kunde fullständigt ha förstört denna unga

människa. Men hon hade någonting: tro på Gud.

Det var icke en intellektuell förståndstro, diskussionstro, resonemangstro eller vetenskaplig tro, utan det var uppenbarelsetro. Så när hon öppnade munnen och talade, var hennes tal så attraktivt, spännande och intressant, att till och med generalen måste lyssna.

Jag hade besök utav några vänner. Vi samtalade om Guds verk, vi talade om behoven i vår tid. Då sade jag till gruppen utav bröder. "O, mina bröder, vad vi behöver är icke teologi, Vi behöver livet." Livet som uttalar sig enkelt och rakt på sak om tingen. Livet som inte går så många krokiga vägar, men som talar ifrån hjärta och når hjärta. Då, skall det inte så många snirklande ordvändningar till, förrän människorna lyssnar.

Den samaritiska kvinnan

Vi har den dramatiska skildringen i Joh. 4. Det heter om lärjungarna, att de hade gått in i staden för att köpa mat, och jag skulle tro att ingen av dem förmådde att känna Samariens huvudstads puls. De gick där självupptagna med sina matbekymmer. Det var frågan om att få sina väskor fyllda, sina fysiska behov mättade och tillfredsställda. Men utanför, vid Jakobs brunn, där utspelade sig en händelse, som kom att bli ödesavgörande för många människor i den här staden. Vad var det som hände? Det var en samaritisk kvinna, som vid sextiden på eftermiddagen, vid den tidpunkt, då ingen av de övriga kvinnorna var vid brunnen, gick dit. Hon vågade gå dit då ingen annan var där. Hon orkade inte med att möta sina medsystrars förolämpande, förödmjukande blickar, för hon var okänd genom sitt omoraliska liv. Men där ute mötte hon Mästaren. Jesus lutade sig fram till kvinnan och sade: "Giv mig att dricka." Det ligger någonting hemlighetsfullt i det där. Vad var det Jesus ville? Det var icke vatten han ville ha. Men han var törstig, han var fruktansvärt törstig. Det var icke vatten han ville ha, han ville se kvinnan fri, han var törstig

efter att få lösa kvinnan. Kvinnan chockerades över inviten, emedan hon märkte, att det fanns en väsentlig skillnad mellan hans sätt att uppträda och alla de mäns hon tidigare hade mött. Han andades renhet, han andades frid. Det fanns ingenting utav vilddjur eller exploateringslusta. Han var ren, han törstade efter att frälsa. Och denne Jesus sade, när lärjungarna kom tillbaka med sina väskor fulla med mat, och behoven var fyllda. "Jag har mat att äta som I icke förstån."

Jag törstar efter att få se människor komma till tro på Gud. Efter att se människor lösta. Varenda kristen som har något av Guds natur i sitt väsen törstar efter att Kristi härlighet skall bli uppenbarad. Varenda en som har upplevt Herrens Ande känner: Herre jag vill förmedla det här, jag ville dela ut. Jag törstar efter att få se ditt namn förhärligat. Vill du ha mer utav den törsten? Det är en hälsosam törst.

Kvinnan invecklade sig i ett samtal, som är intressant, därför att vi ser, att Jesus ledde henne fram till en punkt, där ljuset lyste in i hennes väsen. "Hur", sade hon, "kan du som är jude be mig om vatten?" Lite längre fram i texten blir det klart för henne, att den här mannen är ingen vanlig jude. Han är profet. Så småningom står det klart för henne att det är heller ingen vanlig profet. Han är Messias. Broder och syster ser du situationen: Lärjungarna, apostlarna kunde inte åstadkomma någon förändring i Samarien. De kom tillbaka med sina väskor fulla av föda, och trodde att de hade tillfredsställt Jesu behov. Men i ett enda ögonblick fick de se någonting, som de knappast hade räknat med att få se.

Kvinnan skyndade in i staden, och så sade hon bara helt enkelt, kort och gott: "Kom, får ni se en man som har sagt mig allt. En som icke vill utnyttja mig maximalt, men som har sagt mig allt. Månne icke han är Messias?" Det blev rörelse i Samarien.

Här ligger själva hemligheten. Färska upplevelser, nuets upplevelser med Jesu Kristus, som gör att vittnesbördet om Jesus blir intressant och spännande.

Så var det då flickan och kvinnan, som ur sina erfarenheter enkelt och rakt på sak frambar sina vittnesbörd. Flickan hade den levande tron hemifrån. Hon hade lärt sig att bedja till Gud, och en dag uppvaktar hon sin husfru, och så säger hon. "Ack att min herre vore hos profeten i Samarien".

Allenast Naaman

I Luk. 4 läser vi några ord av Jesus som har skakat mitt predikanthjärta ibland, så att jag har varit tvungen att ropa om nåd och åter nåd, över Guds folk, så att de icke försitter sina tillfällen. Jesus säger: "Många spetälska funnos i Israel på profeten Elias tid; och likväl blev ingen av dessa gjord ren, utan allenast Naaman från Syrien." Det funnos många spetälska i Israel, men en blev gjord ren. Man kan ställa sig frågan: Vad beror detta på? Hade hedningen Naaman något företräde framför alla dessa judiska spetälska.

Tänk, att bo inom möjligheternas område, och låta dem ligga outnyttjade och oanvända. Det var det som skedde, ty det var många spetälska i Israel, men det var få eller ingen som sökte profeten. Kom ihåg en sak; vilket budskap vi har, vilka möjligheter vi äger. *Vilken kraft det finns i namnet Jesus!*

Många spetälska fanns på Elias tid, allenast en blev hulpen. Varför är det så få som behöver profeten? Varför är det så få som har ögonsalva, så att de kan se nödens barn, behovets barn? Varför är det så få som har det levande, direktgående vittnesbördet, som väcker längtan hos behovets barn? Jag vet att vi skall få vara med om en väckelse som vi aldrig tidigare har skådat, därför att Gud skall svara på sitt folks böner. Men jag är ängslig över att få kristna kommer att vara med. De har hört så mycket, att de har blivit förhärdade. Och många kristna är i dag i samma belägenhet som bruden i Höga visan. Det heter om henne, att hon hade slagit sig ner och vilade på sitt läger. Hon vilade på erfarenheternas läger. När brudgummen kom och knackade på dörren, föredrog hon att ligga kvar och sova. Men jag hör att det knackar på

dörren. Det är ingen predikant som vill in, det är Jesus som vill in. Han vill in i ditt hjärta, han vill in i församlingen, han vill in i vårt samhälle. Han vill röja, han vill hela, han vill frälsa och han vill möta. Vi sjunger med den norske sångaren, "Slipp ham in slipp ham in". Vi säger: Välkommen du konung, kom och gör det du vill för att ditt namn skall förhärligas! Jag tror nog att läsarna orkar masa sig till himmelen den sträcka de har kvar, men jag känner behovets barn, som ropar. Det är de som behöver Jesus.

Många spetälska fanns i Israel på Elias tid, men ingen blev hulpen. Det fanns ingen som gjorde något besök hos profeten. Profeten var så fruktansvärt föraktad och så illa utsatt, att de som försökte närma sig honom, fick dela hans öde. Därför gick de hellre och bar spetälskan; bar sin sjukdom. Levde kvar i sin situation oförändrat. Men så en dag kom det en som inte hade huvudet fullt utav religiösa spekulationer, som inte hade huvudet fullt utav teologi och teorier, men som hade en enkel flickas vittnesbörd om profetens möjligheter. Och denna flicka hade redan på hemmaplan tagit föraktet, för hon hade sett profeten i aktion både den ena och andra gången.

Det är fantastiskt med sådana människor, som inte bryr sig om vad man säger i grannskapet; Johansson och Pettersson och alla de här religiösa finsmakarna, som rynkar på sin religiösa näsa och ser griniga ut. Fantastiskt med dem som söker Jesus och blir hulpna. Fantastiskt med dem som *ser!* Halleluja, det sker någonting där Gud går fram. De som ser att Herren är i verksamhet kan vittna om hans väldiga möjligheter. Kom ihåg att Gud vill lösa, Gud vill frigöra. Gud vill göra det för sitt namns skull.

Hur skulle en man bära sig åt för att nå profeten? Det var ju ändock en enorm nivåskillnad mellan generalen ifrån Aramenien och profeten. Hur skulle Naaman kunna komma i kontakt med profeten? Han försökte att nå honom via de diplomatiska vägarna. Han gick till sin herre konungen, och konungen skrev ut ett artigt, diplomatiskt brev, som introducerade generalen för Israels konung. Med detta brev, med

hästar och vagnar, mulåsnor, högtidsdräkter, pengar, tjänare och tjänarinnor, drog han åstad för att bli hulpen. Man känner igen bilden, när människor förbereder sig för mötet med Gud. Försöker liksom förbättra, uppträda värdigt, nå honom på mänskliga vägar och via officiella kanaler.

Konungen uppfattade hela situationen som en provokation. Nu är han här för att söka sak, nu vill han att jag ska bota hans sjukdom också. Då gick budskapet ner till profetens hydda. Han sade: Skicka honom hit! Naaman drog iväg med förutfattade meningar hur det skulle gå till. Profeten skulle komma ut och lägga handen på den sjuka kroppen, föra handen fram och tillbaka och uttala några medlidsamma och känsliga ord. Det gjorde han inte, utan han sade: "Gå och bada dig i Jordan!"

När vi får veta sanningen om Guds frälsnings väg, så vill vi gärna protestera. Vi tycker att det är förödmjukande. Kan Gud mena att jag skall gå dit? Att jag ska göra det, att jag ska handla så? Är det här frälsning? Handla som ordet lär! Det finns en flod, som representerar liv och hälsa, den rann upp på Golgata för snart 2000 år sedan. Den floden går genom hela världen. Den källan, upprättad i Sion tar all synd och orenlighet, och den som badar sig i den floden blir ren.

Nu tänkte hövitsmannen: Nej tack, det finns bättre floder att klara av det här i. Gå ner till det smutsiga Jordan det får andra göra, men icke jag. Men så hade han en liten enkel tjänare som kom med ett argument: Men snälla min herre, hade han sagt att du skulle ha gjort någonting svårt, betalat en massa pengar eller gjort någonting som du hade kunnat fått äran för, då hade du gjort så, men nu har du bara att gå och bada dig i floden så blir du ren. Generalen vände och så drog han ner.

Tjänare och tjänarinnor såg och avvaktade. Vad skulle ske? Han gick ner ifrån sin upphöjda plats, rev av sig sina kläder, så marscherade han ut i floden. Doppade sig en gång, två gånger, tre, fyra, fem, sex gånger. Ni förstår att det var spän-

nande på strandkanten, när han försvann i böljorna, och Jordanflodens smutsiga vatten stänkte om honom. Sjunde gången försvann han, men då stod han upp som en ny människa.

Förklara det den som kan. Det måste till en trosfaktor, undret. Bada dig i floden, Jesu blod, som går utifrån Golgata, och du blir ren. Du får gå rentvagen därifrån, bli lyft i ditt inre, du får ett rent hjärta, du blir frälst, löst och frigjord, därför att Jesu blod borgar för allt. Gå i tro till Golgata — och du är fri! Amen.

5. Trons argument – undret

Och han sade till dem: "Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt skapat. Den som tror och bliver döpt, han skall bliva frälst; men den som icke tror, han skall bliva fördömd. Och dessa tecken skola åtfölja dem som tro: genom mitt namn skola de driva ut onda andar, de skola tala nya tungomål, ormar skola de taga i händerna, och om de dricka något dödande gift, så skall det alls icke skada dem; på sjuka skola de lägga händerna, och de skola då bliva friska." Därefter, sedan Herren Jesus hade talat med dem, blev han upptagen i himmelen och satte sig på Guds högra sida. Men de gingo ut och predikade allestädes. Och Herren verkade med dem och stadfäste ordet genom de tecken, som åtföljde det.

Mark. 16: 15—20.

Men tron är en fast tillförsikt om det som man hoppas, en övertygelse om ting, som man icke ser.

Hebr. 11: 1.

Den rättfärdige skall leva av tro.

Rom. 1: 17.

Helbrägdagörelse genom tron har blivit ett aktuellt ämne. Och det är väl nu som det alltid har varit, föremål för kolossalt många spekulationer.

Det är två ting man bör observera när man läser detta. För det första i vilken ordning som tecknen kommer.

Det heter: "Dessa tecken skola *åtfölja* dem som tro". Vidare heter det: "Och Herren verkade med dem och stadfäste ordet genom de tecken som åtföljde det". Tecknen som åtföljde ordet.

Vi har läst om tro, vad tro är, och något om trons förutsättning. För helhetens skull skall vi också se hur den undergörande tron, *uppenbarelsetron,* verkar.

När Petrus såg detta, tog han till orda och talade till folket så: "I män av Israel, varför undren I över denne man, och varför sen I så på oss, likasom hade vi genom någon vår kraft eller fromhet åstadkommit, att han kan gå? Nej, Abrahams och Isaks och Jakobs Gud, våra fäders Gud, har förhärligat sin tjänare Jesus, honom som I utlämnaden, och som I förnekaden inför Pliatus, när denne redan hade beslutat att giva honom lös. Ja, I förnekanden honom, den helige och rättfärdige, och begärden, att en dråpare skulle givas åt eder. Och livets furste dräpten I, men Gud uppväckte honom från de döda; därom kunna vi själva vittna. Och det är på grund av tron på hans namn, som denne man, vilken I sen och kännen, har undfått styrka av hans namn; och den tro som verkas genom Jesus, har i allas eder åsyn gjort, att han nu kan bruka alla lemmar." Apg. 3: 12—16.

Den tro som verkas genom Jesus! Vi läser ytterligare ett ord som tar ner det vi läst på ett konkret plan. *Ordet* är ju i första hand inte teorier. Det är ju fråga om att det skall *upplevas,* inte bara *tillämpas. Så kom han till Nasaret, där han var uppfödd. Och på sabbatsdagen gick han, såsom hans sed var in i synagogan; och där stod han upp till att föreläsa. Då räckte man åt honom profeten Esaias bok; och när han öppnade boken fick han se det ställe, där det stod skrivet: "Herrens ande är över mig, ty han har smort mig. Han har sänt mig till att förkunna glädjens budskap för de fattiga, till att predika frihet för de fångna och syn för de blinda, ja, till att giva de förtryckta frihet och till att predika ett nådens år från Herren." Sedan lade han ihop boken och gav den tillbaka åt tjänaren och satt sig ned. Och alla som voro i synagogan hade sina ögon fästa på honom. Då begynte han tala och sade till dem: "Idag är detta skriftens ord fullbordat inför edra öron." Luk. 4: 16—21.*

I DAG är detta skriftens ord fullbordat inför edra öron!

Frågan förefaller överdrivet naiv. Man borde inte ställa den i ett land, där kristendomens andrahandsverkningar kan iakttagas av varenda människa, som inte är blind. Det finns många exempel på vilken makt den kristna förkunnelsen har haft i vårt land. Då tänker jag inte i första hand på den officiella kristendomen, så som den är utformad i något kyrkligt system, utan jag tänker på den kader av människor, som i liv och gärning predikat evangelium i tid och otid.

Jag skulle tro, att en av de främsta orsakerna till att vi har det relativt gott, också materiellt, är, att det i tidigare led funnits människor, som varit redo att *försaka* och *bedja*. Men fastän vi ser kristendomens andrahandsverkningar, så finns det skäl att ställa frågan: "Vad är kristendom?", ty det växer upp en generation, som icke känner Jesus — vår Frälsare. Den har tagit i arv en kristen tradition, men saknar i mycket stor utsträckning det liv, som trots allt är mest kännetecknande för levande tro.

Den kristna traditionen har naturligtvis i sig en hel del gott, men den kan aldrig ersätta eller på något vis nå upp till de ideal bibeln talar om, då den talar om kristen tro.

Vill vi veta vad kristendom är, måste vi faktiskt gå förbi traditionen och direkt till den ursprungliga uppenbarelsen. Vi måste gå direkt till Ordet. Där är trons urkund. — Vi måste vara beredda på att det blir kollisioner och konflikter med teologiska system och uppfattningar, som vunnit burskap i kristna sammanhang.

Vi måste gå till den ursprungliga uppenbarelsen. Det finns ingenting av högmod i detta, utan fastmer en strävan att vara med och gräva upp de gamla brunnarna, de som varit igengrävda i århundraden, därför att människor så många gånger och alltför ofta har nöjt sig med religionssurrogat. Tänk, så många, som lever på religionssurrogat med kristna etiketter. Men: *evangelium är liv, det är liv genom Jesus Kristus!*

"Varför är det så angeläget att föra fram Kristus?" säger någon. "Tala gärna om Gud, men utelämna Jesus." Men det kan vi absolut inte göra, för *det är Jesus som har uppenbarat, vem Gud är.* Hur kan vi påstå, att Kristus betyder så mycket? Jo, *han är uppståndén från de döda!*

Nu finns det en kristendom, som vill sänka ner hela uppenbarelsen på det mänskliga planet. Men vi skall inte ta bort någonting. Vi skall inte ta bort anstöten. Ingalunda, ty vi vet att anstöten representerar en gudomlig visdom. Korset är den största anstöten! Det heter: "Judarna begära tecken, och grekerna åstunda visdom, men vi predika en korsfäst Kristus." Halleluja! "Vi predika en korsfäst Kristus". Det är den dårskapen, som blivit oss till frälsning. Prisat vare Herrens underbara namn! Korset är platsen, där Gud dör för människan, för att människan skall få leva. Det korset är en dårskap för dem, som går förlorade, men för oss som blir frälsta, är det en Guds kraft. Älskar du Jesus, då älskar du korset, och då är du en korsbärare i hans efterföljd!

Judarna begära tecken, grekerna åstunda visdom, vi åter predika en korsfäst Kristus, en som för judarna är en stötesten och för hedningarna en dårskap men som för de kallade, vare sig judar eller greker, är en Kristus, som är en Guds kraft och Guds visdom, säger Paulus.

Men anstöten börjar inte med korset. Den börjar redan vid Jesu födelse. Det första vår tanke kolliderar med, är bibelns lära om Jesu avlelse.

Med Jesu Kristi födelse gick det så till. Sedan Maria, hans moder, hade blivit trolovad med Josef befanns hon, förrän de kommo tillsammans, vara havande av helig ande. Matt. 1: 18.

Det heter vidare i vers 20:

Josef, Davids son, frukta icke att taga till dig Maria, din hustru; ty det som är avlat i henne är av helig ande.

Avlad av helig Ande! Det är en dårskap, säger förnuftet. Men det är Guds väg till återupprättelse. Jesus tillhör två världar, och han ger oss sann kunskap om dem båda. Vill du ha sann kunskap om dessa världar, kommer du aldrig förbi Jesus, därför att Jesus var med, då världarna skapades. Vet du, att allt äger sitt bestånd *genom* honom, och allt är skapat *till* honom? Men det är detta man är angelägen om att bortförklara. Man vill göra Jesus till en vanlig människa av kött och blod och sätta punkt där. Men Jesus var till *innan* han föddes i Betlehem, och han är till *efter* det att han lagts i graven. Han gick ut ur graven, han är till av evighet. Han var med i begynnelsen, han har varit med under hela historien, han är med i dag, prisat vare Herrens namn! Han träder fram i slutet av sin verksamhetsperiod på jorden med detta oerhörda budskap: *"Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar!" Jesus lever,* han är av evighet!

"Han står där", säger Hebreerbrevets författare, "utan begynnelse och utan ände". Och den Jesus vi talar om, är ingen Jesus i västficksformat, som man plockar fram på söndagen för att titta på och beundra. Den Jesus vi talar om, uppfyller ALLT. Han är universums medelpunkt. Han är också den stora hemligheten till att skapelsen en dag skall förlossas.

En ny natur

Anstöten börjar med den övernaturliga födelsen. Han avlades av den helige Ande. Det var alltså fråga om ett under. Men det är ju detta, som ständigt upprepas, och som människor icke förstår. Det är kristendomens ständiga mysterium. Vad sade Jesus till den lärde Nikodemus? Mycket hade han förstått, han var intellektuellt utrustad, han var en bildad man och dessutom en framstående teolog. Men det var någonting som han icke hade förstått, och det var det här med den nya födelsen. Läs Joh. 1: 12, så skall du få höra, vilket underbart frälsningsbudskap vi har att erbjuda människorna. *Åt alla*

dem som togo emot honom gav han makt att bliva Guds barn, åt dem som tro på hans namn. Makt att bliva Guds barn. Jesus var människoson, men han var också Guds son. Han var avlad på övernaturlig väg, och på samma sätt som Jesus avlades av den helige Ande, så upplever den som tar emot Jesus Kristus, pånyttfödelsens hemlighet. Det är ju detta, som är så oerhört betydelsefullt, det är ju det enda sättet på vilket vi kan frälsas från Adams fallna släkte och frälsas in i Guds eviga rike, som icke bävar.

Det heter vidare: *Och de hava blivit födda, icke av blod, ej heller av köttslig vilja, ej heller av någon mans vilja, utan av Gud.* Född av Gud. Jag är född två gånger. I den första födelsen fick jag mitt jordiska namn. Jag fick det utan något vattenstänk. Mina föräldrar trodde nämligen icke på den nåd kyrkan portionerar ut. Jag kristnades icke genom någon kollektivanslutning till något kyrkligt system, men jag blev frälst, när jag var nio år gammal. Då föddes jag för andra gången. Första gången jag föddes blev jag norsk medborgare, och då fick jag mitt namn inskrivet i mantalsverket i Oslo. Andra gången jag föddes blev jag himlamedborgare och himlaarvinge. Då fick jag ett nytt namn. Jag vet icke vad det namnet är, men jag vet, att på den stora uppropsdagen skall jag känna igen det, svara amen och flytta hem. Jag har fått ett nytt namn, och det är skrivet i "det himmelska mantalsverket" — i Livets bok, Lammets bok. När jag föddes på nytt, blev jag arvinge enligt löftet, därför att jag var son. I det ögonblicket jag hade fötts till liv, var jag son. *Jag var icke slav, jag var son.* Den födelsen var minst lika verklig, som när jag trädde in i en materiell värld. Då jag föddes andra gången, föddes jag in i en andlig värld, och som det första gången visade sig att jag hade liv genom livsuttryck och livsöverflöd, så visade det sig andra gången, då jag föddes på nytt. Jag upplevde den sällsamma glädjen, att jag tillhörde Gud. Jag kunde inte ge någon intellektuell förklaring till vad som ägde rum, men mitt hjärta fylldes, och det flödade över alla bräddar.

Det nya livet manifesterade sig sedan i gemenskapsbehov.

Gemenskap med de heliga, gemenskap i bön. Det manifesterade sig i ett oerhört intresse för den tillkommande världens realiteter, och jag upplevde den tillkommande världens krafter. Det är detta bibeln kallar för pånyttfödelse. Det heter: "I haven blivit födda icke av blod, ej heller av köttslig vilja, ej heller av någon mans vilja utan av Gud." Född av Gud, född genom Ande.

Vad är det som sker i nya födelsen? I den nya födelsen inplanteras en ny natur. Det är faktiskt det största undret. *En ny natur.* Förklara det den som kan!

I den första födelsen ärver vi våra föräldrars *jordiska* natur — med sinne och håg för det som tillhör denna världen. Men i den nya naturen får vi ett nytt sinne, en ny håg som besegrar synd, förgängelse och död. Den nya naturen skall inte dö. Den gamla dog med Jesus Kristus på korset. När någon flyttar härifrån, kan vi fullt riktigt säga, att han eller hon har *avsomnat,* och vilar till uppståndelsens morgon. Vi skall leva i evigheters evighet. Vet du varför? Jo, därför att Jesus lever. Vi dör aldrig mer, och vi skall leva med honom.

Otrons natur

I Joh. 5: 1 heter det: *Var och en som tror att Jesus är Kristus, han är född av Gud.*

Det typiska för den gamla naturen är rebelliskhet, revolt mot Gud och otro i alla dess former. Det är meningslöst att diskutera andliga realiteter med människor, som icke upplevt Gud. De kan inte förstå det. När vi talar om våra upplevelser, gör de gällande, att det är inbillning, svärmeri, fanatism. Varför? Den gamla naturens mest typiska kännetecken är otro. Den är djupt rotad i människans personlighet och är helt oemottaglig för trons argument — undret. Otron ändrar sig inte för att det sker under. Då under sker, hämtar otron hem de mest otroliga psykologiska förklaringar. Alkoholisten, som i ett enda ögonblick blir förvandlad och fullständigt förändrad, blir naturligtvis inte trodd, då han vittnar, att ett gudomligt

ingripande totalt förändrat hans livssituation. Allt sänks ner på ett mänskligt plan. Ett miljöbyte... Han hade nått botten, och så mötte han människor, som hade tro för honom, och så fick han nytt mod... Han blev kär i en kvinna, och så hjälpte hon honom ur alkoholismens bojor... Ja, så argumenteras det.

Då någon har blivit helbrägdagjord, gör man på samma sätt. Inte säger otron, att det är Gud som har gjort det. Otron säger: "Ja, det var väl inget riktigt med den sjukdomen." När helbrägdagörelsen är ett faktum, så är det psykiska faktorer som utlöst den. För otron är under helt uteslutna.

Det finns absolut ingen orsak att ta upp någon diskussion med sådana, som satt otron i system och har gjort till sin livsuppgift att förneka evangelium. Det är just genom sina mycket intelligenta försök att hitta bortförklaringar, som otron manifesterar sig.

Frågan är, om vi har tro. Otron har alltid många förklaringar, därför att den vill befästa sina positioner. Den yttersta orsaken till det, är att den vill hålla omvändelsekravet på avstånd.

I det ögonblick man erkänner att Gud har gjort ett under, kommer också frågan om den personliga frälsningen in i bilden, och då blir det genast allvarligare. Omvändelsekravet och bibelns bestämda och absoluta påståenden om Jesus, hans uppståndelse och hans återkomst för att döma levande och döda, kommer då att tvinga fram ett personligt ställningstagande. Det blir genast allvarligare. Otron vill hålla sådana samvetsfrågor på avstånd och invagga människor i en falsk trygghet.

Guds vittnesbörd

Den kristna omvändelsen är så radikal, att det absolut inte finns något, som kan jämföras med den. Omvändelsen från mörkret till ljuset, från satans makt till Gud. Med den kommer det nya: *Var och en som tror att Jesus är Kristus.* Den nya naturen *tror.* Fjäll faller från ögonen, och man skådar rakt in i en ny värld. Född på nytt för att *se* Guds rike. Född genom

vatten och Ande för att komma in i Guds rike. Det finns en värld minst lika verklig, ja, ännu verkligare än den fysiska och materiella som vi lever i. Trons enfald visar sig i människans enkla och naturliga gudsumgänge. Det blir enkel och naturlig tillbedjan. Har du sett det, varit med om det? Var och en som tror att Jesus är Kristus, han är *född* av Gud. Den nya naturen tror, och den eviga världen blir verklig och tillgänglig.

Det heter vidare: Därför när vi älska Gud och hålla hans bud, då veta vi, att vi älska Guds barn. Ty däri består kärleken till Gud, att vi hålla hans bud; och hans bud äro icke tunga. Ty allt som är fött av Gud det övervinner världen; Och detta är den seger, som har övervunnit världen: vår tro. Vilken annan kan övervinna världen än den som tror, att Jesus är Guds son? Han är den som kom genom vatten och blod, Jesus Kristus, icke med vattnet allenast, utan med vattnet och blodet. Och Anden är den som vittnar, eftersom Anden är sanningen. Ty tre äro de som vittna: Anden, vattnet och blodet, och de tre vittna ett och detsamma. Pris ske Gud! Här har du kontentan av alltsammans. Det är det här aposteln vill ha sagt: *Om vi taga människors vittnesbörd för gott, så må väl Guds vittnesbörd vara förmer.*

Vi har hört, vad våra biologiska föräldrar sagt oss, vad vår omgivning sagt, därför att vi är födda med kommunikationsmöjligheter. Vi har organ som vi kan höra och se med. Då den *nya naturen* föddes i oss, fick vi på samma sätt möjlighet att umgås med den eviga världen. Lycklig den människa, som har dessa andliga organ vitala och inte förlorat hörseln och synen och inte är döv och skumögd. Det går inte att vara döv på ett öra ens, om man skall höra vad Anden säger till församlingarna. Har du kommunikationsmöjligheter med den eviga världen?

Andlig klarsyn

Låt skallet gå, korsets fiender må resa sig upp, förbanna, förlöjliga, smäda. Ju mer de håller på, desto mer skall vi älska

Jesus. Ju mer de smädar, desto mer skall vi prisa honom. "Låt världen håna, vi prisar Jesus." Halleluja!
Hör du vad Anden säger! Har du mottagningsorganen vitala, eller har de blivit föråldrade, avtrubbade? Kanske har det blivit så genom religionssurrogat, som belastar ditt andliga sinne? Hör du Jesu stämma, ser du genom det yttre skeendet in i det *innersta* orsakssammanhanget? Då ser du mycket!

Den som upplever att han blivit skumögd, får köpa ögonsalva, så att han kan se. Vad är det vi behöver se? För det första behöver vi se Jesus så verklig som han är. Så behöver vi veta, vad han gjort för oss på Golgata. Vi behöver se vad Jesus har gjort för människan, så vi kan älska henne fram till hans kors.

Trons visshet

Mina föräldrar talade om för mig, att jag var deras son, och jag tvivlade inte ett ögonblick på det. Jag hade lärt älska dem, jag vet att de inte undanhållit mig sanningen. Min himmelske Fader har också sagt sanningen. Han har sagt: "Du är min son." I Guds Ord har jag födelseintyg och bevis. Prisat vare Gud och Lammet! Så har jag vittnesbördet inom mig, det säger: "Abba, Fader."

Varje kristen upplever under. Stämmer inte det? I umgänget med Gud, i den förtroliga bönegemenskapen med Jesus, upplever man under. Man får tro för sin existens, tro för sin familj, tro för ett evigt hem. Stämmer det inte? "Jesus förlöste min själ, Jesus förlöste min själ. Plågad av synd till honom jag kom, och han förlöste min själ."

Detta är hemligheten. Den totala omvändelsen bevisar sig i att man ser under i allting. Förut trodde man ingenting. Nu tror man allt som står i Ordet. Har du sett människor, som blivit fullständigt förvandlade i pånyttfödelsen? Det är inte svårt att få dem att tro. Vad är det som sker? De får tro för hela världens frälsning. De får tro för anhörigas och kam-

raters frälsning. Trons väsen har gripit tag i dem. De tror allting, och det här med helbrägdagörelse blir inte en dogmatisk fråga för dem. Naturligt och enkelt tar de mot budskapet och praktiserar det.

Frimodigt vittnar man om vad man har varit med om. Det är den tillförsikten, som bibeln kallar den första tillförsikten, och den skall man vara angelägen om att hålla fast vid. Den har sin bibliska motivering i dessa ord: "Allt är möjligt för dem som tro." Halleluja!

Kamp mot ondskans andemakter

Men kristendom är också kamp. Jag vill säga det till dem som i dag bjuder ut sitt intellektualiserade, sociala, revolutionära och politiska evangelium. De är tydligen inte medvetna om de fiender, som människosläktet har. Vad är det för fiender? En del pekar på den sociala nöden och säger, att om vi kan övervinna den nöden, kommer människan att förbättras. Man menar nämligen, att då miljön förbättras, blir också människan bättre. Bara vi kan skapa politisk rättvisa, skall tingen förändras och de mellanfolkliga problemen lösas. Sådana påståenden bara säger, att man icke är medveten om vilka fiender människoläktet har. Därför, kom ihåg, att synd, sjukdom, nöd, olycka, våndor och plågor, som människosläktet upplever, *har trots allt en andlig förklaring.* Det finns de, som säger, att vi vrider klockan bakåt, när vi börjar tala om den onda andevärlden, men den onda andevärlden är i sanning en realitet. Det heter så här: *Ty den kamp vi hava att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod,* (hör!) *utan mot furstar och väldigheter och världshärskare, som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna.*

Förklara sjukdomens orsak. Bibeln ger oss en tydlig härledning. Synden kom in i världen, och med synden kom också sjukdom och död. Synd, sjukdom och död är det triumvirat Jesus kom och tog upp kampen emot. Han lämnar icke släktet, sin egen skapelse, i denna ohyggliga tragedi, utan han kal-

lar på släktet från solens uppgång till dess nedgång.

Från första Moseboken till Uppenbarelseboken kallar Gud på det släkte, som har vänt honom ryggen. Ordet säger, att han icke har låtit oss vara utan vittnesbörd. Han har uppenbarat sig, och han kallar på släktet för att återföra det till sin gemenskap. Uppenbarelsen stegras, och Jesus träder in i släktet för att ta upp kampen mot våra fiender: Synd, sjukdom och död. Men vi har stympat evangelium. Jag har en känsla av att vår okunnighet varit orsaken, och vi är väl fortfarande okunniga i mycket. Jesu seger på Golgata var inte en partiell seger. Principiellt är återlösningen ett faktum. Så småningom skall vi också se alla hans fiender lagda honom till en fotapall.

På Golgata bar Jesus inte bara synden utan också sjukdomen. Han blev gisslad. Jag vill inte spekulera, men jag tror, att när Jesus gisslades och blodet rann från hans rygg, blev han slagen för våra sjukdomars skull. Så tar han synd och sjukdom på sig. Jag tänker på allt det lidande hela släktet upplevt på grund av satans ohyggliga terror. Med sina bisittare i den onda andevärlden anklagar han släktet och driver det framåt med fruktans gissel.

Du kanske är rädd för morgondagen, rädd för dina medmänniskor, rädd för sjukdom, rädd för att möta t. o. m. dina vänner, och du är framför allt rädd för att möta Gud, därför att du har en fel uppfattning om honom. Men hör, han blev slagen för våra missgärningars skull, näpsten var lagd på honom, för att vi skulle ha frid, och genom hans sår bliva vi helade. Det finns hälsa i såren. På korset vann Jesus en fullständig seger över alla sjukdomsmakterna.

När Jesus togs ner från korset, lades han i en grav. I realiteten skulle han ha kastats i Jimmons dal utanför Jerusalem, där alla ogärningsmän, som dömts till döden genom korsfästelse, kastades. Men han lades i en rik mans grav. Det är det vi upplever, då vi blir frälsta. Då kommer vi in i den rike mannens position.

Då Jesus hade dött, gick han ner i dödsriket och tog nycklarna till döden och dödsriket ur händerna på den som hade

döden i sitt våld, det är satan. "Döden har tappat sitt välde", pris ske Gud! Jesus gick ut ur döden. Han segrade. Det står om honom, att han är den förstfödde bland allt skapat. Han var till från begynnelsen. Han är också förstlingen av de uppståndna. *Han stod upp igen,* gick ut ur döden och dödsriket och vann en evig seger.

Kristendomen — under hela vägen

Då det gäller omfattningen av försoningsverket, så är dess fiender totalt tillintetgjorda. När du i trons enfald börjar använda de enkla medel, som den heliga uppenbarelsen gett, upplever du, att de representerar realiteter. I namnet Jesus ligger det makt. För det namnet måste fienden fly, sjukdom vika. Det namnet rensar upp i luftrummet, och det rensar upp i ett människobröst. Släpp in honom, och han skall driva ut hela det onda regemente, som terroriserar och härjar i ditt inre!

Namnet representerar sitt värde genom blodet. Vi är tagna ur fördömelsen för alltid. Fördärvaren kan aldrig komma åt oss. Jesu Kristi blod representerar ett bestående värde. Genom det är vi köpta åt Gud, och vi är hans tillhörigheter. Genom blodet har vi fått tillträde till och möjlighet att tjäna Gud. Det innebär, att våra lemmar skall ställas i Herrens tjänst, fria från alla plågoandar. Det han bar på korset, behöver ingen bära en dag till. *Du kan bli fri nu!*

"Han sände sitt ord och botade dem." Det behövs inga speciella ceremonier. Den helige Ande måste ges stor frihet att verka spontant genom förkunnelsen. Man hör ordet och blir helbrägdagjord. En och annan har Gud tagit ut för att bära helbrägdagörelsens nådegåvor. I regel får sådana på ett speciellt sätt uppleva sjukdomens attacker. De får ta andras lidande. Genom detta ställföreträdande lidande blir de skickliggjorda att tjäna Herren. Om vi bara gör klart för oss, att det hela tiden är Jesus, som skall stå i centrum, och inte människor, då får vi uppleva hälsoströmmen från Golgata. En del säger, att vi måste kalla på mirakelmän från jordens alla hörn, *men*

mirakelmannen har kommit för länge sedan. Han heter Jesus, Han delegerar *församlingen* makt.

Det finns andra medel. Sjuka blir smorda med olja. Det är ingen livlös och död ceremoni, utan det är trons enkla uttrycksmedel. De sjuka kallar på församlingens äldstebröder, och de smörjer dem med olja. I detta ligger en oerhörd makt till både syndaförlåtelse och helbrägdagörelse. Gud vill manifestera sin härlighet på ett mäktigare sätt. Han vill riktigt göra klart för oss var och en, att vi är kallade att bära denna gudomliga uppenbarelse in i samtiden och på det sättet förkunna hans dråpliga gärningar bland människors barn. Men vi diskuterar inte med otrons folk. Vi *proklamerar* och *demonstrerar.* Vi överlämnar budskapet och låter den helige Ande försvara det. Vi tror understundom, att vi skall försvara Gud, men det är den helige Ande, som skall sköta om det. Han tar inte upp diskussionen på ett ytligt plan, han går till syndarens samvete, sätter svärdet på den ömma punkten och överbevisar om synd, rättfärdighet och dom. Sedan är det inte lätt att argumentera. Vi måste få tro på dessa enkla medel. Prisat vare Herrens underbara namn!

Kristendomen är ett under. Det är under med Jesu födelse, det är under med hans uppståndelse, det är under med hans himmelsfärd, med hans återkomst — *men det är under med varje enskild människas pånyttfödelse.* Det är under med helgelsens verk i en människas liv, det är under, att Jesus kan förvandla en människa på detta sätt och göra henne till en harmonisk, lycklig och målmedveten tillbedjare. Det är under hela vägen! Amen.

6. Andebedömning

Andebedömning är ett mycket aktuellt ämne. Även då det inte är fixerat till någon speciell situation finns det alltid orsak att beröra det.

Vi skall tala om andebedömning ur två synpunkter: den allmänna sidan som vi möter i 1 Joh. 4: 1, "pröven andarna", och den speciella sida som Paulus talar om i 1 Kor. 12: 10, gåvan "att skilja mellan andar". I inledningen till 1 Kor. 12 redogör Paulus dels för den inspiration som är verksam i *världen* och som formar ett liv i hedendom, dels talar han om den Ande som råder över och behärskar de *troende*. Det är två klart väsensskilda maktsfärer.

Om det förstnämnda tillståndet säger han: *I veten ju att I, medan I förut voren hedningar, läten eder blindvis föras bort till de stumma avgudarna.* — Här möter oss individer som är förvandlade till massmänniskor, viljelösa, som drivs av onda, främmande makter. Dessa människor är som regel inte själva medvetna om den andemakt, som råder i världen och de är inte heller medvetna om sin egen situation; de talar och handlar, som om de vore fria och självständiga, medan de i verkligheten drivas och behärskas utav en demonisk andevärld.

I frälsningen sker ett andebyte.

Den nya Ande som kommer in bryter inte ned *individen,* utan gör människan självständig med ett personligt ansvar.

Låt oss läsa vad Paulus säger om det här: *Därför vill jag nu förklara för eder, att likasom ingen som talar i Guds Ande säger: 'Förbannad vare Jesus', så kan heller inte någon säga: 'Jesus är Herre', annat än i den helige Ande.*

Det heter att "Jesus är Herre".

Då den helige Ande uppenbarar sig sker det på ett suveränt sätt. Han ställer människan under Jesu herravälde. De kristna är inte herrelösa. Det står icke här att Jesus är Frälsaren, utan att *Jesus är Herre*. Det skall vi ta med oss från början, ty det är ett väsentligt förhållande.

Det finns nämligen en andemakt som är redo att acceptera Jesus som Frälsare, men absolut inte som Herre. Det är den andemakt som också är verksam i de troende, som låter Guds nåd bli ett medel till lösaktighet. Det måste bli klart för oss att Kristus icke bara är Försonare och Frälsare — HAN ÄR HERRE!

Vi har i detta andebyte övergått från ett rike till ett annat — ifrån mörkrets välde till Sonens rike — ifrån död till liv — ifrån otron till trons territorium. I dessa riken är två motsatta principer verksamma. I det ena riket härskar dödens makt, och i det andra livets. Konungsligt välde i liv betyder att Jesus Kristus är Herre, icke bara territoriellt i detta område, utan han är Herre över varje enskild individ, Gud vare tack och lov.

I

Att pröva andarna

Låt oss här läsa två bibelrum. Först 1 Kor. 12: 7—11: *Men de gåvor i vilka Anden uppenbarar sig givas åt var och en så, att de kunna bliva till nytta. Så gives genom Anden åt den ene att tala visdomens ord, åt en annan att efter samme Ande tala kunskapens ord, åt en annan gives tro i samme Ande, åt en annan gives helbrägdagörelsens gåvor i samme ene Ande, åt en annan gives gåvan att utföra kraftgärningar, åt en annan att profetera, åt en annan att skilja mellan andar, åt en annan att tala tungomål på olika sätt, åt en annan att uttyda, när någon talar tungomål. Men allt detta verkar densamme ene*

Anden, i det han alltefter sin vilja tilldelar åt var och en någon särskild gåva.

Och så skall vi också läsa 1 Joh. 4: 1—3: *Mina älskade, tron icke var och en ande, utan pröven andarna, huruvida de äro av Gud; ty många falska profeter hava gått ut i världen. Därpå skolen I känna igen Guds Ande: var och en ande som bekänner att Jesus är Kristus, kommen i köttet, han är av Gud; men var och en ande, som icke så bekänner Jesus, han är icke av Gud. Den anden är Antikrists ande, om vilken I haven hört, att den skulle komma, och som redan nu är i världen.*

Om vi först stannar inför det sista vi läste, så möter vi där två olika sätt att bekänna Jesus. Lägg märke till att det är fråga om andeinspiration i båda fallen. Här står det talas om att antikrists ande också kan ha en Jesusbekännelse. Och aposteln vill att församlingen — det är en sund församling han vänder sig till — skall pröva andarna, därför att antikrists ande redan var verksam i urkristen tid.

Jag skall inte ta upp de företeelser som Johannes kan ha menat när han talar om detta skadliga och nedbrytande inflytande, utan bara nöja mig med att göra klart vilken skillnad det är mellan dessa två olika bekännelser.

Vad aposteln i första hand här varnar för är falsk lära. Församlingen skall ju gestalta Jesu Kristi evangelium. Församlingen skall vara bärare av Sanningen, eftersom församlingen är Sanningens grundfäste och stödjepelare. Den skall vara bärare av det gudomliga ljuset och den gudomliga kunskapen. Denna kunskap skall icke på något sätt vara uppblandad, vare sig med judisk gärningslära eller med grekisk vishetslära. Församlingens stora uppgift är att renodla evangeliet och att representera en vishet och kunskap, som är mycket högre än den världen känner till. För att detta skall kunna ske, så måste vi göra den erfarenhet som Paulus talar om i Ef. 1: 17: Och min bön är, att vår Herre, Jesu Kristi, Gud, härlighetens Fader, må giva eder *en visdomens och uppenbarelsens ande till kunskap om sig.*

Det enda som kan bevara församlingen fri ifrån villfarelsens

snärjande anslag, det är *en sann kunskap om Jesus Kristus.* Det är här fråga om att förvärva kunskap om honom. Då har vi redan övergivit det känslomässiga planet, och vi är inne på tankens område. Det är uppenbart, att om denna visdomens och kunskapens Ande bor i vår ande — och det är denna Ande som skall upplysa vårt förstånd — då kommer vi fram till en full förståndsvisshets hela rikedom.

Orsaken till olika villfarelsers framfart är att människor saknar sann kunskap om Jesus. Orsaken till att så många egendomligheter kan uppstå är att många kristna, som är hängivna kristusbeundrare, ändå är *okunniga* om honom och därför blir lätt byte för allehanda inspirationer: I Ef. 4: 14 uttryckes samma sak på ett annat sätt: *Så skulle vi icke mera vara barn, icke såsom havets vågor drivas omkring av vart vindkast i läran, vid människornas bedrägliga spel, när de illfundigt söka främja villfarelsens listiga anslag.*

Man kan överraskas av, att gamla kristna ofta kan vara så lättlurade och lättfångade. Vad är det som är orsaken? Det finns naturligtvis flera orsaker. Man är rädd för att komma i opposition mot den helige Ande, och man är också rädd för att genom en avvaktande, prövande hållning kanske skada Guds verk.

Jag säger dock, att församlingens uppgift är att pröva förkunnelsen. Och om den inte stämmer med Ordet, så skall församlingen ha så kraftig andlig ryggrad, och så mycket moraliskt mod, att den kan protestera. Och hur protesterar man? Jo, man protesterar genom att isolera förkunnelsen.

Det finns en sund kritik. Även en predikant är en människa som måste vara underordnad Ordet, och låta sig korrigeras då han har fel. Det bör finnas en självskriven undergivenhet hos varje vittne. Här står ingalunda predikanterna över församlingen.

Det är för alla oerhört viktigt att denna prövande ande är verksam. Icke för att nagelfara de svaga vittnena, men för att den levande församlingen genom en sann kunskap om Kristus

skall komma att framstå som den skall vara. Är det inte det, vi behöver?

Församlingen — en domstol

Paulus har också på ett annat ställe berört detta, i ett speciellt sammanhang kanske, men det finns bakom denna speciella situation ett allmänt betraktelsesätt: *Ty icke tillkommer det väl mig att döma dem som äro utanför? Dem som äro innanför haven I ju att döma.* 1 Kor. 5: 12.

Vi skall också gå till 1 Kor. 6: 1: *Huru kan någon av eder taga sig för, att när han har sak med en annan, gå till rätta icke inför de heliga, utan inför de orättfärdiga?*

Vi skall lägga märke till uttrycket "att gå till rätta inför de heliga". Där möter du församlingens suveränitet. Församlingen är en sorts domstol, som måste ta ställning till vissa situationer och förhållanden. Man skall kunna döma i en sak och döma rättvist. Då måste man ju också ha klarhet i vad det gäller för någonting — inte sant? Här är det fråga om en dom som i första hand drabbar enskilda människor och som på dessa människor får en oerhörd effekt, därest domen icke är ord utan representerar andlig kraft.

Vad jag vill framhålla är, att församlingen har en kolossal suverän ställning. Till församlingen har blivit överlämnad gudomlig makt. Men om det här skall fungera, så behövs det att både vittnen, äldstebröder och församlingens medlemmar i övrigt är inställda på att *sanningen* skall segra.

Då människor talar om mission, inspiration och ambition, vad är det som är korrektivet?

Ja, finns det någon mission som står över Ordet?

Eller skall ambitionen ligga vid sidan om Ordet?

Och hur är det med inspirationen? Skall vi viljelöst söka förverkliga alla de budskap vi hör, eller skall vi låta Gudsordet få fälla avgörandet?

Jag medger att det kan bli besvärligt, men det är underbart

att få underordna sig Ordet — Gud vare evigt lov. O, vad härligt det är att det finns korrektiv, så man kan veta den absoluta sanningen.

Under Guds andes herravälde

Gud vill att vi skall vara original som efter våra egna yttre förutsättningar tjänar honom i den uppgift han har givit. Då skall vi också uppleva det att med uppgiften följer smörjelse, den gudomliga smörjelsen.

Gud går till väga på många olika sätt. Det gäller för oss att ta reda på vad budskapet rymmer, innehåller och åstadkommer. Det är därför vi behöver visdomens och uppenbarelsens ande till kunskap om Jesus Kristus.

Aposteln Johannes påvisar skillnaden i det sätt på vilket Antikrists ande framträder och det sätt på vilket den helige Ande verkar: "Var och en ande som bekänner att Jesus är Kristus, kommen i köttet är av Gud", säger han.

Lägg märke till att här förs fram den grundläggande och avgörande sanningen om försoningen: "Kristus, kommen i köttet". Den bekännelsen för inte Antikrists ande fram.

Man kan ha den kristna bekännelsen, bekänna sig tillhöra Jesus, men helt enkelt rationalisera bort Jesu verk. Man samlas omkring Jesu person, men förnekar hans verk — det är ju det moderna tänkesättet. "Kristus kommen i köttet" är en fråga om Jesu födelse, om Jesu död, om Jesu uppståndelse.

Många i den moderna kristenheten har gjort till sin lära att förneka Jesu övernaturliga födelse. Jag hörde till och med en pingstteolog — en framstående teoretiker — som sade att man behövde inte tro på Jesu övernaturliga födelse för att bli frälst. Det är en förfärlig förkunnelse. Man frågar sig då, om man behöver tro på Jesu död, då man inte behöver tro på hans övernaturliga födelse? Eller behöver man tro på hans uppståndelse?

Varför vill man då ha bort de här tingen? Jo, man vill ha en frälsningslära som är acceptabel för den opånyttfödda män-

niskan. — *Men var och en ande som bekänner att JESUS ÄR KRISTUS kommen i köttet han är av Gud.*

Jesus är profet, präst och konung

Detta att *JESUS ÄR KRISTUS* skall vi verkligen stryka under. Kristus betyder "Den Smorde". Det är fråga om att bekänna Kristus i hans trefaldiga ämbete. Han är smord till Profet, Präst och Konung.

Jesus är den store Profeten.

Vi behöver möta honom som den vilken uppenbarar och avslöjar. Det är en sida som absolut icke kan utmönstras. Vill man ha en evangelisk frälsning, då måste man också möta den *sanning* som frigör. Det fanns något i de gammaltroendes språk, som kallades *syndanöd* eller *bedrövelse efter Guds sinne.* Det har förvånat mig många gånger, att så många människor aldrig upplever sinnelagets förvandling. Fastän de har kommit till tro på Jesus, och bekänner sig vara kristna, är sinnelaget oförändrat. De är, trots sin nya bekännelse, Guds fiender genom sitt sinnelag. De har ett oomskuret hjärta och är fientliga i sitt sinne. Det är också därför de avskyr korsets förkunnelse. Man vill nog ha en principiell förkunnelse om att Jesus Kristus dött för världen och att satans makt är bruten, men den personliga förkunnelsen om vårt individuella förhållande, den vill man inte lyssna till.

Det är sant att ormens huvud är krossat, men frågan är om ormens huvud är krossat i ditt och mitt liv? Det är sant att korset är rest på Golgata kulle till världens frälsning, men frågan är också om korset är rest i vårt liv? Kan vi träda fram och säga: Jag är korsfäst för världen och världen för mig? Detta är högst väsentliga frågor.

Finns det då möjlighet för moderna människor att uppleva syndanöd?

Jag menar inte nöd över ett misslyckande eller nöd över att man råkat i social misär. Det finns ju människor som gärna i det avseendet skulle vilja ha livet annorlunda. De skulle göra

vad som helst för att komma undan det de råkat in i, på grund av syndens konsekvenser. Men det är inte här bara fråga om att bli av med konsekvenserna, det måste bli ett nytt sinnelag. Det måste bli klart för oss, att synden inte bara är en orsak till att jag hamnar i nöd — synden skiljer från Gud, och för slutligen till mörkrets boningar.

Ett profetiskt ljus måste bo i församlingen. Det är detta som också Paulus menar, då han säger att människor skall känna sig avslöjade och bekänna att Gud bor ibland oss. Där en profetisk Ande är verksam, där blottas människans inre förhållande till Gud. Det är denna profetiska Ande vi är i trängande behov av. Vi tackar Gud för det som vi har fått, men vi behöver mer av denna profetiska Ande, som icke låter udda vara jämnt, som icke ser mellan fingrarna, men som tar itu med syndaproblemet och löser det.

Nästa steg det är att möta Kristus som Präst.

O, det är ett fantastiskt område; Jesus Kristus som vår överstepräst! Jag är helt övertygad om att många av våra egna åtgärder blir överflödiga, när Jesus som präst får träda fram. Då skall människor få uppleva en atmosfär av läkedom. Icke bara avslöjande, men också läkande och helande. Då vi möter Jesus som präst, ser vi att vår synd är försonad, och försoningsmedlet som Gud har ställt fram är Jesus Kristus — Jesus Kristus, kommen i köttet.

Vidare är det fråga om att bekänna Jesus som Konung.

Om vi läser Judas brev, skall vi där se, att det är här själva problemet ligger. Vi läser den fjärde versen: *Några människor hava nämligen innästlat sig hos eder — några, om vilka det för länge sedan blev skrivet, att de skulle hemfalla under den domen — ogudaktiga människor, som missbruka vår Guds nåd till lösaktighet och förneka vår ende härskare och herre, Jesus Kristus.*

Lägg märke till att det inte står att de förnekade honom som Frälsare och Försonare. De förnekade Jesus som sin ende

Härskare och Herre. Det räcker alltså inte att säga att Jesus är Frälsare — Jesus är Försonare. Jesus har lidit döden för oss och förlåtit oss vår synd, men det är även fråga om att vinna seger över den makt som genom synden är verksam i vårt liv.

Ett liv i helgelse

Rättfärdiggörelsen är ett väldigt område. Det räcker inte med att bli förklarad rättfärdig. Vi *blir* rättfärdiga inför Gud i samma ögonblick vi kommer till nådens tron och åberopar namnet Jesus, i ett botfärdigt sinnelag. Överbevisad om sin synd och skuld blir syndaren i ett enda ögonblick rättfärdig, då han åkallar Jesu namn.

Han blir förklarad rättfärdig inför alla sina fiender — inför åklagaren och åklagarens alla bisittare. Sedan denna befrielsedom är uttalad, så är det också fråga om att brottslingen skall frälsas ifrån det liv han tidigare levde. Därför räcker det inte med att bli rättfärdigförklarad — man blir också rättfärdiggjord. Och nu är det så, att den som *förklarar* oss rättfärdiga, *gör* oss också rättfärdiga. Det förutsätter en vandring i Anden.

Vad är det då att vandra i Anden? Ja, många anser att det är något mycket ovisst. Att vandra i Anden är att vandra i Ordet; leva i den första kärleken. Köttet gör motstånd mot detta, men den helige Ande övervinner också det motståndet. Då vi upplevt andebytet genom att komma till tro på Jesus Kristus, kan vi vandra i Anden.

Här är det alltså fråga om en process.

Under den processen kan vi göra de mest skilda erfarenheter, men om vi vandrar i Ande, så upplever vi också rättfärdiggörelse och helgelse.

Det är ofta tungt att tala om dessa ting, även till Maranatavänner. De flesta vill ha mycket lättare saker. Att tala om det här är dock nödvändigt — hur mycket människor än protesterar.

Den natur som genom Anden är inplantad i oss kan aldrig synda, men den är nedlagd i en kropp med allehanda anknyt-

ningar till det onda. Vi är inte själva medvetna om allt i oss som står Gud emot. Men, halleluja, det står att han skall leda oss där vi går bedjande fram. Vi ser in i våra liv och upplever bedrövelse över våra synder och nederlag — både medvetna och omedvetna — men vi upplever också rening och befrielse, löses, och får gå vidare på trons och frälsningens väg. Låt oss göra klart för oss nödvändigheten av att verkligen bekänna Jesus som vår Härskare och Herre. Det sker genom att vi överlämnar oss helt och odelat åt honom.

Om du får lyssna till en förkunnelse som hjälper dig att synda, att leka med andliga ting och på ett eller annat sätt ta lätt på dessa saker, då är det något fel. Om en förkunnelse gör det lätt för dig att leva likgiltig och ljum, då kan du också genast dra den slutsatsen att det är något på sidan av ordet. — *Ordets* förkunnelse hjälper oss inte att synda, utan att ta avstånd från allt vad synd och värld heter. Den leder oss inte ut på gungfly eller till gränsmarkerna. Den leder oss in till centrum, där Jesus Kristus är suverän och hjälper oss att leva i helighet och i respekt för honom, som också kallat *oss* att leva ett heligt och rättfärdigt liv. Vi är utvalda i Kristus, förrän världens grund var lagd, och vårt liv skall stå i överensstämmelse med denna utkorelse. Vi är kallade till helighet, därför skall vi också leva i helighet.

Var ande som icke så bekänner Jesus — som Konung, Profet och Präst — alltså i hans trefaldiga härlighet, säger vi nej till. Det kan vara härligt att möta en undervisning om Jesus som präst eller profet, men det är bara två sidor. Vi måste också möta honom som Konung och segervinnare.

Budskapet skall prövas

Jag har frågat mig många gånger: finns det seger för mig, finns det seger för Maranatafolket, seger för alla de heliga i denna onda tid?

Det finns seger, men vi måste vända oss åt det håll varifrån segern kommer för att finna vägen ut ur nederlag, synd och

elände. Det är alltså viktigt att vi prövar andarna.

Vi kan bedöma alla företeelser utifrån vad Guds ord lär, och hur vi påverkas av förkunnelsen i den ena eller den andra riktningen.

Vi får inte svälja allt okritiskt, ens från våra auktoriteter. Vi skall pröva även deras budskap inför ordet. Vi måste göra som de gjorde i Berea när de hört förkunnelsen; de gick hem och forskade i Skrifterna om det stämde med dem. Sedan kom de tillbaka och sade: Amen — det stämmer! Då blir det även gensvar i förkunnelsen, tron växer, man blir underbart förnyad i sitt sinne, den andliga tempeltjänsten är i funktion. Sinnet förnyas så att man kan se vad som är rätt och vad som är orätt, vad som är Guds vilja och vad som inte är Guds vilja, vad som är Guds ord och vad som är människoord.

Jag skulle önska att vi bleve *sunt* kritiska. Icke knorriska, ty den knorriske får aldrig något i Guds rike. Vi måste bedöma varandra på ett sunt sätt inför ordet och under bön. På detta sätt kan vi ömsesidigt korrigera varandra.

Då församlingen kommer in i detta tillstånd, då sker också en märklig utväxling mellan predikstolen och församlingen. Vi predikanter får ibland vara med om att någon eller några i församlingen har fött fram ett budskap, och vi får träda fram och tala någonting, som vi icke alls har förberett oss för. Andra gånger får vi göra den erfarenheten, att fast man varit i bön inför Gud och fått ett budskap, känner vi att vi inte orkar bära fram det, men finner då att Herren kallat någon till andligt bistånd i förbönens tjänst. Så föds sådana budskap som församlingen behöver. Fel och brister blir avhjälpta, och Jesus blir förhärligad. Gudagripna och gudasända människor får vara med och föda eller förlösa budskapet, och vittnet får sedan bära fram det.

Vid sådana tillfällen upplever man, att man på ett alldeles särskilt sätt varit föremål för Guds nåd. Man har verkligen överträffat sig själv, man har fått säga saker och ting, som man själv icke har kunnat tänka ut och genom profetisk ande burit

fram budskap som löst människor.

Det finns alltså två sidor i prövningen av budskapet. En negativ sida, där man får utmönstra det som icke är rätt, men även en positiv sida: att ta emot budskapet, även då det är starkt, träffande och närgånget; smälta och omsätta det och utvecklas till en sann gudsmänniska.

När församlingen är inne i ordet och ordet är i församlingen — vilken maktfaktor blir den då inte!

Det behövs absolut ingen speciell mänsklig utrustning i en predikstol, där ordet har herravälde, ty i den församlingen frågar man icke efter visdomsläror, vackra ord och teorier, utan där önskar man höra det levande Gudsordet, enkelt, sanningsenligt, rakt på sak.

De andliga gåvorna skall prövas

Då Anden är verksam, är det inte nog med att vittnena prövas, utan de budskap som vi genom Andens gåvor mottager måste också prövas och korrigeras.

Det finns en del människor som tror, att om Gud gett dem en uppgift är de utom all kritik. De får icke kritiseras, tuktas eller förmanas. Jag skall säga, att det är just de, som behöver tuktas mest. O, att de som tjänar Gud, i stället för smicker och inställsamhet, kunde få möta sanningens ord ifrån vänner, som lärt sig att förstå och respektera dem!

När man har besegrat sig själv så att det icke är prestige och ära man är på jakt efter, då blir man icke högmodig av ett uppmuntrande ord, men heller icke missmodig för kritik.

Det finns någonting, som är högre, som står över mig: DET ÄR GUDS EGET ORD.

Vi skall förädlas, och budskapet måste befrias ifrån vår egen andes förorenande besmittelse. Det gäller vittnena men också gåvornas bärare i församlingen. När Guds ord är mäktigt verksamt, blir det också ordning, när det gäller tungomålstalande och uttydning, profetia o. dyl.

Jag är rädd för att många kristna, icke minst i våra egna led, har så falska frihetsideal, att de tror, att ordning leder in i träldom. Där Guds ord har herravälde, måste också gåvorna korrigeras. Och gåvornas bärare måste förädlas, så att de kan lära sig både att tala och att tiga. Det är inte synd att tiga. När den profetiska anden är verksam, så är det säkerligen tre eller fyra som har budskapet. Ibland kan det vara underbart att tiga för att se hur det stämmer. Kommer då någon annan med samma budskap, säger man amen.

Om det nu är på det sättet, att jag kan räkna med att bli kritiserad, när jag släpper mig till, hur skall jag då våga, säger någon. Ja, där har vi det — du är slav under din prestige — du söker ära — därför vill du heller inte bli kritiserad!

Vi måste ha klart för oss, att gåvan är ingenting som *jag* förfogar över eller gör vad *jag* vill med; den är till för församlingens uppbyggelse och måste alltså underkastas församlingens prövning.

Det finns vissa viljestarka människor, som då kritiken inställer sig, och någon söker korrigera och hjälpa dem tillrätta, betraktar det som motstånd till frigörelsen, friheten och den helige Ande. Man säger också: "Jag *måste* tala så." — Det är självbedrägeri, ty profeternas andar är profeterna underdåniga, säger Guds ord.

Tidigare var man viljelös och lät sig föras hit och dit, men så är det icke längre nu. Nu låter man sig icke längre ledas hit eller dit. Nu har man blivit helgad av ordet, renad genom blodet, fostrad genom den helige Ande. Nu låter man sig icke blindvis föras bort. Nej, nu har man blivit en personlighet, fostrad till lydnad och tjänst i Guds rike. Ära vare Gud och Lammet!

Då Gud kommer med elden reduceras allting till sina rätta proportioner. De volyminösa kolosserna försvinner, men det som blir kvar, är äkta.

Där ordets förkunnelse prövas, skapas en atmosfär av tro,

av kraft, av kärlek. Det uppmuntrar människor till att tjäna. Kärlekens, trons och kraftens ande är också tuktighetens ande. Vi kan därför inte figurera när och hur som helst för att få exponera och demonstrera oss själva.

Då profeterna talade, drivna av den helige Ande, stod de under Andens kontroll. Det innebar icke, att Anden tog dem såsom ett viljelöst byte. Anden formade och fostrade dem, så att deras känsla blev hänförd, deras tanke skärpt och deras vilja underordnad Guds vilja. Ståndaktiga, överlåtna och helgade åt honom blev de Guds vittnen. Det är vad Gud vill också med oss.

II

Att skilja mellan andar

Vi har tidigare talat om andebedömning i *allmän* mening. Den allmänna prövningen berör i första hand läran. Där är det själva undervisningen som skall prövas. Det är uppenbart, att där har församlingen stor auktoritet, eftersom uppmaningen lyder: "Pröven andarna."

Det presenteras här för oss två olika anderiktningar — den helige Ande och Antikrists ande. De opererar med en ganska likartad bekännelse, men är ändå djupt väsensskilda.

Det här är ett mycket allvarligt område, och det gäller även för gamla kristna att vara på sin vakt, så att man inte bejakar sådant som skall näpsas.

Vi ska ha klart för oss, att församlingen utgör en andlig auktoritet, som skall bedöma eller pröva, både den rent läromässiga framställningen och dessutom det som bärs fram i form av profetiska budskap. Den skall pröva allt och behålla det som är gott.

Hur kommer då församlingen fram till en sådan ställning, att den blir skicklig att utöva denna andliga myndighet?

Ja, det får vi svaret på genom att hänvisa till de fem andliga tjänster som var och en representerar en del av Kristus. Tjäns-

terna personifierar gemensamt Kristus.

I 1 Kor. 12 presenteras för oss hela den gudomliga treenigheten: Gud genom kraftgärningarna, Anden genom gåvorna och Herren genom tjänsterna.

Tjänsternas bärare personifierar på ett speciellt sätt Kristus. De har fått ett ämbete, en andlig tjänst, med vilken det också följer en andlig myndighet. Jag skall begränsa mig här till ett mycket viktigt konstaterande. Vi lever i en tid, då människor i allmänhet icke vill veta av någon myndighet — en allmän nivellering. När man talar om myndighet i församlingslivet, då har människorna många fördomar. Man hämtar upp idéer ur det politiska livet, eller ur andra sammanhang, och så vill man förverkliga dessa idéer på församlingslivet. En församling kan dock inte vara demokratisk i modern mening, lika litet som den är diktatorisk.

På vad sätt skall då församlingen ledas?

I församlingen råder patriarkalism. Det är en högre form av familjeliv. Familjetanken går igen oupphörligt i Nya Testamentet. Det är frågan om att församlingen skall komma in i det underbara förhållandet, där faderstanken blir förverkligad i praktiken. Jag begränsar mig här till att visa på det bibeln kallar för herdar, äldstebröder, fäder, föreståndare.

Då tjänsternas bärare utvecklas i överensstämmelse med ordet — förädlas, helgas — kommer de att bli allt mer bibliocentriska och Kristocentriska. Det mänskliga kommer allt mer att försvinna, slagget kommer att förintas i en prövningens och luttringens eld. De måste ständigt underkasta sig självrannsakan och prövning. Först under Ordet och sedan genom den speciella behandling, som Gud låter varenda en av sina tjänare genomgå för att de skall kunna bära fram ädel metall. Allteftersom tjänsternas bärare fördjupas i sitt personliga gudsliv, kommer slaggprodukterna, tillfälligheterna, de tillfälliga impulserna, köttet och allt det mänskliga att reduceras till ett minimum. Den gudomliga härligheten kommer i stället att framträda i en allt större makt. Resultatet av förkunnelsen blir då att försam-

ligen får andlig myndighet.

Det här är oerhört allvarligt för förkunnaren, ty allteftersom församlingen växer, så kommer dess krav på andlig kvalitet att öka. Detta, i sin tur, blir en orsak till att bäraren av den andliga tjänsten måste fördjupa sig alltmer i Skrifterna. Han måste leva i förnyelsen, så att han kan föra fram både gammalt och nytt ur ordets förråd.

Lägg märke till denna ömsesidiga korrigering. Vittnet korrigerar församlingen, och församlingen i sin tur prövar och korrigerar vittnet. Bäraren av ett andligt ämbete är ingalunda församlingens herre utan församlingens tjänare. Vi får en inblick i hur det här fungerar, om vi läser Uppenbarelsebokens sändebrev. I brevet till Efesus heter det: *Jag vet, att du icke kan lida onda människor; du har prövat dem som säger sig vara apostlar, men icke äro det, och har funnit dem vara lögnare.* Upp. 2: 2.

Ordets auktoritet

Förutsättningen för att församlingen skall kunna utföra denna prövning, är att den bevaras från den besmittelse som finns i världen. När dess auktoritet är uppbyggd, kan ingen av tjänsternas bärare sätta sig över den auktoriteten. Dess auktoritet är icke kraft av numerär eller annan social styrka, utan ett resultat av lagen: *Låten Kristi ord rikligen bo ibland eder.* Ingen kan sätta sig över denna myndighet, utan alla måste underkasta sig den och låta Guds ord få utföra både sin dömande och sin frälsande mission.

Dessa tankar kanske är nya för en del. För andra är de ointressanta, eftersom dessa inte vill ha någon myndighet över sig, utan vill bevara privatlivet som ett enskilt område, dit ingen har rätt att träda in. Där det är fråga om församlingsgemenskap måste man *vandra i ljuset såsom han är i ljuset, så hava vi gemenskap med varandra, och Jesu, hans Sons blod renar oss från all synd.* Då kommer hela vårt liv att stå i granskning och belysning. Det som är ont, felaktigt och för-

därvbringande hos oss måste då utmönstras, om vi skall vara kvar i gemenskapen. Sker ej detta kommer vi att, efter kroppens egna lagar, stötas ut.

Gud vill nu leda oss fram ett steg längre, och föra oss djupare in i den förunderliga gemenskapen med honom. Då kommer också många diskussioner att bli överflödiga. Då går man till ordet, böjer sig för ordet och blir frälst.

Detta är alltså den ena sidan — den allmänna bedömningen — att pröva det som förkunnas inför ordet rent läromässigt.

III

Låt oss nu igen läsa 1 Kor. 12: 8—10: *Så gives genom Anden åt den ene att tala visdomens ord, åt en annan att efter samme Ande tala kunskapens ord, åt en annan gives tro i samme Ande, åt en annan givas helbrägdagörelsens gåvor i samme ene Ande, åt en annan gives gåvan att utföra kraftgärningar, åt en annan att profetera, åt en annan att skilja mellan andar, åt en annan att tala tungomål på olika sätt, åt en annan att uttyda, när någon talar tungomål.*

Man kan fråga sig vilken av de här gåvorna, som är den mest betydelsefulla. Vi kanske icke skall ändra på den ordningsföljd som finns i Korintierbrevet, där profetians gåva står som den främsta. Efter denna kommer andebedömningens gåva, visdomens och kunskapens gåvor. Dessa gåvor: profetians gåva, gåvan att skilja mellan andar, visdomens och kunskapens gåvor har en större funktion för bevarandet av församlingslivet än någon av de övriga.

Varför har då gåvan att skilja mellan andar en sådan enorm betydelse? Jo, därför att den griper in på så många områden — den håller församlingen à jour med den andliga situationen — den upplyser församlingen om vilka krafter som opererar — om vilka faror som lurar.

Gåvan att skilja mellan andar är svår att bära

Jag tror också att denna gåva är svårast att bära. Den för bäraren in i många svårigheter och in i djupa lidanden. Den stora hopen av troende kan icke se igenom attityder, åthävor etc. Den kan icke blicka igenom vilka inspirationskällor som åstadkommer olika synliga ting. Många gånger är det så att då andra ropar halleluja, känner sig den, som bär gåvan, bedrövad och bekymrad och upplever ett lidande i sitt inre utan att kunna redogöra varför.

Det finns många exempel på hur gåvan har åstadkommit just dessa reaktioner. Dess bärare har därför blivit missförstådda och hårdhänt behandlade Många gånger har de faktiskt varit tvungna att fly för att rädda sitt liv. De har burit en gåva som avslöjat att det opererar krafter som de icke kan vara med att uppmuntra.

Vi behöver denna gåva ibland oss, och därför får vi uppmuntra dem som har den och undervisa dem på vilket sätt den skall användas.

Vad uppgift har då gåvan i församlingen?

Den avslöjar för oss hemligheter på ett trefaldigt sätt. Den griper in både positivt och negativt. Gåvan verkar icke uteslutande i negativ riktning. Den lyfter icke bara fram det som är fel och oriktigt, utan den söker också upp, och kommer människorna till undsättning, som är i behov av hjälp. Den *uppenbarar det som finns i människoanden,* den *avslöjar de andar som är verksamma i den onda andevärlden* och *visar för oss olika sidor utav den helige Andes verksamhet.*

Ett offer som behagar gud

Om vi nu börjar med gåvans förhållande till människoanden, så ska vi se i Ordet hur den kan fungera. Vi ska gå till Gamla Testamentet. I femtioförsta psalmen möter oss ett underbart Guds ord. Det heter så här: *Det offer, som behagar Gud, är en förkrossad ande; ett förkrossat och bedrövat hjärta skall du,*

Gud, icke förakta. Ps. 51: 19. I Jesaja bok möter oss ett liknande uttryck: *Himmelen är min tron, och jorden min fotapall; vad för ett hus skullen I då kunna bygga åt mig, och vad för en plats skulle tjäna mig till vilostad? Min hand har ju gjort allt detta, och så har allt detta blivit till, säger HERREN. Men till den skådar jag ned, som är betryckt och har en förkrossad ande, och till den som fruktar för mitt ord.* Jes. 66: 1—3.

Det är viktigast att äga en förkrossad ande. Motsatsen till en hård ande. Man kan säga de starkaste sanningar men sanningen når icke fram, därför att den är framställd i en hård ande. Och det är orhört viktigt att den som förkunnar Ordet har en förkrossad ande.

Vad vill det då säga att äga en förkrossad ande?

Det är att leva i självkännedom och vara medveten om sin egen oerhörda begränsning men också leva i en sann Gudskännedom. Att ha en förkrossad ande är att aldrig använda Guds ord på ett godtyckligt sätt och att aldrig använda gåvan för andra ändamål än det Gud har avsett med den.

Det kan finnas frestelser för gåvornas bärare att uppträda egenmäktigt.

Detta tycker jag på ett alldeles särskilt sätt kommer fram, om vi läser om Paulus. Här möter vi en gigant i andevärlden, som lever i just detta tillstånd av förkrosselse.

Han hade förutsättningar att använda sig av den naturliga utrustning han ägde och på det viset bygga upp ett verk, men han avstod från allt detta. Han gjorde också klart för vännerna i Tessalonika, att han aldrig hade använt sig av den myndighet, som egentligen var honom självskriven, och som tillhörde hans apostlaämbete. Han säger: *Ej heller hava vi sökt pris av människor, vare sig av eder eller av andra, fastän vi som Kristi apostlar väl hade kunnat uppträda med myndighet. Tvärtom hava vi visat oss milda bland eder, såsom när en moder omhuldar sina späda barn.*

Under det att Paulus arbetade i Tessalonika, var han fri från alla orena motiv. *Ty vad vi tala till tröst och förmaning, det har icke sin grund i villfarelse eller i orent uppsåt, ej heller sker*

det med svek.

O, vilket vittnesbörd!

I hans förkunnelse fanns det heller inget publikfrieri. Han lade fram den enkla sanningen om Jesus Kristus, om synd och nåd, utan att på något sätt låta sig påverkas av opinionen. Ingenting fick bli en förevändning för att bereda honom själv vinning. Lägg märke till att han säger, att han heller icke utnyttjade den auktoritet, som han i kraft av sitt apostlaämbete ägde. Här möter du den förkrosselsens och ödmjukhetens ande, som har en enda avsikt: att förhärliga den store, underbare Jesus. Inga biavsikter eller spekulationer, utan han har gjort upp räkningen med hela sitt eget liv och kommit fram till att allt är som ett avskräde: människogunst, prestige, ära; allt mänskligt.

Tänk att få känna ett budskap utan bismak; ett budskap som ger mersmak, så att människor upplever, att de icke på något sätt är exploaterade, utnyttjade! Med ett förkrossat hjärta är budskapet inte ett medel till att bereda personlig framgång, karriär eller vinning.

Jag tror också att församlingen är på väg att komma fram till det rena och obesmittade evangelium, som inte har något av bismak, men ger mersmak till sann kunskap om Jesus.

Vi skulle kunna tala mer om den förkrossade anden; att den aldrig träder fram med några själviska anspråk, vare sig på det ena eller andra området, utan har ett enda mål: att förverkliga en gudomlig plan. Paulus säger, att han levde i detta, icke som en tillfällighet, utan som ett bestående tillstånd. Han säger: *Dock anser jag mitt liv icke vara av något värde för mig själv om jag blott får väl fullborda mitt lopp och vad som hör till det ämbete jag har mottagit av Herren Jesus: att vittna om Guds nåds evangelium.*

Då är man färdig med sig själv.

Vad är det som leder fram till denna förkrosselse?

Det framgår av Guds ord att det är två saker. — Det första är erfarenheterna, inte de sällsamma upplevelserna med Kristus

allenast, utan erfarenheterna av ett personligt misslyckande. Det kan vi läsa om i Romarbrevets sjunde kapitel. I de sex tidigare kapitlen har Paulus talat om hur man ska frälsas från allt det onda; från synden i individuell och kollektiv mening. Han har talat om de underbara försoningsmedel Gud har ställt fram, blodet och vattnet, och att vi ska växa samman med Kristus. Så kommer plötsligt det sjunde kapitlet. Där är det inte längre bara fråga om att vi ska frälsas från det onda, utan frälsas även från det vi menar är gott. Lägg märke till, att det är en man med ambitioner att göra allt det goda, men han konfronteras med en lag som bor i hans väsen — syndens och dödens lag. Där är det icke fråga om i första hand vad vi icke skall göra, utan där är fråga om den positiva sidan av lagen — vad lagen säger att vi skall göra. Han har mött Guds lag, och nu vill han, eftersom den nya naturen är född i hans inre, förverkliga Guds lag, och så börjar då hans strävanden. Då upplever han, att han saknar resurserna. Avslutningen på hela denna process blir att han måste utbrista: *I mig bor intet gott.* Då får han uppleva, att han inte bara dött bort från synden och en syndig natur, utan han har också dött bort från lagen och kommit in i ett tillstånd där en annan lag är gällande — frihetens lag. Denna människa som nyss totalt utblottad och färdig med sig själv utbrister "I mig bor intet gott", utbrister sedan i det åttonde kapitlet: *Så finnes nu ingen fördömelse för dem som äro i Kristus Jesus. Ty livets Andes lag har i Kristus Jesus gjort mig fri ifrån syndens och dödens lag.*

Vi blir alltså inte håglösa, då vi upplever vårt eget misslyckande, men vi kommer in i ett nytt rike där en annan lag är gällande — trons område där frihetens lag råder. Då upplever vi, att det icke är vi som ska göra de gärningar vilka ger oss gemenskap med Gud. De äro redan gjorda i Kristus. Vår uppgift är att vara i honom, vandra i Anden och i Ordet.

Jag tror att det är kolossalt viktigt, att vi får vara med om denna uppgörelse med oss själva. När vi haft uppgörelsen med oss själva, då är det slut med kraven. Då ställer vi icke heller krav på människorna, den som har *fått mycket förlåtet han*

älskar mycket.

Människoanden representerar antingen hårdhet eller förkrosselse.

Tillämpning av andebedömningens gåva

Vi kan läsa om hur gåvan att skilja mellan andar fungerade hos Jesus.

Ett förunderligt mirakel har inträffat. En lam man har blivit helbrägdagjord. Den lame mannen bars dit av fyra män, och de lyfte ner mannen framför Jesus. Knorriska fariséer var också där. *Jesus förnam deras tankar och svarade och sade till dem: "Vad är det i tänken i edra hjärtan?"*

Det mötet hade en speciell karaktär, olika människor, olika utgångspunkter. Där fanns publikaner, syndare, skriftlärde och fariséer. Inför det Jesus gjorde reagerade människorna olika. Den ene lovade Gud och den andre ville snärja, nagelfara och angripa. Det är en mycket vanlig företeelse. Om denna vrånga ande, som dessa skriftlärda representerade, skulle få fäste i människorna, så skulle alla kanaler täppas igen och icke ens Jesus skulle kunna göra något.

Det gäller för oss, att liksom Jesus gjorde, kunna möta människornas tankar innan de är uttalade. Här har vi uppgiften för andebedömningens gåva. Att kunna möta människornas tankar och driva tillbaka vrånghet, knorriskhet, ondska och elakhet. I våra väckelsemöten och andra möten där människor kommer in, ställer frågor, kritiserar, bedömer och fördömer vill den helige Ande verka så, att de människorna utan att ha meddelat sig med någon, bemöts redan i sina tankar. Deras tankefunder tages tillfånga och blir lagda under Kristi herravälde och kommer in under trons lydnad.

Tror ni att detta är möjligt? Gud vill på detta sätt leda oss in i det förhållandet, att människor bemöts så, att de går ifrån våra möten utan vapen. De måste bara konstatera att Herren bor ibland oss. Detta är uppenbarelsens ljus.

Det finns också en positiv sida här. Det kan vara människor som äger något gudomligt i sitt inre, som icke har blivit förlöst, det har vi också exempel på. Vi ska gå till Apg. 14: 8—10. *I Lystra fanns nu en man, som satt där oförmögen att bruka sina fötter, ty alltifrån sin moders liv hade han varit ofärdig och hade aldrig kunnat gå. Denne hörde på, när Paulus talade. Och då Paulus fäste sina ögon på honom och såg, att han hade tro, så att han kunde bliva botad, sade han med hög röst: "Res dig upp och stå på dina fötter." Då sprang mannen upp och begynte gå.*

Det är inte nog med att man ser det onda i människornas inre. Man ser också det Gud lagt ner, och vad Ordet har verkat. Man ser att en människa har tro, så att hon kan bli botad.

Till församlingens upprättelse

Väldigt mycket av den exercis, som vi har i våra möten är onödig. Den tillhör kanske ett övergångsstadium. Jag vill därmed icke på något sätt sätta en obrukbarhetsstämpel över det vi varit med om. Jag tackar Gud för erfarenheterna som ligger bakom. Jag tackar Gud för frigörelsen, jag tackar Gud för trons Ande som har verkat! Men jag tror att Gud nu vill leda oss ett steg längre, så att det blir klart för oss att Gud har i församlingen lagt ner gåvor. Dessa gåvor är givna till församlingens upprättelse.

"Kom fram alla som vill ha förbön", säger vi, och vi gör rätt då vi handlar i tro. Men det finns ett tillvägagångssätt som är effektivare än det här. Det är när andebedömningens gåva är verksam så, att man tar ut dem som har tro, men kanske inte själva är så företagsamma. Där sitter behovets barn i församlingen. Så verkar då den här gåvan i förening med helbrägdagörelsens gåva.

Tror ni att det här är utopiskt? Är det här för svårt för Gud? Kan vi uppleva det så här?

Jag vill inte påstå att alla i församlingen har tro, men Herren vet vilka som har tro. Det är ingen dom att säga till en människa att hon inte har tro till det ena eller andra. Men Herren

verkar genom Ordet, och så småningom är tron där.

Den positiva sidan av den här gåvan, är att man alltså inte bara avslöjar det onda, men också uppenbarar det som Gud har verkat med sitt eget nådeord. Om det här blir uppenbart för oss, så ska också resultatet bli att många fler blir hjälpta.

Amen.

7. Fruktad frihet

(Lektion Bibelskolan 1967)

Vi hämtar texten ur Domarboken 6. Det handlar om Gideons kallelse och befrielsekrigets början.

Vad kännetecknar det här folket som vi läst om? Jo, otro. Det onda i Herrens ögon är alltid otro. Det onda har alltid exakt samma rot. Det kan under olika tider och under olika skeenden ha olika uttrycksformer, men det har alltid samma rot. Det är otro! Det är så att säga en diagnos. Otro, det är religionens hjärtfel. Är det fel på hjärtat, så är det fel på hela systemet, och det är också det som är orsaken till att människor aldrig kommer till vila. Vi läser i hebréerbrevet, där det står talat om att genom sin otro, det onda otroshjärtat, så kom Israels barn aldrig in i landet. Jag skall beskriva folkets belägenhet i några punkter:

1. Ett besegrat folk.
2. Ett bestulet folk, med skövlade fält.
3. Ett betryckt folk.

Vi skall se vad allt det här leder fram till. Vi skall läsa den 7:e versen:

Och när Israels barn ropade till Herren för Midjans skull, sände Herren en profet till Israels barn. Denne sade till dem: "Så säger Herren, Israels Gud."

Vad är det vi möter här? Vi har talat om ett besegrat folk, ett bestulet folk med skövlade fält, ett betryckt folk. Men det står i det citerade bibelstället: "Israels barn ropade till Herren." Vad kan man där skönja? Nästa punkt i den här texten:

4. *Ett bedjande folk.*

Jag skall inte gå in på detaljer. Var och en får försöka att själva sätta kött på benen. Jag vill bara visa på några saker. Det är ting som går igen i alla tider. Det är, hunger, fattigdom och nöd. Sådant driver människor in i bön. Då man möter konsekvenserna av avfallet och upplever dessa fruktansvärda plågor och plågoandar, så brukar resultatet bli att människor vänder sig till Gud i bön. Den beskrivning vi möter ur Gideons liv går igen i hela Domarboken. Det är alltså hunger, törst eller annan politisk eller religiös nöd, som driver människorna in i bön. Så sker ett uppvaknande, och man kan skönja en andlig förlossning.

Så länge som människor är beroende av Gud, är Gud aldrig långt borta. Men problemet är hela tiden att föra folket in i beroendeställning. Gud måste tillgripa de mest tragiska och dramatiska åtgärder för att leda människor in i detta beroendeförhållande. Olyckan med Guds folk i alla tider är att under andliga framåtskridanden finns det en tendens att människor, i stället för att göra sig alltmer beroende av Gud, börjar tillskriva sig själva framgången, välsignelsen. På det viset bygger de upp en annan grund för tillbedjan och tro än den som kännetecknade ursprunget. Guds problem är alltid att föra människor in i den ställning, som Jesus uttryckte med orden:

Saliga äro de som äro fattiga i anden.

Vi läser i Matt. 5 varför de är saliga. Det står inte fattiga *på* anden, utan *i* anden. Det är en väsentlig skillnad. "Saliga äro de som äro fattiga i anden." Varför? Ty, dem hör himmelriket till! Här har vi det! Man gör sig oberoende av Gud genom att förlita sig på sin egen styrka och kraft. Detta är också en process. Det sker icke helt plötsligt, så att man avsätter Gud, utan det sker genom en successiv utveckling. Man gör sig, genom till att börja med oskyldiga ting tycker man, oberoende av Gud, och denna känsla av oberoende manifesteras och får ett allt större inflytande över människors handlingar. Så småningom har man helt enkelt utmönstrat Gud och tillskrivit sig själv berömmelse. Denna process finns också inbakad i texten.

Då befrielsekriget har nått sin höjdpunkt, och man stod där som segervinnare, heter det om Israel, att de ville göra Gideon till konung. Då sade man, att det var Gideon, som hade befriat folket ifrån midjaniterna.

Profetens uppgift

Vad blev resultatet av folkets böner? *Gud svarade!* På vad sätt svarade han? Det här är väldigt intressant och typiskt. Han sände en profet. Profetens uppgift förstår vi utav det här sammanhanget. Det heter:

"Så säger Herren, Israels Gud: Jag har själv fört eder upp ur Egypten och hämtat eder ur trädomshuset. Jag har räddat eder ur egyptiernas hand och från alla edra förtryckares hand: Jag har förjagat dem för eder och givit eder deras land. Och jag sade till eder: Jag är Herren, eder Gud; I skolen icke frukta de gudar som dyrkas av amoreerna, i vilkas land I bon. Men I villen icke höra min röst." Dom. 6: 8—10.

Kan ni utav de här versarna säga vilken uppgift profeten egentligen hade? Han påminde dem om Guds löften och Guds trofasthet. Han förde fram löftena. Men han gjorde något mera. Han talade om synden både i det förgångna och synden i nuet; både historiskt och i den situation de befann sig i det här sammanhanget. Observera det här. Det är intressant att lägga märke till hur profeten talar, och vilken reaktion det åstadkommer. Jag skulle tro att profetens budskap väckte många ädla känslor till liv. Väckte! Jag förmodar, att det här budskapet var det icke en enda israelit som protesterade emot. Icke en! Varför? Vad var det som gjorde att budskapet blev mottaget med allmänt bifall? Jag skulle förmoda att när profeten trädde fram så grät hela skaran, därför att de kände igen sin egen historia, och de greps utav den trofasthet som de i sin tur hade hört sina fäder berätta att Gud hade visat emot Israel i det flydda. Det är inte svårt i och för sig att få människor engagerade, bara man så att säga vänder blicken bakåt. *Problemet är att få människor att se framåt!* Men för att få

människor att se framåt och icke bara att se — jag tänker nu icke bara på att blicka framåt, men att handla — för det tarvas det något mer än profetord.

En lydnadshandling krävs

Vi kan överföra den här bilden på vår situation. Går du in i i de kristna kyrkorna, så har var och en sin heroiska historia. De har sin historia och de har många hundratals bevis på Guds trofasthet i det flydda. Det är först när du kommer in på den nuvarande situationen, människor blir desorienterade och icke ser någon väg. Det är många som är medvetna om den historiska realiteten. Det är ju så, att kristenheten är på reträtt. Vi möter en defensiv kristendom, som helt enkelt har dragit sig tillbaka till hålorna, till bergsfästena och gömmorna som man har gjort under den tid av avfall och otro som de sista årtiondena bär vittnesbörd om. Men gå in i kyrkorna och profetera i Herrens namn om vad Gud har gjort i det flydda, och jag är övertygad om att samtliga lyssnar. En del gråter och de säger att budskapet är sanning. De är redo att bejaka det. Det är sanning. Det är rätt. Tala om avfallet, och de flesta ger dig rätt, därför att den faktiska situationen kan ingen längre tillbakavisa. Statistiken talar sitt språk. Rekryteringsproblemen talar sitt språk. De ger dig rätt. Ja, man är till och med redo att gå så långt, att man säger så här: "Ja, vi har inte varit som vi skulle ha varit. Vi har lidit nederlag, och vi har inte gjort vad vi borde göra." Dit går man — men troligen inte längre. *Det räcker icke att bli väckt! Det måste en handling till. En lydnadshandling!* Och här sitter de flesta människor med hela sin historia, med alla Guds löften, och med alla bevisen på hans trofasthet. De sitter där och bekänner, beklagar och begråter och fäller tacksamhetens tårar för det som har skett. Men de flesta vet icke hur de skall lösa dagens problem.

Vad skedde efter det att profeten hade väckt folket? Ja, då ser det ut som om den stora väckelsen helt plötsligt hade gått

förlorad. Profeten bar fram sitt budskap, och så tystnade han. Han försvann ur bilden, men Gud upphörde icke att verka. Det började en process i det fördolda. Det är märkligt att se hur Gud går tillväga. Först så kommer han fram på officiella vägar, och så lägger vi märke till att det stryps till på något förunderligt vis. Profetrösten tystnar, men Gud upphör icke att verka. Då börjar en ny process, och den sker i det fördolda. Det ligger nämligen till på det här sättet, att det kan ingenting ske förrän vi kommer till förstånd om vissa saker. Det måste handlingar och lydnad till. Trögheten växer med massan. Så är det också på det andliga området.

Gideons uppdrag

När Gud skall ha någonting utfört, då måste han som regel vända sig till en och två och tre, därför att massan flyttar sig icke ur fläcken, även om den tillfälligt är redo att ge sitt bifall åt den gudomliga uppenbarelsen. Vi möter något liknande i Jesu egen erfarenhet. Massan ropade den ena dagen "Hosianna, Davids Son". Samma massa ropade nästa dag "Korsfäst honom!" Hosianna, det är naturligtvis uttryck för uppriktiga känslor, men eftersom dessa uppriktiga känslor icke tog sig synliga uttryck i efterföljelse, så vet vi att ljuset som man hade blev mörker, och i stället för ett ökat ljus så blev det ett fördjupat mörker. Men Gud har sina redskap som han har fostrat i hemlighet. Och där har du Gideon som ett exempel. Jag skulle tro att Gud har sina redskap för varje provins, varje stad, varje land; redskap som han har fostrat i hemlighet. Lägg märke till: Gud övergav Silo, platsen där förbundsarken fanns och sökte sig till Ofra. Det var Herrens ängel som kom till Ofra, och så kom han till abiesriten Joas terebint, och gömd där höll Gideon på att klappa ut vete i vinpressen för att bärga det undan Midjan. Han hade alltså börjat. Gideon bevisade här sin oräddhet, sin frimodighet. Men han var också helt omedveten om sin egen storhet. Herrens ängel sade till honom: "Gå åstad i denna din kraft och fräls Israel ur Midjans våld;

se jag har sänt dig." Då svarade han: "Ack, Herre, varmed kan jag frälsa Israel?" Han började så vackert i sitt Jerusalem. I Ofra. Tog upp kampen med fienderna på hemmaplan. Visade sin oräddhet. Arbetade så långt det var möjligt. Då kom Herren och bekände sig till honom. Han fick ett nytt och mycket större uppdrag. Guds metod i alla tider. Det kan du följa här. Herren kommer till oss i de sammanhang vi befinner oss. Han ger oss icke världen till missionsfält i första hand, utan vi får börja på hemmaplan, och bekämpa fienderna. Kanske gömda och ouppmärksammade av alla, får vi föra vår anonyma strid emot Guds folks fiender. Men där kommer Gud. Så får vi ett större uppdrag och vi får också löften. "Jag vill vara med dig, så att du skall slå Midjan, såsom vore det en enda man".

Herrens ängel i Gamla testamentet, vem är det? Jo, Jesus Kristus. Gideon möter Jesus och den underbara hälsningen: *"Frid vare med dig, frukta icke; du skall icke dö. Då byggde Gideon där ett altare åt Herren och kallade det Herren är frid; Det finns kvar ännu i dag i det abiesritiska Ofra.*

Vision måste bli mission

Nu har vi varit med om två uppbyggelsemöten. Ett massmöte; ett stort uppbyggelsemöte med Herrens profet såsom förkunnare. Och så har vi varit med om ett litet uppbyggelsemöte. I båda uppbyggelsemötena har du denna visionära bild, denna väldiga vision av Guds folks suveränitet och Guds väldiga resurser. Men vad hjälper det med visioner, om det stannar där? Ingenting. Vision måste bli mission! Visionen måste gestaltas, förverkligas, förkroppsligas. Om den icke förkroppsligas, så leder den absolut icke fram till andliga erfarenheter. För det är inte nog att man ser saker och ting. Man skall tillägna sig det, förkroppsliga det, förverkliga det på något sätt. Och det är det som vi möter hos Paulus. Vad säger han när han står inför konung Agrippa? Vad ropar han ut? *Så blev jag*

då icke ohörsam mot den himmelska synen! Det är där själva nyckeln till upplevelsen ligger. Tro, det är att tillägna sig tingen för att i lydnad införliva dem med erfarenheten. På vilket sätt skulle man inta landet? Hur mycket av landet fick man i taget? I princip tillhörde hela landet Israels folk. Men på vad sätt blev det deras egendom? *Varenda bredd som din fot beträder.* Det är många läsare i dag som ser och hör, men de sitter ändå vanmäktiga och väntar att Gud skall göra någonting. Det är frågan om att sätta foten på löftet.

Vad innebär det att sätta foten på löftet? Det är helt enkelt detsamma som självlivets död. Varje steg vi tar är ett resultat av ett val. Vi står i en valsituation och fattar vårt beslut, och varje valsituation har åtminstone två lösningar: En mänsklig och en gudomlig. Den mänskliga lösningen: Skona dig, ta det icke så radikalt, ta det försiktigt. Men det gudomliga är detta: Placera dig på löftet utan att veta, utan att spekulera i effekter — uteslutande förlita dig på vad Gud har lovat. Det finns många som är intelligenta nog till att låta bli att göra på det sättet. Därför att det betyder självdöd, att gå in i löftena. Om vi sitter här i hela vårt liv och har uppenbarelser och syner, så kommer de inte att hjälpa oss ett enda dugg. Löftena måste förkroppsligas på ett eller annat sätt. Och det är där Gud vill lära oss att *lydnad är bättre än offer.* Det finns människor som säger: Jag vill ha välsignelser. Då frågar jag: Vad skall ni ha välsignelserna till? För att ni skall fortsätta att sitta i bänkarna och vara lika overksamma och se lika fromma ut? Vad skall vi ha välsignelser till? Ni klarar er lika bra utan välsignelserna, därför era uppgifter är ingalunda så ansträngande att det behövs så mycket. En del säger till mig: Jag har ingen uppgift. Och det säger man i en tid då massor av människor icke är vunna för Gud. Jag har ingen uppgift, säger läsarna i dag, precis som om hela Sverige vore kristet. Finns det inga uppgifter? Det finns de som säger: Jag har vision, jag har sett. Men vision måste bli mission. Och mission förutsätter helt enkelt, att man är redo att offra sig för något eller någon. Prisad vare Herren för varje väckelse som väcker

upp! Men Gud vare evigt lov för varje andeutgjutelse som fördjupar verket, så att det blir förkroppsligat i människors liv.

Provokation

Nå, vad var det Gideon fick göra då? Han fick börja med att riva ner! I den 25:e versen läser vi:

Den natten sade Herren till honom: "Tag den tjur som tillhör din fader och den andra sjuåriga tjuren. Riv sedan ned Baalsaltare som tillhör din fader och hugg sönder Aseran som står därinvid.

Vad är Baalsaltaret för något? Och vad är Aseran? Det är de synliga uttrycken för avfallet. De synliga beviset för perspektivförskjutningen som har ägt rum. I stället för att äga den levande guden, så har man skaffat sig symboler; symboler som är likartade med de omgivande folkens kultföremål. Vi talar om religionsbeblandelse. Det finns också ett annat namn. Synkretism. Det är detta som har ägt rum här. Ett utbyte. Spänningsfälten har neutraliserats, och de typiska kännemärkena har gått förlorade. Förstår du vad Gideon gör här? Han bygger ett altare, han river ner — där har du provokationen. Så bygger han upp, och tillbeder. Provokation och tillbedjan. Vi skall göra klart för oss en sak, att förföljelse kan man övervinna med ett medel. Vad är det för något? *Förföljelse övervinner man genom martyrium. Likgiltigheten med provokation.* Det är ingen fara när människor börjar resa sig i protest emot Guds folks budskap. När de reser sig upp, biter samman sina tänder och hotar oss. Men när de ger sig ut för att vara evangelii medlöpare, när de bejakar vad vi säger, då är det långt allvarligare. När man har hört profetrösterna, då är det helt uppenbart att det finns en väldig fara som säger: "Det är goda idéer ni har. Ni har ett gott program. Ni har goda avsikter." Och en hel del av dessa människor är likgiltiga, d.v.s. de kommer aldrig fram till något ställningstagande. Nästa gång så hittar de in i ett annat sammanhang. Då har de påverkats av en annan inspiration. Då säger man: "Detta är också gott."

Är det gott också? De här människorna som välsignar profetens budskap, finner vi ju nästa gång omkring Baalsaltaret, tillbedjande vid Astartelundarna. Men Gud vill, att budskapet skall få konsekvenser så att det leder oss fram till ett ställningstagande. Det blir inte längre både — och, utan antingen — eller. Det blir udd och skärpa i budskapet. Och då säger man: Den gud som svarar med eld är fortfarande Gud.

Hur skall man övervinna likgiltigheten? En del säger: "Låt oss gå med dem bort till Baalsgudarna och visa dem vår tillgivenhet. Vi skall ju älska dem, dessa människor. Så låt oss icke oroa dem, låt oss vinna dem genom att gå försiktigt fram." Det är ett väckelsebudskap som satan är redo att säga sitt ja och amen till. Nej, det måste bli något annat. Vad gjorde Gideon? Jo, han började riva ned. Han provocerade. Nu rörde han vid själva livsnerven i deras religion. Ty nu var det inte längre bara fråga om uppbyggelsemöte, nu var det också fråga om omvändelse.

Det finns ett budskap till i Gideons historia. De som var rädda, skulle gå hem.

Det är fråga om att man måste provocera. Det finns en tendens i vår tid som är typisk: Låt oss vara vänner med alla! Eller, annorlunda uttryckt: Låt oss se till att vi har tillräckligt utav den moderna tidens religiösa diplomati. Har så många masker som möjligt, eller så många ansikten som möjligt, så de passar in i olika sammanhang. Låt oss flirta och bedriva kurtis med allt i världen, så att vi inte får några ovänner.

Vad är det som sker nu, när de här altarna är nedrivna, när Aseran är nedriven? Då får du veta vad som egentligen bor i hjärtat. Då lär du känna den rätta mentaliteten bakom attityder. Ty det heter att när Gideon hade rivit ner altarna, så visade det sig, att motståndet fanns icke i första hand utanför. Det fanns i första hand innanför. Det sägs nämligen här:

Då tog Gideon tio av sina tjänare och gjorde, såsom Herren hade sagt till honom. Men eftersom han fruktade att göra det om dagen av rädsla för sin faders hus och för männen i staden, gjorde han det om natten.

Han smög sig alltså på fienderna.

Bittida följande morgon fingo männen i staden se, att Baalsaltaret var nedbrutet.

Nu möter du konsekvenserna av det som hade skett där i det fördolda. De fick se att altaret var nedbrutet och Aseran där invid var sönderhuggen, och den andra tjuren hade blivit offrad som brännoffer på det nybyggda altaret. Ja, då ville man inte ge sina bifallsyttringar längre. Då grät man inte av hänförelse längre. Då sade man inte amen längre. Vad gjorde man då?

Då sade de till varandra. "Vem har gjort detta?" och när de frågade och gjorde efterforskningar, fingo det veta, att Gideon, Joas son, hade gjort det. Då sade männen i staden till Joas: "För din son hit ut, han måste dö; ty han har brutit ned Baals altare, och han har ock huggit sönder Aseran, som stod därinvid!" Men Joas svarade alla som stodo omkring honom: "Viljen I utföra Baals sak, viljen I komma honom till hjälp? Den som vill utföra hans sak, han skall bliva dödad innan nästa morgon. Är han Gud, så utföre han själv sin sak, eftersom denne har brutit ned hans altare." Härav kallade man honom då Jerubbaal, i det man sade: "Baal utföre sin sak mot honom, eftersom han har brutit ned hans altare."

Bortrationalisering av Kristus

Nu kanske det är lättare att förstå det inre sambandet här mellan den yttre misären och den inre fromheten. Där finns ett direkt samband. Vill du veta orsaken till att läget i kristenheten är som det är i dag, så skall du inte gå till världen, regering, riksdag, ideella, politiska eller andra organisationer och institutioner. Då skall du gå till kristenheten, så skall du få veta. Här ligger själva grundorsaken. Vet du vad det är för något som skett? *Man har rationaliserat bort Kristus!* Och om man icke direkt har rationaliserat bort Kristus, så har man fått en annan Kristus. Icke den Jesus som beskrivs i Ordet. Alltså han som for upp och skall komma tillbaka. Utan

det är en annan Jesus, en Jesus som passar för världsmänniskan. En Jesus som passar den religiösa fromheten. En Jesus som icke längre kräver omvändelse. En Jesus som icke längre har krav på några konsekvenser i livsföringen. En blek religion. En maktlös Jesus, som kommer till oss med socker. Nej, den Jesus ordet beskriver kommer med salt. Icke lemonad, men livets vatten. Icke tårta, men livets bröd. O, detta religiösa slisk, som folk sitter och när sitt andliga liv med! Fy! Se hur de ser ut; dessa demoraliserade, odisciplinerade flockar av kristna. Serveras budskapet för dem, så ser det ut som om de skulle ha hamnat i helvetets förgårdar. Men blandas det upp med världen, så förvånas man. Det ser ut som om de såge världen som himmelen. Och Guds rike som avgrunden. Ånej, man kommer inte fram genom servilitet. Man kommer inte fram genom att sätta upp miner och spel. Man kommer fram genom att konsekvent genomföra det gudomliga uppdraget. Antingen det är populärt eller impopulärt. Antingen man får vänner eller fiender utav det. Alltsammans kan lösas på det här sättet, uteslutande om det blir klart för oss att vi har i vårt budskap en så oerhörd kraft, så att vi kan bryta ner tankebyggnader. Och det kan lösa upp motståndet och bana väg för evangelium.

Tecknet

I slutet av det här kapitlet möter vi Gideons personliga problem. De är sannerligen inte ytliga. De är djupa, när han nalkas Gud. Det heter att när han hade blivit beklädd med kraft, stötte han i basun och abiesriterna församlade sig och följde efter honom. Men detta, att han hade blivit beklädd med kraft, det gav honom också anledning att söka Guds individuella ledning i den situation han befann sig. Han gjorde det genom att begära ett tecken av Herren. Och det gjorde han på ett mycket fint sätt. Han lade ull på marken. Och han samtalade med Gud. Han begärde ett tecken, han begärde ett andra tecken. Han fick svar på dessa tecken, och det gav

honom frimodighet att fortsätta.

Då du går till attack emot avfallet — icke bara avfallets idé, men också det som är synligt uttryck för avfallet — då får du människor emot dig. Då kommer de att attackera dig. Det är fråga om hur man skall lösa sitt individuella problem när man känner att man kommer i konfliktläge. Man får göra som Gideon gjorde. Man får dra sig undan, och så får man fråga Herren: "Vad är din vilja här nu?" Är man då på Guds väg, så kommer Gud att visa sig på ett eller annat sätt och ge frimodighet att fortsätta. Du kommer i konflikt med människor som vill gå en annan väg, en behagligare väg, en smidigare väg, som det heter. Du kommer i konflikt. Vänner blir dina fiender. De bli oroliga och säger så här: "Vad skall det här bli nu, när du utmanar på det här sättet?" Se till att du inte har några inteckningar i den religiösa världen! Befria dig ifrån alla sådana, och se i stället till att du får en klar vision om vad Gud vill göra. Om du kommer i konflikt, så handla på Guds direkta ord. Du upptäcker att motstånd reser sig både här och där. Gör som Gideon. Dra dig undan. Fråga Herren. Begär av honom tecken, och du skall finna, att det går igenom till en härlig seger. Amen!

8. Församlingens frälsning

Underordnen eder varandra i Kristi fruktan. I hustrur, underordnen eder edra män, såsom I underordnen eder Herren; ty en man är sin hustrus huvud, såsom Kristus är församlingens huvud, han som ock är denna sin kropps Frälsare. Ja, såsom församlingen underordnar sig Kristus, så skola ock hustrurna i allt underordna sig sina män. I män, älsken edra hustrur, såsom Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne till att helga henne, genom att rena henne medelst vattnets bad, i kraft av ordet. Ty så ville han själv ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck och skrynka och annat sådant; fastmer skulle hon vara helig och ostrafflig.

På samma sätt äro männen pliktiga att älska sina hustrur, då dessa ju äro deras egna kroppar; den som älskar sin hustru han älskar sig själv. Ingen har någonsin hatat sitt eget kött; i stället när och omhuldar man det, såsom Kristus gör med församlingen, eftersom vi äro lemmar av hans kropp.

"Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de tu skola varda ett kött." Den hemlighet, som ligger häri, är stor; jag säger detta med tanke på Kristus och församlingen. Dock gäller också om eder, att var och en skall älska sin hustru såsom sig själv; men hustrun å sin sida skall visa sin man vördnad.

Ef. 5:21—33.

Den här texten brukar aldrig förekomma i väckelsemöten. Och ändock vill jag påstå, att det är en verklig väckelsetext. Om ingenting annat, säger den oss, hur långt bort från idealet vi kommit. Då tänker jag inte i första hand på det *borgerliga* familjelivet, jag tänker på dess *andliga* motsvarighet — *för-*

samlingslivet. Om man nu anser det vara klokt att ändra på skapelsens ordning, så må människor göra det, då det gäller den borgerliga samlevnaden. Jag är icke alldeles övertygad om, att man kommer att lyckas. Jag ifrågasätter nämligen, om man kommer att nå de syften, man har satt upp — människans frigörelse. Istället för att uppleva människans frigörelse ser vi, hur hon allt mer förslavas under allt starkare inflytanden, som hon sannerligen icke förmår besegra. Det finns en gudomlig ordning också för det borgerliga familjelivet, åtminstone för de kristna hemmen. Vill man tubba på de reglerna, så må man göra det, men frågan är, om man också kan tubba på den gudomliga ordning, som finns i Ordet för församlingens liv, utan att det blir ödesdigra konsekvenser.

En farlig tendens

Vi möter i tiden en allmän respektlöshet. Man har gjort sig av med auktoriteterna och skrotat ner många ideal och normer. Människan skall vara fri, och hon skall leva för *dagen.* Hon skall leva som hon själv finner för gott, följa sina lustar och begärelser och på allt vis leva ut det, som de gamla sade man borde lämna eller göra sig av med.

Samma tendens finns i församlingslivet. Där upplever vi, att man i många stycken har gjort sig av med auktoriteterna. När jag nu talar om auktoriteter, menar jag icke i första hand mänskliga ämbetsmän, utan jag menar den gudomliga myndighet, som med nödvändighet måste följa med den gudomliga smörjelsen. Detta slår igenom på många områden. Men det har sin djupaste förklaring i det förhållandet, att *man har förlorat respekten för Guds eget ord.* Överallt, där man går fram i vår tid, märker man en respektlöshet för Guds eget ord. Jag skulle vilja säga, att en återställelse här är nödvändig. Ordet måste åter få den plats, den dominans, som Gud vill, att det skall ha. Det finns en apostolisk förmaning, som lyder så här: *Låten Kristi ord på rikligen ibland eder.* Vi har ju våra åsikter om Ordet också. Hela vårt resonemang bygger

ofta på känslomässiga synpunkter. Vi vill ha *uppbyggelse,* vi vill *känna,* vi vill *njuta* och vi *vill ha det gott.* Mina vänner, Guds ord är icke i första hand ett *njutningsmedel,* det är ett *svärd.* Och det är ett tveeggat svärd, som tränger igenom, ett svärd som åtskiljer kött och märg o. s. v. Det åtskiljer det gudomliga och det mänskliga, men det skapar också en underbar gemenskap. Jag vill säga detta en gång till: Guds ord är icke i första hand ett *njutningsmedel* — det är ett *svärd.* Guds ord är en domare över hjärtats uppsåt och tankar. Det skär igenom våra attityder och beteendemönster och tränger sig rakt in i vårt innersta väsen och ställer våra innersta motiv i den rätta belysningen. Jag vill verkligen stryka under detta: *Ordet måste få rum.*

Just vår syn på Guds ord som enbart uppbyggelse- och njutningsmedel har gjort, att vi fått en felaktig inställning till Ordet i många andra sammanhang. Jag vill inte såra någon — men jag har en känsla av, att vi sena tiders kristna knappt orkar med *undervisande predikan,* som tar upp trosfrågorna. Därför möter man i de kristna leden massiv okunnighet. Tala med unga och äldre om exempelvis rättfärdiggörelse genom tron, och du upptäcker, att de flesta inte kan ge skäl för det hopp, som bor i hjärtat. Dock är rättfärdiggörelsen genom tron en *grundläggande* frälsningssanning.

Jag har ofta tänkt: "Hur många är det egentligen som intresserar sig för Romarbrevet. Jag tror inte, att jag har en romantisk uppfattning om tidigare generationer. Ett faktum är, att det som kännetecknade läsarna i gången tid, var *vetgirigheten, den heliga vetgirigheten;* man ville ha *mer* kunskap. Därför fick de kristna heta läsare. Hur många är det egentligen, som läser Romarbrevet? Ja, man ögnar litet förstrött igenom det, men jag har en känsla av, att Romarbrevet, som ju är vårt verkliga *frihetsbrev,* borde studeras fram och tillbaka, läsas varenda dag för att göra oss förtrogna med vår ställning i Kristus Jesus.

Vi skall gå in på andra frågor. Frågan om *helgelsen* är ett problem. En del säger, att helgelsen ordnar sig själv. Den behöver man icke förkunna. Andra säger, att man måste förkunna helgelse, annars kommer icke frukterna. Det är uppenbart, att *varje biblisk sanning* måste proklameras. Det grundläggande hela vägen är: *Tron kommer av predikan och predikan i kraft av Kristi ord.* Jag är väl medveten om, att vi som vittnen har ett stort ansvar här, och ibland känns det oerhört betungande.

Vad beror det på, att Ordet icke tränger igenom. Vad beror det på, att det går in i det ena örat och ut genom det andra? Man ställs understundom inför detta allvarliga faktum: "Ordet har ingen ingång i eder!" Det kan i sin tur vara en anklagelse mot vittnet, ty frågan är ju, i vad mån Ordet har ingång i vittnets hjärta, så att vittnet icke bara är en *basun,* som blåser ut signalerna, utan att han *är* budskapet. Jag undrar vad det beror på, att sanningarna ofta möter ett kompakt motstånd? Vi vet ju, att apostolisk gemenskap har kännemärket: "Dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning." Apostolisk gemenskap är *Ordets* gemenskap. ORDETS GEMENSKAP!

När det gäller helgelsen, är det helt uppenbart, att *den inte inställer sig av sig själv.* Den måste vara med i förkunnelsen. Men skall man ta upp helgelseproblemet, stöter man sig med människor och deras förutfattade meningar, ty när helgelsen aktualiseras, är det fråga om *självlivets korsfästelse.* Självlivet, som vi, trots att vi bekänner oss som kristna, gärna vill *odla* istället för att *döda.* Utur det kommer den religiösa *egoismen, självtillräckligheten, självgodheten,* men Gud vill, att den gamla människan skall uppleva den dom, som ligger i Ordets undervisning om att köttet skall korsfästas. Jag vill göra klart för oss, att det är fråga om en *korsfästelse,* som är möjlig *uteslutande genom en vandring i Anden.* Och vandringen i Anden är en vandring i Ordet.

Då det gäller församlingslivet, är det bara att konstatera, att

Ordet behöver få tillbaka den plats, som det rätteligen tillkommer. Ordet behöver bli *mönsterbild.* Har vi några egna ritningar, några egna planer? Skall vi korrigera ritningarna, mönsterbilden, och försöka få den som vi vill ha den, eller skall vi underordna oss Guds ord? Vad är det, som *renar församlingen?* Observera *RENAR!* Det är fråga om ett pågående verk. Vad är det, som befriar församlingen ifrån världslig besmittelse? Ja, det är sant, det är den helige Ande, men vad använder Anden? Det heter i ovanstående sammanhang: *Genom att rena henne medelst vattnets bad, i kraft av Ordet.* Det finns någonting, som rår på besmittelserna och föroreningarna. Vad är det? *Det är Ordet.* Där finns reningsmedlet!

Liv och övernog

Blodet har löst oss ifrån *världen.* Genom Anden och Ordet upplever vi helgelsen som ett pågående verk. Gud börjar inifrån! Men han börjar först efter det att vi överlämnat oss åt honom. Då kommer såsom resultat av detta fördolda gudsliv den frukt, som Bibeln kallar Andens frukt.

Min vän! Är det stagnation i ditt andliga liv? Då är du redan på tillbakagång. Det finns inga möjligheter att stagnera och utvecklas på samma gång. Stagnation är redan en tillbakagång. Vi skulle kunna aktualisera det här på ett närgånget sätt. Vi brukar tala om den första tidens kärlek, o. s. v. Det är klart, att om allting vore naturligt, i överensstämmelse med Guds ord och hans vilja, skulle vi inte behöva gå tillbaka till den första tiden och hämta erfarenhet av den, utan då skulle denna gudomliga kärlek vara mycket mäktigare verksam i våra liv *idag,* eller hur? Då det gäller vårt trosliv, skulle vi icke behöva gå tillbaka till den första tiden och hämta erfarenheter, men ändå är det på det sättet, att det är många, som har upplevelser i *historien* men saknar dem i *nuet.* Det har blivit stagnation på något sätt i deras andliga utveckling, och därför blir också atmosfären så tjock, så ljum och sövande. Gud vill, att vi skall

uppleva en andlig utveckling, ett framåtskridande! Församlingens kraft och styrka skall icke *avta,* utan den skall *förökas.*

Hur kan jag veta det med så stor bestämdhet? Jo, jag vet, därför att ovanstående bibelsammanhang ger besked på en punkt, att han är församlingens *Frälsare* — eller som det heter i grundtexten — han är församlingens *hälsa.* Om församlingen är sjuk, om dess tro är svag och tynande, så kan vi väl inte säga, att det är något som fattas i Jesu försoningsverk? Det måste finnas en förklaring, som ligger oss mycket närmare än så. *Han* är församlingens hälsa, finns det någon brist hos *honom?* Räcker han till för församlingen i alla tider? Räcker han till för församlingen i nuet? Kan han utrusta sin församling, så att den blir i stånd att förverkliga hans planer? Hos honom finns ingen svaghet. Var han träder fram med sitt budskap, säger han: "Jag har kommit, för att I skolen hava liv och övernog." LIV och ÖVERNOG! När vi läser N. T., kommer vi snart underfund med, att det handlar om ett härligt *andeliv,* ett underbart *gudsliv, uppenbarelseliv, uppståndelseliv.* Han vill resa upp sin församling ur vanmakt och försagdhet, vill lösa den ifrån föroreningar och besmittelser, så att hon kan inta den ställning, som är henne given i kraft av Jesu Kristi uppståndelse. Tror du, han kan göra det? Förvisso kan han göra det, och han kommer att göra det också.

Radikal frälsning

Nu frågar man sig: Hur skall detta kunna ske? Det heter: "Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de tu skola varda ett kött. Den hemlighet som ligger häri är stor, jag säger detta med tanke på Kristus och församlingen." Vad är det för hemlighet? Den hemligheten att en man skall övergiva sin fader och moder och hålla sig till sin hustru.

"De tu skola varda ett kött." Här ligger själva problemet.

Varje människa som har läst Bibeln vet, att om man skall bli frälst, måste man väckas upp ur sömnen — *men det räcker inte med att väckas.* Det finns många, som blir väckta och somnar in igen. En väckelse måste *åtföljas av omvändelse.*

En omvändelse är inte vissa taktiska förändringar av ett yttre levnadsmönster, eller ett försök att anpassa sig i en ny miljö med nya krav och nya riktlinjer. En omvändelse är *sinnets förändring.* Det är icke taktiska förändringar av det yttre, för att komma på god fot med Gud eller de människor som eventuellt skadats genom ens syndalivs dåliga vanor.

Vad är då en omvändelse? Jo, det är en människas svar på Guds kallande "KOM". Hon vänder om från satans makt och till Gud. Det är icke en flykt bort från de besvärligheter, syndalivet orsakat. Omvändelse är alltså *sinnets förändring.*

Människans sinne är *gudsfientligt* och *inbilskt.* Hon vill gärna ta upp diskussioner *om* Gud, men när Gud kommer med sitt omutliga "KOM" och visar henne omvändelsens nödvändighet, vill hon som regel visa bort Gud med kompromisser eller undanflykter. Den stolta människan tänker, att det skall lösa sig litet *finare* och icke så plötsligt och våldsamt och så revolutionerande. Hon vill försöka ändra sitt yttre successivt och sedan försiktigt och stillsamt smyga in i religionens värld. Men frälsning är radikal omvändelse.

Sedan förenas man med Guds rike genom dopet till Kristus. Det är ingalunda likgiltigt med dopet. Människan vill lösa detta på ett modernt sätt eller så mjukt och behagligt, hon anser det passar henne själv. *Omvändelse, dop och andedop!* Det är *radikal* frälsning. Detta är dock alltsammans någonting, som tillhör *förlossningsakten.*

I förlossningsakten frälsas *vi ut ur världen,* men i det verk, som börjar med helgelsen, frälsas *världen ut ur oss.*

Behöver vi det?

Ja, sannerligen behöver vi det. Här ligger hemligheten. Det är fråga om att *övergiva* och *hålla sig till.* Vi talar om den första kärleken — den måste manifesteras i *trohet.* Och det

är där som många gör sitt misstag, och det är där som många går under i församlingen. De kommer heta, hänförda och tända av den helige Ande, men blir efter en tids gemenskap ljumma, därför att atmosfären är ljum. Vad beror det på? Jo, det har skett någonting i trohetsförhållandet till Jesus Kristus. *Världen har kommit in.* Man håller visserligen fast vid bekännelsen, men världens ande har kommit in och fått dominans. Det måste till *en andra väckelse, en andra födelse.* "Så blev jag då av Anden *åter uppväckt.*"

Vad många kristna behöver vara med om, är en *andra väckelse, ett andra uppvaknande,* ty de har slumrat in, sjunkit ned i ljumhet, jargong och död rutin. Jag vill inte påstå, att detta omdöme gäller alla kristna, men tendensen är tydlig och kan spåras överallt. Ett *andra uppvaknande,* en *andra väckelse,* en *andra omvändelse* måste därför till för att reparera skadorna.

Mitt budskap kan uppfattas som negativt, men det är det icke. Jag talar nämligen om frälsning *ifrån,* att *överge* alla hinder för att hålla sig till Kristus.

Församlingen måste frälsas från självförgudning, idol- och personkult.

Detta tillhör *världen* och måste överges, om församlingens Kristustillbedjan skall bli sann och äkta. Alla utstuderade försök att lansera en religiös "popkultur" och skaffa sig fans i väckelsens utkanter måste näpsas i tid. Ty de små rävarna växer snart upp och skövlar så småningom lustgården. Vi har fått förtroendet att tjäna *i* men absolut inte *på* evangelium. Församlingens enda berömmelse är *korset,* där all mänsklig fåfänga och stolthet placerats för tid och evighet och sannerligen inte bör tillåtas återuppstå i församlingen i religiös förklädnad utan bekämpas med det tveeggade svärdet . . .

Församlingen måste frälsas från den intellektullt upplysta människans många försök att ge sin bibelkritik "vetenskaplig" nimbus. Den måste tillbakavisas med överbevisning i *Ande och kraft.* Intellektualismens alla bålverk har sin yttersta förklaring

i den fallna människans förmörkade förstånd och benägenhet att ständigt, i allt som gäller hennes fall, upprättelse och frälsning, träta med Guds ord och i sin gränslösa dårskap söka underminera dess auktoritet. Församlingen måste befrias från den vanmakt, denna "teologiska" förnekelse fört henne in uti, och på nytt frimodigt proklamera, demonstrera och praktisera Ordet med trons avväpnande och över all mänsklig visdom höjda enfald. Förnuftstron är dödande för andelivet, som kan leva och utvecklas endast där uppenbarelsetron är verksam.

Materialismen

Församlingen måste frälsas från materialism. Materialismen är en upplösande och nedbrytande kraft. Den fördärvar troslivet och gör människan otroligt dum och ointelligent. Den helige Ande åter, ger klarsyn och lär oss på rätt sätt taxera och umgås med de materiella tingen. Materialismen förslavar sina offer och gör dem till Mamons trälar. Den helige Ande däremot, frigör från dessa förödmjukande ok och gör människan till segervinnare och herre.

Men var går gränsen mellan rätt bruk och missbruk? Allt, som får makt över en kristen, är synd och måste överges, om slutlig frälsning skall vinnas! I en väckelse, sänd av Gud, kommer alla flyttade eller utraderade rågångar mellan Guds folk och världen att återställas och markeras med sina gamla kännemärken. Ära vare Gud!

En väckelse betyder död för *både-och-religionen* men också radikal förnyelse för *antingen-eller-religionen*. Det blir kristallklart *antingen* Gud *eller* Mamon, Kristus *eller* Beliar och Guds rike *eller* världen. Då Ordet får herraväldet och trons lydnad blivit upprättad, blir församlingen ett *Guds tempel* och inte ett avgudatempel.

ORDET DRAR UPP SKARPA GRÄNSER! Människor får verkligen veta, på vilket territorium de rör sig, på trons eller otrons område.

Då materialismen smugit sig in i människans väsen, blir hon falsk och skrymtaktig, och hon inbillar sig, att girigheten är en dygd, som kvalificerar henne för framstående platser i Guds verk. Hon vill helt enkelt med sin hörntofsreligion köpa sig ära och makt i Guds rike. Istället för att lyda Gud och låta honom få *totalt* herravälde, så ger hon honom *något* av sina medel, *något* av sin tid, *något* av sin kraft. Men Gud frågar icke efter våra pengar i första hand. Han frågar efter *vårt hjärta*. "Min son, min dotter giv mig ditt hjärta." Just ifrån vårt hjärta utgår livet. Gud vill få sitt säte i vårts livs centrum, och då får han också grepp om allt det andra.

Materialismen har en snärjande filosofi, såsom varje drift har *sin*, och denna låter behaglig och intelligent för den *oandliga* människan. Materialismen ger en *"tolerant"* syn på nöjeslivet, en *"upplyst"* syn på kulturlivet, över huvud taget en *ny syn* på samhällsliv och -engagemang. Istället för *avståndstagande* till nöjeslivet blir det ett finurligt *bejakande* — icke oförbehållsamt, men ett halvhjärtat.

De flesta hem har numera nöjena inne i vardagsrummet. Olyckan är ju den, att det snart icke går att samla de kristna till bönemöten! Gudslivet på sparlåga, emedan nöjena tar tid och krafter i anspråk. Det går aldrig att bevaras brinnande i anden, om man skall dela sitt intresse mellan världen och Guds rike. Antingen är man världens vän och Guds fiende eller Guds vän och världens fiende. Det är icke uteslutande fråga om vad vi *äger* här utan vad vi har *begär* till. "Älsken icke världen och de ting som äro i världen."

Vad beror det på, att hemlandssångerna tonar så slött och så dött? Det måste bero på, att himlen verkar vara långt borta. Vad beror det på, att lovsången till Jesus i de kristna leden är så försagd? Det måste bero på, att Jesus förefaller vara så långt borta. Vi vet, att den helige Ande icke vill vara passiv åskådare i våra sammankomster. Den helige Ande vill ta aktiv del och fylla den enskilde, dela ut av sina gåvor och bruka dem i församlingen. Gud vare lov!

Det finns några profiler i Bibeln, som jag nu och då går till, därför att de på ett alldeles särskilt sätt personifierar budskapet. Den ene är Elia, den andre Johannes. Då de träder fram inför folket, bär hela deras yttre prägel av försakelse, men så har de också försakelsens budskap.

Alla vill vara med om *härlighetsväckelsen.* Men, kom ihåg, den föregås av *fattigdomsväckelsen.* Jesus sade: "Saliga äro de *fattiga i Anden",* inte de som bekände: "Jag är rik, mig fattas intet" utan var medvetna om att de var fattiga *utan honom.* Men det är icke punkt där, ty det heter vidare, "ty dem hör himmelriket till". Är du fattig, då är du disponibel för Gud. Är du rik i dig själv, är du Guds kräkmedel. Då tillhör du de ljumma, med Guds dom vilande över dig. "Då du är ljum och varken kall eller varm, skall jag utspy dig ur min mun." Är du fattig, är du disponibel för Gud. Halleluja!

"Gud, gör du vad du vill, bara vi kommer fram till sann självkännedom och upplever, att vår rikedom icke finns i våra talanger, våra gåvor, i vad vi är eller kan utan hela vår rikedom är du och du allena."

Vi har ingenting att prestera, ingenting att visa upp, annat än en levande tro, verkad genom Jesus. Är du fattig, då är du disponibel för Gud, mjuk i hjärtat och ödmjuk i sinnet. Då upplever du förkrosselsen, men icke som ett hot mot dina planer, dina visioner, utan som nåd. Är du fattig i anden, står hela himmelriket på din sida. Halleluja!

Som ung evangelist sjöng jag ofta "Bränn bort allt i mig som ej gläder dig, två mig ren uti ditt blod. Att jag svaga ler aldrig sviker mer..."

När människan kommer till Gud, har hon som regel en meritlista med sig. En del har många erfarenheter från en mångårig vandring med Gud och visar upp det inför Gud och människor, andra har trosupplevelser, som de gärna åberopar. Tänk, att även välsignelserna kan utestänga himlens flöden. Tänk, att så många hamnar i religionens utkanter och sugs

upp av hörntofsreligionens skrymtaktiga väsende. Men den som skall framåt måste förgäta det som är bakom av både *ont* och *gott, besvikelser* och *lidande, nåd* och *tårar, uppbyggelse* och *svårigheter.* Målet är att nå fram till uppståndelsen från de döda. Då församlingen blir avklädd all mänsklig härlighet, är hon disponibel för Gud. Här ligger problemet.

Församlingen måste tömmas på sitt mänskliga innehåll så att den kan fyllas med gudomligt liv och gudomlig auktoritet.

Andlighet

Vi begår ofta det misstaget, att vi förväxlar *kultur* med *andlighet.* Kultur är den gamla skapelsens förädling. Människor får ett visst mått av kultur och etiketteras andliga. På sin bildning och sina naturliga talanger får många nyckelpositioner i Guds rike. *Men kultur och andlighet är inte samma sak.* Att vara andlig är något helt annat. Andlighet är icke en förädling av den gamla människan. En bild kanske kan förklara vad jag menar. Vad vi kallar för kultur är våra mänskliga försök att *snygga upp den gamla skapelsen* och göra den tilltalande. Andlighet är *den nya skapelsens* livsöverflöd och kristusgestaltning. Skillnaden är oerhört stor. Det ena är sålunda upphängd frukt på något som saknar rotsystem, ungefär som när barnen varje jul med jubel pryder julgranarna i våra hem. Bildligt talat har församlingen massor av sådana lustigheter och dekorationer, men alltför få fruktbärande träd i sin lustgård. Man hänger på frukt, som andra träd — fäderna — burit, dekorerar med glitter och färggrant prål, som kan skapa en "ljus" och "lätt" stämning. Men högtidsdagarna tar slut, och döden bryter snart ner den färg och skönhet, som saknar ett fördolt men livsförmedlande rotsystem. "Allt kött är såsom gräs."

Den andliga människan accepterar inget oäkta, förljuget, konstlat, krystat, märkvärdigt och uppstyltat, ty en sådan är *kvalitetsmedveten,* och andlighet är ett sant mänskligt liv i

innerlig gemenskap med Gud. Andligheten befriar från fåfänga och narraktighet. De sannaste och ärligaste människor, som finns på vår jord, lever ut detta Kristusliv, och de kan därför vara sig själva på ett sant sätt.

Frälsningen måste tränga sig igenom och fullständigt skapa om vårt inre liv och vår yttre existens. Människo- och självförgudningen är avgudadyrkan, intellektualismen är mördande förnuftstro, materialismen är förödmjukande mammonstillbedjan, och nöjesmentaliteten hör hemma i världens primitiva njutningskultur. Från all denna världens fördummande och förslöande lättja måste församlingen frälsas, och *överge* alla de världsliga metoder och medel, hon införlivat med sig i sina försök att kultivera fram religiösa individer ur den under fördömelse vilande gamla skapelsen. Församlingen måste *överge* hednisk vidskepelse och religiös rationalism. Formalism, sakramentalism, klerikalism, uppfostrings- och kyrkoreligion måste rensas bort, ty allt detta hör världen och icke Guds rike till. Församlingen skall *hålla sig till honom* och börja LEVA hans segrande liv i konungslig härlighet. Gud knyter sina löften och välsignelser till dem, som inte bara *hör* — men också handlar. Därför: Gå ut till honom! *Han är utanför lägret.* Ta smädedräkten på dig och bli en korsbärare i hans efterföljd!

Amen!

9. Alltigenom av rent guld

Sak. 4: Sedan blev jag av ängeln som talade med mig åter uppväckt, likasom när någon väckes ur sömnen.

Och han sade till mig: "Vad ser du?" Jag svarade: "Jag ser en ljusstake, alltigenom av guld, med sin oljeskål ovantill och med sina sju lampor; och sju rör gå till de särskilda lamporna därovantill.

Och två olivträd sträcka sig över den, ett på högra sidan om skålen och ett på vänstra."

Sedan frågade jag och sade till ängeln som talade med mig: "Vad betyda dessa ting, min herre?"

Men ängeln, som talade med mig, svarade och sade till mig: "Förstår du då icke, vad de betyda?" Jag svarade: "Nej, min herre."

Då talade han och sade till mig: "Detta är Herrens ord till Serubbabel: Icke genom någon människas styrka eller kraft skall det ske, utan genom min Ande, säger HERREN Sebaot.

Vilket du än må vara, du stora berg, som reser dig mot Serubbabel, så skall du ändå förvandlas till jämn mark. Ty han skall få föra fram slutstenen under jubelrop: 'Nåd, nåd må vila över den'!"

Vidare kom HERRENS ord till mig; han sade:

"Serubbabels händer hava lagt grunden till detta hus; hans händer skola ock få fullborda det. Och du skall förnimma, att HERREN Sebaot har sänt mig till eder.

Ty vem är den som vill förakta den ringa begynnelsens dag, när dessa sju glädjas över att se murlodet i Serubbabels hand, dessa HERRENS ögon, som överfara hela jorden?"

Och jag frågade och sade till honom: "Vad betyda dessa två olivträd, det på högra och det på vänstra sidan om ljusstaken?"

Och ytterligare frågade jag och sade till honom: "Vad betyda de två olivkvistar, som sträcka sig intill de två gyllene rännor, genom vilka den gyllene oljan ledes ditned?"

Då sade han till mig: "Förstår du då icke, vad de betyda?" Jag svarade: "Nej, min herre."

Då sade han: "Dessa äro de två oljesmorda, som stå såsom tjänare inför hela jordens HERRE."

Synerna är profetiska. För att kunna förstå dem, behöver vi känna till den historiska bakgrunden. Profeten Sakarja uppträdde omkr. 15 år efter det att en liten minoritet av Israels barn hade återvänt till sitt land från fångenskapen i Babylon. Lejonparten av folket hade gripits av den babyloniska atmosfären, som i sig inrymde social och politisk frihet. Farorna för Guds folk var många, Babel är ju alltjämt symbolen för den fallna religiositeten. Men under alla år i fångenskap fanns en grupp människor, som hade bevarat tron på Abrahams, Isaks och Jakobs Gud. De tog ner sina harpor från pilträden och började prisa Gud. De återvände till sitt land under sång. Templet skulle byggas upp igen och Herren skulle ånyo göra sitt namn kunnigt bland folken.

Men trosfolket fick uppleva besvikelser, som man inte hade kalkylerat med. I Juda hade en generation växt upp, som visserligen hade en religiös bekännelse, men som saknade kontakt med den ende och sanne Guden. Sorg, lidande och svårigheter fick de hemvändande möta, ty ingen hade kunnat drömma om att tillståndet i landet var så bedrövligt. Återuppbyggnadsarbetet låg stilla i 15 år på grund av svårigheterna för folket. Då framträdde två profeter, Haggai och Sakarja, som verkade inspirerande på de ledande i riket: översteprästen Josua och ståthållaren Serubbabel. Gud förnyade sitt uppdrag och som ett resultat av detta, kom det praktiska arbetet med tempelbygget åter igång.

Profeten, prästen och ståthållaren fick göra stora personliga

upplevelser. Profeten väcktes, prästen renades och regenten förnyades. Det finns resurser hos Gud. En *ängel,* som skulle väcka en sovande profet, *kläder* för en förorenad präst och *kraft* för en missmodig regent.

I 2 Mosebok 25 får vi veta en del om ljusstaken. *Du skall ock göra en ljusstake av rent guld. I drivet arbete skall ljusstaken göras med sin fotställning, och sitt mittelrör; kalkarna därpå, kulor och blommor, skola vara i ett stycke med den.*

Ljusstaken har fått sin förklaring på nytestamentlig mark. Den symboliserar församlingen. Den talar om församlingens ursprung, uppgift och karaktär.

Ljusstaken var av rent guld

Detta guld utvinnes genom en reduceringsprocess, och för att det skall bli en sådan process måste elden till. Gud använder elden för att befria församlingen från slaggprodukter; det mänskliga och det gudomliga måste skiljas åt i den enskilda människans liv men också i församlingens liv. Det är oerhört betydelsefullt, att församlingen får gudomlig halt och gudomliga kännetecken.

Men det räcker inte med att elden får reducera malmen och skilja slagget från den ädla metallen. Det är *en* process. Det finns nämligen bara ett sätt att uppleva gemenskap i en levande församling. Man blir inte medlem genom att ansluta sig till en grupp, man blir inte heller en väckelsens bärare därför att man kommer in i väckelsen. Väckelsen måste komma in i oss. Elden måste åstadkomma *ännu* en process: göra oss så mjuka, att vi kan smältas tillsammans i gemenskapen. Guldet utvinnes genom elden, gemenskapen blir möjlig genom elden; man smältes samman.

Hela ljusstaken skulle göras i ett stycke. Den hade flera olika beståndsdelar: fotställning, armar, ett mittelrör, kalkar — men ingen av ljusstakens beståndsdelar var fastskruvad eller bunden till ljusstaken. Den var formad av ett stycke. Elden

måste till för att det skall bli enhet i församlingen. Det kan ske endast om det mänskliga reduceras till ett absolut minimum. Det som hindrar Gud att utföra sitt verk är det köttsliga, det mänskliga, men det måste gå i elden, det måste brännas upp.

Utformningen måste göras av en mästerhand. Vi har verkligen en Mästare, som förmår att forma oss! Här möter vi ett idealtillstånd: slagget är borta, utmönstrat genom elden, och en ljusstake är utvunnen genom en mästares hantverk. Ljusstaken vittnar på ett alldeles utomordentligt sätt om den gudomliga skönheten och den gudomliga harmonin, den gudomliga ordningen.

Allting i Guds verk är skönt och underbart, under förutsättning att allt kommer på sin rätta plats. För att detta skall kunna ske, måste Herren få använda sina underbara nådamedel och utföra sitt verk. I det som Gud gör finns ingenting motsägelsefullt eller disharmoniskt, ingenting av oordning eller kaos, utan där finns en underbar harmoni, en underbar skönhet, en underbar härlighet. Men det ständiga problemet är att Gud inte får komma till, utan mänskliga viljor och mänskliga hjärnor tar hand om Guds verk och formar det efter sina egna modeller. Bibeln, Guds ord, är oss given som ett rättesnöre, som en mönsterbild, som en ritning. Gud vill ha det på sätt som står angivet i Ordet och inte som den ena eller andra människan har tänkt sig. Men då måste också var och en individuellt komma i harmoni med Guds eget ord. O, vilken underbar skönhet det finns i Guds verk, då Herren får utföra det genom sitt eget folk!

Ljusstaken fick inte gjutas

Den skulle vara gjord i ett enda stycke, i drivet arbete av rent guld. Hur skall vi då nå detta fullkomliga ideal, som Gud tydligen har för sitt verk i alla tider? Det finns en underbar möjlighet för oss. Vi återfinner den i Uppb. 1: 12—13, där det heter att det var en, som liknade en människoson, som gick ibland de sju gyllene ljusstakarna. Han representerar och personifierar

allt vad församlingen behöver för att hon skall nå detta mål. Han är garantin för att verket skall lyckas. Det heter: "Han går ibland de sju gyllene ljusstakarna." Han går ibland oss idag, han visiterar församlingen. Han vill ändra på det som är felaktigt, allt det som inte överensstämmer med hans vilja och hans ord. Du ser i själva presentationen av honom, att han har ögon som eldslågor. Behovet för församlingen i vår tid är att dessa eldsögon får genomskåda, att denna profetiska ande får vara verksam, så att Guds härlighet kan bli uppenbarad. Må vi då lyssna på hans röst! I sändebreven möter oss ett sjufaldigt väckelsebudskap, där vi uppmanas att lyssna till vad Anden har att meddela församlingarna. *Den som har öra, han höre, vad Anden säger till församlingarna.*

I många församlingar är atmosfären så stressad och uppjagad, att man aldrig får stillhet att lyssna till vad Anden säger. Guds folk måste bli stilla, så att Herrens röst kan höras. All den oro och stress, som kommer in i gemenskapen, måste övervinnas och Anden få herravälde så att vi kan höra, vad Anden säger. Jag kan försäkra, att Herren har ett budskap till sin församling idag, ett dagsaktuellt, ett färskt budskap. Han går ibland de sju gyllene ljusstakarna och han har ett visitationsprotokoll, som han vill att vi skall ta del utav. Han önskar få fram den gudomliga halten i församlingen, han önskar få fram de gudomliga egenskaperna och de gudomliga detaljerna. Det är inte endast helheten, som skall bearbetas i Guds församling, utan också enskildheterna måste komma på sin rätta plats och formas. På den gyllene ljusstaken fanns armar, kulor, mandelblommor och lampor. Gud vill att varje detalj skall komma på sin rätta plats och formas på rätt sätt, så att han blir ärad och förhärligad för sitt stora namns skull.

Till ljusstaken hörde gyllene rännor

De betecknar församlingens förbindelser med himlen och församlingens ursprung. Församlingen har kommit till genom Guds beslut, den är alltså en gudomlig institution genom en

Guds tanke och ett Guds handlingssätt. Rännorna talar om att den församling, som i begynnelsen kom till i Faderns hjärta, står i kontinuerlig förbindelse med den eviga världen. Det är Guds önskemål, att olivträdens oljeflöden skall komma församlingen till del i varje tid. Gud vill att församlingen alltid skall leva i uppenbarelsens ljus och härlighet. Då räcker det inte med att vi också gör klart för oss, att hon är gudomlig i nuet. Hon representerar den tillkommande världen, och hon bär i sitt sköte den tillkommande världens krafter. Tänk hur fantastiskt detta är! När det blir klart för enskilda människor vilka möjligheter vi har, framkallar det bönerop och åkallan: "Herre, fräls oss ifrån all mänsklig dominans, fräls oss ifrån främmande herravälde, lös oss ifrån materialismens bojor, tag oss ut ur babylonisk fångenskap och religiös träldom och låt oss få skåda din härlighet!" När de bönerna stiger upp till Fadern, upplever församlingen att Kristi blod renar ifrån synd. "Du skall giva honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk ifrån deras synder."

Ljusstaken skulle vara ljusbärare

Ljusstaken fanns inte i templet eller tabernaklet för att den skulle beundras, utan för att den *skulle vara ljusbärare.* Varken vår egen tradition, församlingens tradition eller väckelserörelsernas tradition kan hjälpa oss, om vi inte är ljusbärare i nuet. Den enda förutsättningen härför är, att vi har individuell förbindelse med himmelen. Hur underbart blir det inte, när den lilla gruppen eller församlingen på de olika platserna — i byarna, i städerna, i samhällena — blir bärare av det gudomliga ljuset och mörkret besegras. Det är vår enorma uppgift i tiden att vara ljus i mörkret, så att världen kan lotsas in i gemenskapen med Jesus Kristus.

I tabernaklet fanns endast en ljuspunkt. Där fanns inga fönster och det kom inte något ljus ditin utifrån. Det enda ljus som fanns där var ljusstaken, och den var placerad så,

att ljuset kastade sitt sken på den tjänsteförrättande prästen. Där har vi själva hemligheten uppenbarad. Stäng fönstren mot världen, öppna oljekanalerna ovantill, se till att alla igenslammade kanaler blir öppnade och vi kommer att få ett gudomligt ljus i gemenskapen! Om man skall tjäna Gud, måste man besegra sig själv och man måste göra klart för sig, att endast EN är Gud. Den helige Ande förhärligar aldrig någon människa, således måste alla former av människoförgudning besegras. Det gudomliga ljuset kastas mot den tjänsteförrättande prästen. Där den helige Andes ljus är verksamt, ser man Jesus såsom överstepräst.

O, att det kunde bli klart för oss att vi borde sluta taxera människor efter yttre företräden! En del har fördelaktigt utseende, somliga kan spela bra och andra kan sjunga bra. Det verkar, som om man kan komma långt på sådant även i Guds rike. Man får positioner, som det saknas andlig utrustning för att kunna fylla. Jag vill inte förneka värdet av allt detta, men jag ser en fara i alla former av människoförgudning. Vad beror det på att vi måste ha våra idoler? I Johannes brev heter det: "Tagen eder till vara för avgudarna". Det är något fruktansvärt med denna människoförgudning. I stället för att höra vad människor fått av Gud hjälper vi dem att exponera sin naturliga talang och utrustning. Nej, där väckelsens ande är verksam, måste MÄNNISKAN träda åt sidan. Då kommer försoningens ande. Det är en sak som förvånar mig, och det är, att försoningens budskap inte har trängt igenom mer än vad det har gjort. Vi möter predikanter och församlingar, som i den praktiska tillämpningen i församlings- och själavård bevisar, att man inte har förstått, vilket oerhört ämbete vi har, vilken kolossal ställning vi har, vilken kraft Gud har delegerat församlingen, när han givit oss makt att lösa och binda. Men här har vi begynnelsen: den helige Ande kastar sitt ljus på Jesus, och då upptäcker alla skuldtyngda människor, alla sorgens barn, att han står där oss tillgodo. Han bär vår nöd och han beder för oss i härligheten.

Ljusstaken kan flyttas

Uppenbarelseboken avslöjar för oss två ting:
1) Ljusstakens funktion;
2) Ljusstakens karaktär.

Det är viktigt att göra en rätt placering när det gäller dessa ting, så att det inte blir begreppsförvirring. Gud ser församlingen såsom fullkomlig, därför att han ser den genom Jesus Kristus. Alla de brister, som finns i församlingen, är tillgodosedda i Kristus. Vi skall göra klart för oss, att Gud aldrig erkänner något mänskligt. Om de gudomliga egenskaper och kännetecken, som Gud söker, saknas i församlingen, finns de i Kristus. För att få alla bristerna tillgodosedda erbjuder Gud Jesus Kristus åt församlingen. Det första som då sker är, att församlingen blir väckt över behoven och bristerna men samtidigt upplever, att alla behoven är fyllda i Kristus Jesus. Då erbjudes församlingen att mottaga denna härlighet. Om den då avvisar nådeserbjudandet, inställer sig svårigheterna, och församlingen upplever, att ljusstaken blir flyttad och härligheten går förlorad. På samma gång som detta nådeserbjudande är härligt, är det också allvarligt. Vi har varit försonade med Gud från tidernas begynnelse. Jesus var Guds Lamm, innan någon människa föddes. När det gäller församlingen ser Gud den fullkomlig, därför att det som församlingen äger kommer från honom, som är den förstfödde från de döda.

Det mänskliga och gudomliga måste åtskiljas

Vi måste göra klart för oss, att Gud inte kan samarbeta med köttet i oss. Därför *måste det mänskliga och det gudomliga åtskiljas.* Det mänskliga måste skattas åt döden, och det sker genom en viljeakt från vår sida. Vi har att välja mellan ett jakande svar eller att avvisa honom som talar. Om vi avvisar honom, går utvecklingen vidare i avfall, i förfall och förödmjukelse. Om vi däremot vänder om, får vi barmhärtighet. Då börjar Gud på nytt med oss igen. Denna utveckling kan omspänna långa tider. Avfallet börjar som regel inte synligt

med främmande läror eller syndafall på det moraliska planet, utan det kan vara ett fall i anden eller en eftergift för något, som Gud inte kan ha gemenskap med. Gud önskar se sin församling i den maktställning, som Ordet talar om. Då måste det gudomliga få fullkomligt herravälde — inte endast i enstaka möten.

Jesus Kristus representerar allt vad församlingen behöver. Jesu härlighet är tillräcklig för att reparera en Efesus-skada och ett Laodicea-avfall. *Det* är inte problemet, men det beklagliga är, att härligheten får flytta, därför att människan vägrar att böja sig ner och ta emot den. Man hinner knappt få tag på den gudomliga härligheten, förrän man exploaterar den på ett annat sätt än Gud vill.

Ljuset måste komma ovanifrån

Nu är varken stjärnorna eller ljusstaken självlysande. Ingen av dem äger lysegenskaper. Detsamma gäller också församlingen. Jag har berört församlingens förhållande till Gud och till Jesus, men det gäller också frågan om församlingens förhållande till världen. Var står det, att församlingen måste hämta sitt ljus från världen? Skall den inte vara avskild från världen? Men ändock inte så, att vi lever i mörker. Vi kan leva i ett starkare ljus än det, som finns i världen. *Församlingen är ljusbärare* i mån av sitt förhållande till solen eller oljekällan.

I uttrycket: *Han går mitt ibland de sju gyllene ljusstakarna* i Upp. 1. finner vi ärkebiskopen, som går på visitation. Visitationsprotokollet återfinns i de sju sändebreven. Se på honom, ärkebiskopen, herden för fåren, så får du veta, vad han representerar! Han är rättfärdighetens sol — församlingen skall leva i ljus. Han är solen, men vi skall också lysa. Vi har ingen egen självlysande härlighet, utan vi skall återspegla Kristi härlighet.

Det enda ljus, som skall finnas i församlingen, måste komma ovanifrån. Guds ljus ger kunskap och visdom. På det området gör människor många egendomliga förvrängningar. Man tror, att det, som är idiotiskt och tokigt, är det gudomliga. Man

hänvisar till vad Paulus skriver i 1 Kor. 2: 1: *När jag kom till eder, mina bröder, var det också icke med höga ord eller hög visdom, som jag kom och frambar för eder Guds vittnesbörd.* Det var ingen retorik och inte logik. Han konkurrerade inte med världen eller försökte övertyga människor med övertalningsknep och konster. *Ty jag hade beslutit mig för att, medan jag var bland eder, icke veta om något annat än Jesus Kristus och honom såsom korsfäst.* Det gudomliga är Guds visdom — korset. Det är för världens människor en dårskap men för oss en Guds kraft. *Jo, eftersom världen icke genom sin visdom lärde känna Gud i hans visdom, behagade det Gud att genom den dårskap han lät predikas frälsa dem som tro.* 1 Kor. 1: 21.

Vi skall inte försöka göra evangeliet dåraktigt för att människorna skall ta emot det. Det är en dårskap i sig själv. Men då syndaren kommer till tro på evangeliet, blir det Guds visdom, och då visar det sig, att Guds dårskap är klokare än människors visdom. Vi behöver inte skapa en dåraktig form för att göra evangeliet attraktivt. Vi måste ha en visdom av högre dignitet. Det räcker inte med vad böcker och universitet kan ge oss. Ibland vill man förhärliga det primitiva som om det vore det enda tänkbara. Vi skall inte försöka få fram en primitiv form för evangeliets presentation. Vi skall ha en hög visdom. Jag vet, att den är genialt enkel, så att man måste krypa djupt ned för att få tag på den. De största kritiker måste då säga: "Ja, sannerligen; detta var Gud!"

Vad vill då Guds ord lära oss? Det är inte brist på examina, som kvalificerar oss, lika litet som sådana kan kvalificera oss för Guds rike. Det är här fråga om vad vi ser i oss själva. Man behöver inte vara teol. dr för att vara högmodig och märkvärdig. En titel kan bli medel till distans. Gud vill göra klart för oss, att vår bildningsnivå inte är grunden. Det är i stället Guds härlighet, den som kommer ned ovanifrån, som skall finnas i församlingen. Den är den andeinspirerade visdom och den kunskap, som man förvärvar vid Andens universitet. Där brukar Herren undervisa sina tjänare. Där finns det inte så mycket, som intresserar det mänskliga sinnet.

Mose som illustration

En av Gamla Testamentets starkaste profiler, Mose, utgör här en levande illustration. Fyrtio år vid Faraos hov hade gjort honom till en skicklig statsman, en framstående politiker, en general, en bildad man av rang. På denna grund trodde han, att han skulle bli sitt folk till hjälp och räddning. Hans ingripande ledde inte till folkets befrielse utan till strid. Den yttersta gränsen för mänsklig visdom är döden, men Guds visdom gör levande. Hur skulle då Mose få Guds visdom? Vi konstaterar, att Mose överskattade sig själv, ty Guds visdom fordrade fyrtio år i öknen; Andens universitet. En tredjedel av sitt liv tillbringade han där. Den sista tredjedelen var den tjänande. Det viktiga är, att det är effektivt, när vi träder fram. Då kan vi på mycket kort tid utföra det som andra behöver ett helt liv för att åstadkomma.

Det blev en vändpunkt i Mose liv. Efter fyrtio år vid Andens universitet i öknen var han färdig med sig själv, och vid avslutningen fick han möta Gud i den brinnande busken. Vad fick Mose då lära sig? Att ta av sig skorna. *Platsen där du står är helig.* Den, som tar av sig skorna, är utblottad. I Ruts bok läser vi, att när bördemannen inte ville ta hand om Rut, tog han av sig skorna och gav tillkänna, att han inte hade några förutsättningar. Tag av dig skorna, Mose! Man trampar inte in i Guds tjänst med skorna på, man går inte på självvalda vägar. Tag av dig skorna, Mose! Det är någonting jag saknar ibland: den ödmjukhet, som böjer sig djupt ned för Gud i vördnad och respekt för hans härlighet. Man trampar på, armbågar sig fram, eller stövlar på, men frågan är: "Har du varit vid den brinnande busken?" Dit kommer man, när man har blivit avklädd Egyptens visdom.

Gud kom till Mose och frågade: "Vad har du i din hand?" Han hade staven, det sista vapnet, självförsvaret, i sin hand. Han var herde och stod lågt. Alla satte inte värde på staven i handen — men Mose gjorde det. Den staven hade han använt för att hålla fienderna borta från svärfars hjordar. Men Gud

sade till honom: "Kasta den ifrån dig!" Och när han kastade den på marken, blev den en orm. Då visade det sig, vilken hjärna som stod bakom det vapnet! Är ormens huvud krossat i ditt liv? Vad är det för hjärna, som styr det du har i handen? Kasta staven ifrån dig! Vad nu då, skall jag kasta det sista jag har kvar? Mose protesterade inte, han var färdig. Han grep ormen, och den blev åter en stav. Då var den förvandlad genom ett under. Det var inte längre Mose stav — utan Guds stav. Det sista vi har i handen, måste vi kasta ifrån oss. Gud vill inte utplåna oss, utan han vill rena oss och göra oss till brukbara tjänare och tjänarinnor, som är honom underdåniga.

Herren sade till Mose: "Stick din hand i barmen!" Han gjorde det och fick då se, att den var vit av spetälska. Han upptäckte, vad han bar i sitt väsen. Det var inte nog med att han stod i en främmande makts tjänst, han upplevde också sitt eget väsen förorenat och besmittat. Spetälskan fanns hos Mose, till dess han åter stack handen i barmen. Han gjorde det och blev ren. Tror du, att du skall kunna tjäna Gud med egen värdighet, vill du komma med tidigare erfarenheter eller egyptisk visdom, så skall du få uppleva, att alltsammans är förorenat av synden. Du har ingen renhet eller värdighet i dig själv. Det finns emellertid ett reningsmedel — det är Guds eget ord. Du kan bli ren och befriad från alla former av spetälska. Några hämtar sina ideal från kapitalism, liberalism eller Marx och vill föra in dem i församlingen. Vi tror på Kristi lära och hämtar vår visdom från Jesus. Du Herrens vittne: Kasta din stav ifrån dig, så att det folk som är bundet och betryckt, kan befrias och hålla högtid åt Herren!

Ljusstaken och dess symbolik

"Vad angår hemligheten med de sju stjärnorna, som du har sett i min högra hand, och de sju gyllene ljusstakarna, så må du veta, att de sju stjärnorna äro de sju församlingarnas änglar och att de sju ljusstakarna äro de sju församlingarna." Upp. 1: 20.

Av ovan angivna bibelcitat får vi veta något mycket väsentligt; de sju ljusstakarna är de sju församlingarna. Lägg märke till att ljusstaken och stjärnorna är nattens symboler. Det säger en hel del om församlingens förhållande dels till sin uppdragsgivare och dels till den värld hon befinner sig i. Det är natt och mörker, och ur Guds synpunkt finns det endast ett ljus — församlingen. Församlingen är bärare av den gudomliga uppenbarelsen. Hon kan endast *återge* den härlighet, som strålar ut från Jesus Kristus.

Aposteln fick se "någon som liknade en människoson". Aposteln som hade fått följa Jesus till korset, som sett den välsignande Jesus med upplyftade händer, och som på sin ålderdom får se Jesus på ett nytt sätt — inte längre den lidande utan den förhärligade Jesus faller ned och får höra orden: "Frukta icke, Johannes! Jag var död, men se, jag lever". Det måste ha varit oerhört gripande för Johannes att få veta, när han satt inspärrad, att fångenskapen inte var det sista för honom. Det sista var inte plågarens gissel, utan det var Jesus själv. Han kan ta hand om sin tjänare, och han borgar för sitt eget verk. Han vakar över församlingen.

Vi har inte nått fram till fullkomligheten så, att vi individuellt har upplevat all härlighet. Vi äger dock gemenskapen med Jesus, och därför kan vi aldrig slå oss till ro med tidigare gjorda upplevelser. En sann brudesjäl är alltid sökande. *Om I alltså ären uppståndna med Kristus, så söken det som är därovan.* Du människa, som känner att du är färdig — var finns väl du? Paulus säger, efter det att Gud hade manifesterat hans framträdande med under och tecken och kraftgärningar: "Jag vill lära känna Herren och Hans uppståndelses kraft". Att lära känna Herren är att höra honom tala och själv förbli i en lärjunges ödmjuka ställning vid Mästarens fötter.

Men hurudant är då det material, som representerar församlingen? Paulus skriver om det i sitt brev till Titus. Tit. 1: 10—12: *Ty många finnas, som icke vilja veta av någon myndighet,, många som föra fåfängligt tal och bedraga människors*

sinnen; så göra i synnerhet de omskurna. På sådana bör man tysta munnen, ty de förvilla hela hus genom att för slem vinnings skull förkunna otillbörliga läror. En av dem, en profet av deras eget folk, har sagt: "Kreterna, lögnare jämt, äro odjur, glupska och lata."

Tit. 2: 11—14: *Ty Guds nåd har uppenbarats till frälsning för alla människor; den fostrar oss till att avsäga oss all ogudaktighet och alla världsliga begärelser och till att leva tuktigt och rättfärdigt och gudfruktigt i den tidsålder, som nu är, medan vi vänta på vårt saliga hopps fullbordan och på den store Gudens och på vår Frälsares, Kristi Jesu, härlighets uppenbarelse — hans som har utgivit sig själv för oss till att förlossa oss från all orättfärdighet, och till att rena åt sig ett egendomsfolk, som beflitar sig om att göra vad gott är.*

Han skall göra det. Av glupska och lata odjur skall han göra ett egendomsfolk, som beflitar sig om vad gott är. Det går inte smärtfritt för någon. Den gudomliga härligheten kan inte befria oss från lidande. När man blir frälst, *flyr man inte från* lidandet, utan man *renas genom* lidande. Vad är då det för lidande? Jo, det är fråga om ett förenande. Men detta förenande kan inte ske hur som helst; varken slås, packas eller surras ihop — utan det är fråga om en sammansmältning. Och för att detta skall kunna ske, måste elden komma till. Många tror, att man skall kunna komma ifrån den proceduren.

"Döp ditt folk i Andens eld och kraft!" Elden måste alltid pröva Guds verk, församlingen står under en kontinuerlig granskning. Det är mycket, som inte tål elden, men som har stor och dominerande plats. Den dagen kommer, då det skall visa sig, vad som består. Det som blir kvar är inte så stort och märkvärdigt — men det är äkta. En liten tro är bättre än en skrymtaktig tro. Den är enkel och för intet av människoförgudning med sig. Den tron har en enda strävan: att förhärliga Jesus och tala om hur underbar han är. Det här är reducering. Ingen grupp eller församling kommer undan prövningens eld. Ingen enskild kristen kommer heller undan prövningen; vi skall möta honom, som har ögon som eldslågor. Han går om-

kring bland ljusstakarna. Han vill, att det profetiska ögat skall vaka över församlingen, så att den inte upphöjer något mänskligt till gudomlig dignitet. Han skådar igenom. Det finns ett profetiskt öga, som ser igenom våra attityder, det ser igenom församlingens yttre och värdesätter dess halt. Kopparsköldar håller inte inför Gud.

Korsets framgång

Jag reste till en plats här i landet och bad en bön: "Gode Gud, lär mig att aldrig taga emot något, som du inte har givit." Gud har inte givit mig tvivel eller missmod eller fruktan, då behöver jag inte heller taga emot det. Gud har inte givit mig högmod eller strävan efter framgång. Idealet för all framgång finns i Jes. 53. Det är *korsets härliga framgång,* då Lammets natur gestaltas i oss. Vi skall inte ha vilddjurets utan Lammets natur. "Liksom ett lamm fördes han bort för att slaktas." Han accepterade allt, t. o. m. dödslidandet, för Guds skull. I Luk. 4 ser vi, hur satan erbjuder hela världen åt Jesus, men han föll inte för frestelsen. Han sade ja till korset, lidandeskalken, som Fadern räckte honom. Han vann seger genom lidandet.

Efter sin uppståndelse trädde Jesus fram och öppnade perspektiven. Efter att ha slagit ut väggarna och lyft på taket sade han: "Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt skapat. Mig är given all makt i himmelen och på jorden."

Gud vill, att hans ord skall få ta gestalt i oss, att det gudomliga skall utvinnas och det mänskliga besegras och få skattas åt döden. Det gäller att hålla före, att "I ären döda" och förverkliga det genom det dagliga umgänget med Jesus. Vi skall inte ha en stor tro men en stor Jesus. Tron är alltid anonym. Den finns där och verkar nästan utan att man vet om det.

Ljusstakens utformning

I Sakarja bok läser vi om en ljusstake, alltigenom av guld, och i Uppenbarelsebokens första kapitel om sju gyllene ljus-

stakar. Guldet symboliserar församlingens ursprung. Den är en gudomlig institution. Den representerar det enda andliga och bestående värde jorden äger, någonting så dyrbart, så stort och så underbart, att det inte finns ord att uttrycka det med.

I Dan. 2: 31—33 läser vi: *"Du, o konung, såg i din syn en stor bildstod stå framför dig, och den stoden var hög och dess glans övermåttan stor, och den var förskräcklig att skåda.*

Bildstodens huvud var av bästa guld, dess bröst och armar voro av silver, dess buk och länder av koppar; dess ben voro av järn, dess fötter delvis av järn och delvis av lera."

Vers 37—38: *"Du, o konung, konungarnas konung, åt vilken himmelens Gud har givit rike, väldighet, makt och ära och i vilkens hand han har givit människors barn och djuren på marken och fåglarna under himmelen, varhelst varelser bo, och som han har satt till herre över alltsammans, du är det gyllene huvudet."*

Här talas om en jordisk konung, som hade fått särskilda befogenheter. Han hade blivit delegerad gudomlig väldighet, makt och ära. Av synen framgår, att huvudet på bildstoden var av guld. Det säger oss något väsentligt om konung Nebukadnessars särskilda utväljelse och maktställning.

Om det nya Jerusalems härlighet läser vi i Upp. 21: 18: *Och stadsmuren var byggd av jaspis, men staden själv var av rent guld, likt rent glas.* Församlingen representerar en kommande tid: guldåldern, då det gudomliga i församlingen skall slå ut i full härlighet, och Herren skall upprätta sitt rike i överensstämmelse med sitt ord. Men redan här i tiden, så länge församlingen befinner sig på den här sidan av evigheten, har Gud åt församlingen givit gudomliga egenskaper och kännetecken. Det framgår av Apostlagärningarna, hur Gud åt församlingen har givit makt, ära och väldighet. Apg. 2: 47: *Allt folket var dem väl bevåget.* Apg. 5: 13: *Av de andra dristade sig ingen att närma sig dem, men folket höll dem i stor ära.*

När församlingen träder fram i sin gudomliga härlighet, beklädd med den utrustning, som Herren har avsett för henne,

skapar hon respekt. Hon inger helig fruktan. Det är ett faktum, att då dessa ting går förlorade, blir hon föremål för förlöjligande och smälek i den meningen, att hon blir nedtrampad i smutsen. Men då hon träder fram i sin gudomliga makt och myndighet, beklädd och utrustad i överensstämmelse med sin funktion, skapar hon respekt, och det ligger näpst i hennes framträdande. Hon näpser då det onda, och det blir tuktan i hennes framträdande. Jag tror, att det är viktigt, att dessa begrepp blir klarlagda. Vi upplever, att människorna runt omkring oss förnimmer, att församlingen representerar något, som världen inte har eller kan åstadkomma. "Av de andra dristade sig ingen att närma sig dem, men folket höll dem i stor ära."

Det är uppenbart, att i församlingsgemenskapen finns det ett oerhört ljus, ett flödande gudsljus. Den, som inte vill komma in i ljuset med sitt liv, håller sig också borta från församlingen, och den, som inte har upplevat Kristi härlighet, vågar inte närma sig dessa människor, därför att gemenskapen med dem innebär ett definitivt avståndstagande från, och en oerhörd distans till, världen. De kristnas attityd vittnar om uppbrott från all säkerhet och ur all mänsklig trygghet, ja, även ut ur självsäkerhet. Den vittnar om uppbrott, och ett uppbrott av den karaktären, att man själv inte kan klara av det, om man inte äger en personlig vision och en personlig övertygelse.

I Apostlagärningarna möter oss ännu ett ord, som talar om världens reaktion och uppträdande mot församlingen. Apg. 6:8: *Och Stefanus var full av nåd och kraft och gjorde stora under och tecken bland folket.* Kapitel 7 i Apostlagärningarna innehåller i huvudsak Stefanus' tal inför Stora Rådet. Av sammanhanget framgår, att även motståndarna måste erkänna, att det var förmer än mänsklig visdom kunde åstadkomma. Jag tror, att det är viktigt, att vårt framträdande bär vittnesbörd om gudomlig suveränitet och auktoritet. Då blir det inte ett defensivt framträdande och inte heller tveksamt och vacklande. Det måste vara en fast övertygelse och en förnyad ande hos vittnet. Jag tror, att orsaken till att så många ute i världen undrar vad kristendomen egentligen representerar är att de

kristnas framträdande är så tamt. Då predikanterna framställer de grundläggande frälsningssanningarna har jag en känsla av, att man gärna vill göra dem mer attraktiva och tilltalande för den fallna människan. Men resultatet blir därefter. Människorna får inte klart besked. Men när församlingen träder fram med den fullmakt, som är henne given i kraft av hennes ursprung, representerar hon en visdom, en makt och en kraft, som ingen kan ifrågasätta. Det är på det sättet Gud vill ha det. Församlingen har ett gudomligt ursprung, en gudomlig upprinnelse. Den är icke *av* världen och kan därför ej heller utvecklas eller ledas genom mänsklig visdom. Församlingen måste ha en gudomlig energi- och kraftkälla. Den är ingen förening eller korporation, utan den är Guds skapelse; den nya skapelsen, den kommande tidsålderns människor. Vi representerar alltså guldåldern. Vi vet, att gatorna i den himmelska staden är av guld. Det talar om den gudomliga härligheten och förverkligandet av gudomliga ideal.

Församlingen är en andlig institution

Den har kommit till i Faderns hjärta från tidernas begynnelse. Detta är så stort, att vi inte har förmåga att fatta det. Den kom inte till som ett provisorium eller som en nödlösning, därför att Gud hade misslyckats. Innan den materiella skapelsen tog form, fanns redan planen på den andliga skapelsen, församlingen, i Guds hjärta. Jesus är Guds Lamm, som borttager världens synd. Han blev inte det på Golgata, utan han var det av evighet. Han var Guds Lamm, innan du och jag skapades. Det är hemligheten till att Abraham och de övriga patriarkerna blev frälsta. I tidernas fullbordan sände Gud sin son för att förverkliga den frälsningsplan, som hade funnits till i Guds hjärta som en hemlighet. Gud uppenbarade sin härlighet genom att sända sin egen son, Jesus Kristus, som blev oss till frälsning. Så tar han ut det nya gudsfolket, församlingen, för att genom henne i de kommande tidsåldrarna inför himmelens Helige och Härlige bevisa sin makt och härlighet. Men

denna plan, som har varit förborgad i Guds hjärta såsom en hemlighet från tidernas begynnelse, har han uppenbarat för oss, och den har vi blivit delaktiggjorda av. På grund därav har vi fått gemenskap på försoningens underbara och härliga grund.

Den lokala församlingen

Varje tidsålder blir hon uttagen efter en grundläggande princip. Gud använder speciella metoder, han utvinner guldet genom eld. Så skiljer han slagget, — det mänskliga — från guldet — det gudomliga, genom elden. Han reducerar alltså malmen och tar ut det äkta och bestående. *"Jag har kommit för att tända en eld på jorden; och huru gärna ville jag icke, att den redan brunne!"* Jesus talar också om att han måste genomgå ett dop, ett lidandets dop. Han kommer in på försoningens hemlighet. Den är också hemligheten till att elden kan brinna i våra liv. Om vi inte vore försonade med Gud, så skulle vi förgås. Men tack vare att vi har blivit försonade och renade genom Jesu Kristi blod, kan elden brinna i oss. Och vi består, vi lever. Vi blir inte tillintetgjorda av elden, men det mänskliga blir reducerat, så att det gudomliga får taga plats. Gud vill, att det gudomliga skall taga plats i församlingsgemenskapen. Den gudomliga härligheten skall få maximalt utrymme. Gud börjar bearbeta råmaterialet. Han tar hand om det och smälter det i sin eld. Det är anledningen till att man upplever, att en människa, som är föremål för Guds handlande, undergår en stadig förändring eller en ständig förbättring. Hon upplever, att det mänskliga behandlas av elden och att allt reduceras till sina rätta proportioner. Vad underbart det är! Det kan kännas obehagligt, när elden börjar sin oerhörda verksamhet. Den bryter ned materialet och frånskiljer det som inte hör Guds rike till och alltså inte har bestående härlighet. Den frånskiljer för att den ädla metallen, det gudomliga, skall få framträda i all sin härlighet.

Församlingens uppgift: Att vara ljusbärare i mörkret

Hos profeten Malaki ställs en fråga. Det heter i Mal. 3: 2: *Men vem kan uthärda hans tillkommelses dag, och vem kan bestå, när han uppenbarar sig? Ty han skall vara såsom en guldsmeds eld och såsom valkares såpa.* I norska bibeln heter det: "Han skall vara såsom en valkares lut." Lut är litet kraftigare. Har du varit inne i lutningsprocessen! Har du känt elden i ditt liv? Mal. 3: 3: *Och han skall sätta sig ned och smälta silvret och rena det; han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver; och sedan skola de frambära åt Herren offergåvor i rättfärdighet.* Han skall sätta sig ned. Det vittnar om vila och tålamod. Lägg märke till att smältningsprocessen utföres i våra liv för att vår gudstjänst skall renas och helgas, för att vår tillbedjan skall bli mer sann och vår tjänst mer uppriktig. Herrens eld utför detta.

Formning av mästarehand

Då metallen hade genomgått reningsprocessen och man hade fått fram det äkta materialet, började utformningen av pjäsen. *Ljusstaken skulle då formas av en mästares hand.* Det var alltså inte endast fråga om att få tag i guldet; ett material som representerade ett visst värde. Det var också fråga om att det skulle formas och sedan sättas på sin rätta plats och fylla en betydelsefull uppgift. Med tillämpning på församlingen är det viktigt, att hon gör klart för sig, att hon skall formas av mästarehanden, för att bli funktionsduglig i sin uppgift: Att vara ljusbärare i mörkret.

Församlingen är beslöjad

Vi skall också göra klart för oss, att församlingen inte är något utställningsobjekt ännu. Hon är avskild och är och förblir i hela denna tidsålder en hemlighet. *Församlingen är beslöjad.* Slöjan kommer inte att falla av henne, förrän hon möter sin brudgum. Då kommer hon att framträda i all sin härlighet. Hon

är beslöjad, och världen känner henne inte och förstår henne inte. Varför? Jo, därför att världen aldrig har lärt känna församlingens Frälsare och Herre. Världen står häpen och förvånad inför denna märkliga rörelse, som går genom tidsåldrarna. Det är en andlig flod, som går fram, från generation till generation, århundrade efter århundrade. Inte igenom officiella kanaler, men på sidan om allt officiellt gudstjänstväsende, går floden fram. Det spelar ingen roll i vilket land och i vilken tid det är — den går fram. Den går fram i diktaturstater, den går fram i demokratiska stater, den går fram i olika tidsskeden. Församlingen fungerar under alla tänkbara och otänkbara förhållanden. Vet du varför? Jo, därför att den representerar ett evigt inneboende liv, som världen inte kan döda eller utsläcka. Församlingen representerar ett gudomligt ord, som icke bär bojor. *En ström går fram, vars flöden giva glädje åt Guds stad. Gud bor därinne.* Det är hemligheten. Därför banar den sig väg genom tidsåldrarna.

Församlingen är fattig

Men i förhållande till världen är församlingen ingalunda namnkunnig. Hon är *fattig*. Församlingen är en verkstad, där guldsmeden arbetar med det material, som har utvunnits ur det stora malmberget. Det som han genom eld har reducerat, har fått rätta proportioner och rätt halt. Han börjar forma materialet för att det skall bli vad han tänkt, att det skulle vara.

Distans mellan församlingen och världen

Ibland, när jag läser Guds ord, upplever jag, vilken *distans det är mellan Guds församling och världen* och vilka annorlunda makt- och kraftmedel församlingen förfogar över än dem världen har. Då kommer osökt tanken: Kan vi verkligen i en tid som denna gå ut med ett sådant budskap? Vågar vi det? Det måste innebära, att vi blir fullständigt ensamma. Det låter så omöjligt — och är mänskligt sett omöjligt. Men Herren

säger: Jag skall vaka över mitt ord. Det är alltså inte vår numerära styrka, våra ekonomiska maktmedel eller vår sociala ställning, som på något sätt är orsaken till att vi utmärker oss. Vad är det då, som är hemligheten? Jo, det är om Herren är med eller emot. Om Herren är emot, hjälper det inte med tusentals människor, men om Herren är med, då ger han "seger genom få likaväl som genom många". D.v.s. Gud är aldrig beroende av mängden, utan han ser till hängivenheten och trofastheten hos den, som dyrkar och tjänar honom.

"Jag skall vaka över mitt ord och låta det gå i fullbordan." Det var oerhörda processer profeten Jeremia fick uppleva, men han blev bevarad under allt, till dess att han förmodligen dog martyrdöden i Egypten. På grund av att han predikade Herrens ord och gick emot sin tids allmänna religiositet, kastades han i den uttorkade brunn, som en gång hade givit liv åt törstande människor.

Församlingen skall växa fram ur Guds ord

Låten Kristi ord rikligen bo ibland eder! Guds ord är nyttigt till allt. Vi bör därför beflita oss om att läsa Guds ord, studera Ordet och predika det. Vi skall träda upp i tid och i otid, förmana, tillrättavisa och bestraffa, trösta och uppmuntra. Predika Ordet! Vad blir det då för resultat? Av det levande gudsordet kommer församlingen att ta gestalt och växa upp till manlig mognad i Kristus. Herren vill inte att församlingen alltid skall befinna sig på lekstadiet, utan att den skall växa upp till manlig mognad och representera gudomlig visdom, gudomlig kraft och gudomlig härlighet.

Olika utvecklingsstadier i församlingen

På den gyllene ljusstaken fanns kulor och blommor. Det är bilden på de *olika utvecklingsstadierna i församlingen*. Tänk om hela församlingen bestode av barn i Kristus! Då skulle vi säkerligen möta frälsta, men köttsliga människor i gemenskapen.

Det är ju olyckligtvis så, att många stannar kvar på barnastadiet och vandrar fram på vanligt människosätt, fastän de har blivit frälsta. Man manipulerar och spekulerar med församlingen, som om det vore en vanlig intresseförening. Man favoriserar eller ratar, tar emot eller utmönstrar efter eget godtycke. Det finns människor, som år ut och år in befinner sig på samma stadium. Man växer till i ålder men inte i visdom. Vad beror det på? Församlingen växer inte till, konsolideras och stabiliseras efter den här världens metoder.

Församlingens tillväxt sker på det sättet att gudsordet får ett allt starkare herravälde. Ef. 4: 16: *Ty från honom hämtar hela kroppen sin tillväxt, till att bliva uppbyggd i kärlek, i det att den sammanslutes och får sammanhållning genom det bistånd var led giver.* Tillväxten har alltså med sammanslutningen att göra. Allteftersom Ordet får herravälde, kommer vi närmare varandra och blir starkare bundna vid varandra. Är inte det fantastiskt? Hur skall gemenskapsfrågan lösas? Hur skall enhetsfrågan lösas? Här är svaret: Låten Kristi ord rikligen bo ibland eder!

Allteftersom Guds ord får herravälde, reser sig församlingen upp och tar gestalt. *Ifrån honom hämtar hela kroppen sin tillväxt till att bliva uppbyggd i kärlek, i det att den sammanslutes och får sammanhållning genom det bistånd var led giver.* Det finns en naturlig och logisk förklaring på det. Om varje beståndsdel får näring, blir den livskraftig och funktionsduglig och kan kanalisera det gudomliga livet till de övriga lemmarna, utan att det blir något avbrott. Om man däremot inte får näring eller kan ta emot den, blir man en tynande lem, som förorsakar sorg och bedrövelse. Det här är oerhört allvarligt. Det finns människor, som visserligen är kristna men fortfarande är köttsliga. Vi läser om dem i 1 Kor. 3: 1—2: *Jag kunde icke tala till eder, mina bröder, såsom till andliga människor, utan måste tala såsom till människor av köttslig natur, såsom till dem som ännu äro barn i Kristus. Mjölk gav jag eder att dricka; fast föda gav jag eder icke, ty det fördrogen I då ännu icke. Ja, icke ens nu fördragen I det.* Tänk vilket

problem för ett Herrens vittne, som har fått ett budskap från Gud men ställs inför det faktum att inte kunna frambära det, därför att det inte finns mottaglighet hos församlingen. Predikanten får i stället nöja sig med att servera "mjölkmat". Ibland uppstår den situationen, att vittnet bär fram det ädlaste och bästa Herren någonsin har givit honom men får uppleva, att man försmår gudsordet. I stället äter man halm, det lätta, som inte har något krav på att bli smält och omsatt. Predikanten står då i fara att bli en publikfriare, en halmpredikant bildligt talat, som bär fram sådant, som är av trä, hö och strå.

Vad beror det på? Jo, man är utan kunskap om Guds rikes utveckling och andliga lagar, trots att man har varit med i Guds verk i många år. Det framkommer särskilt tydligt vid val av föreståndare och predikanter i en församling. Man delar upp sig i partier och lanserar sina kandidater och favoriter. Men i det här fallet bör det väl inte vara fråga om vad olika människor tycker eller tror utan om vad Gud vill. Man må böja sig för Guds vilja, antingen man tycker det är besvärligt eller behagligt.

Mjölk gav jag eder att dricka; fast föda gav jag eder icke, ty det fördrogen I då ännu icke. Ja, icke ens nu fördragen I det. Vilken dom detta är! Kiv och avund finns ibland köttsliga människor, och sådant skall hållas utanför församlingen. Därför skall man också vara angelägen om att isolera alla människor, som åstadkommer kiv eller hyser avund i sitt hjärta. Det här berör många områden i vår tillvaro. Det händer att Gud använder en människa, och någon blir avundsjuk och tycker, att den personen har fått mycket mer än vad man själv har upplevat, och så försöker man hitta på någon anklagelse. Det är ingen renhetsiver, som ligger bakom, utan avund. Om man bara själv hade blivit använd, hade alltsammans varit bra. Somliga blir avundsjuka på den som får inleda möten, medan man själv får sitta i sin bänk och lyssna. Men om man vill tala, så kan man förvandla vartenda torg till predikstol. Det går att predika dygnet om — om man vill. Somliga anser, att de unga blir använda för mycket i mö-

tena och att det borde tas mer hänsyn till de äldre. Det är det vanliga resonemanget om gammal — ung, hög — låg, fattig — rik. Avund hör inte Guds rike till. Om du skall bli en andlig människa, måste du bli av med de här tankarna. Gud fräls oss inifrån! All mänsklig härlighet är som gräset på marken, som står i dag och faller i morgon. När en torkperiod kommer, vissnar det. Men den människa, som har sina rötter nere i djupet och förtröstar på Herren, kommer aldrig på skam. Vi har inte plattformen för att exponera mänsklig visdom eller mänsklig härlighet, utan för att Gud skall uppenbara sig för sitt folk. Genom de olika vittnena, genom en Apollos, genom en Cefas, genom en Paulus, vill Gud uppbygga församlingen på alla områden, så att den i alla stycken utvecklas efter gudsrikets egna lagar. Kan detta verkligen ske? Herren vill göra det för sitt stora och härliga namns skull. Hur skall man lösa alla problem, som inställer sig? Församlingen har inte många och långa diskussionsmöten, församlingen har många och långa bönemöten. Det är i bönelivet det löses! Genom böneumgänge med Gud får man svar på frågorna. När man upplever, att det är brist någonstans, bär man fram det inför Herrens ansikte och får den rätta lösningen. Församlingen utvecklas och växer fram ur Ordet och likbildas med sitt stora föredöme, Jesus Kristus.

Utveckling efter andens lagar

I församlingens utvecklingskede finns ett knoppnings-, ett blomnings- och ett fruktstadium. Det finns bredd och djup, höjd och längd i Guds ord. Om någon inte har hunnit så långt ännu på Guds väg, så gäller det att lyssna till Ordet och taga vara på det. Ordet kommer att forma om dig, det befruktar din ande, så att du *utvecklas i överensstämmelse med Andens lagar* och blir en fruktbärande kristen. Jesus har sagt: *Jag har bestämt om eder att I skolen bära frukt.* I Gamla Testamentet läser vi om Arons stav, som grönskade över en natt. Det kan gå fort i Guds rike, om Herren får hand om något helt,

odelat. Staven hade ingen egen vilja, som skulle brytas ned och omarbetas eller omformas. Den var helt överlämnad åt Gud. Det var en död stav. Men Gud såg till att av den staven blev det knopp, blommor och mogna mandlar. Det skedde alltsammans på en natt. Vad har det att lära oss? Ju förr Herren får hand om oss, desto fortare går det, men ju längre vi stretar emot, desto längre tid tar processen. Gud får hålla på med oss, men han ger sig inte. Han bryter ned materialet och formar om det, så att det som han vill ha fram skall bli synligt. Det blir inte som du och jag vill ha det format, utan som han hade tänkt sig; inte efter dina och mina mönster och ideal, utan efter Ordets ritning. Då kan trädet bära tolv skördar om året. Då finns det möjlighet till utveckling. Frågan är hela tiden, om han skall få forma oss. Han vill det. Men han vill inte forma oss efter våra ideal, utan vi måste viljelöst överlämna oss åt honom. Det innebär inte, att vi blir utan vilja, men vi får hans vilja.

Så länge Jesus går bland de sju gyllene ljusstakarna, finns det hopp för församlingarna. Det kan vara efesusbrister, pergamusbrister och tyatirabrister. Det kan t. o. m. vara laodiceabrister, så att det nästan ser hopplöst ut. Men så länge Anden talar och det finns människor, som hör Herrens röst, finns det hopp. Här kommer väckelsebudskapet in i bilden. Jesus vill väcka oss, han visar oss bristerna men pekar samtidigt på möjligheterna. I vilket läge vi än befinner oss, finns alltid segerns rika möjligheter, därför att Jesus är närvarande.

Ljusstaken symboliserar församlingens karaktär

Det är inte tillräckligt, att församlingen växer fram ur Ordet och växer upp till Kristus. *Ljusstaken symboliserar också församlingens karaktär.* Tänk att ljusstaken var alltigenom av guld. Alltigenom! Det innebar, att varje liten sektion eller beståndsdel av ljusstaken hade genomgått samma reduceringsprocess som alla de övriga. Det betyder med andra ord, att om vi skall komma in i ett gudomligt sammanhang, ett gudom-

ligt skeende och en gudomlig uppgift, slipper ingen ifrån den processen. Vi skulle kunna säga, att ingen kommer lättvindigt undan. Ljusstaken var alltigenom av guld. Det är i sin tur hemligheten till enheten. Det som skapar splittring och söndring, är slagget, det mänskliga. Men guldet är — Kristus i eder, vårt härlighetshopp.

Människan har en märklig förmåga att förkläda sig. Vi har en bild av det i Gamla Testamentet ifråga om konungen, som efterträdde Salomo. När han hade fått sitt rike befäst, starkt och mäktigt, avföll han från Gud. Han hade fått en maktposition och började bevaka den. Den fruktansvärda processen med självförgudning, människoförgudning och tillbedjan av människor blev följden, i stället för tillbedjan av den ende och sanne Guden. Han åberopade sin egen kraft och styrka. Då kom egyptierna och anföll landet. De gick in i konungens borg och in i templet och tog allt det dyrbara, som fanns där och förde det ned till Egypten. Bland bytet fanns också en mängd guldsköldar. Egyptierna tog guldsköldarna, men konungen var en knepig figur. Han ersatte guldsköldarna med kopparsköldar. I stället för erkännandet av den nakna sanningen om situationen började skenet, imitationerna, efterapningarna. Det gäller också på andelivets område. I stället för att uppleva det rena, det äkta och ursprungliga, börjar man efterapa det gudomliga. På det sättet håller man skenet uppe. Men koppar är koppar och blir aldrig guld. Man kan få glans på det genom att putsa det och det kan se strålande och glänsande ut. Men det *är* i varje fall koppar. Det är inte fråga om hur det ser ut, det är fråga om vilken halt det har. Frågan är om vi har skenkristendom eller sann kristendom. *Vad är det för härlighet vi omger oss med?* Gömmer vi oss bakom kopparsköldar för att se gudfruktiga ut, eller har vi de gudomliga kännetecknen? Har vi det ursprungliga och bestående? När det gudomliga har gått förlorat på ett eller annat sätt, börjar spelet, plagieringen, efterapningarna. Jag har en känsla av att hela den religiösa världen är en enda stor teater, ett spel, en lek. Men

Gud vill inte, att vi skall spela eller leka. Han vill, att vi sant och uppriktigt skall tjäna honom.

Hur skall man då göra, om man har kommit in i avfallet från det ursprungliga? Det finns en väg för Guds folk i alla tider. Det är att bekänna sin synd inför honom för att få nåd. Ty den som ödmjukar sig inför honom, han får nåd. Må Gud hjälpa oss, att vi aldrig någon gång i något sammanhang tar äran ifrån Gud och tillskriver oss själva någonting, som vi inte äger. Den ende, som äran tillkommer, är Jesus Kristus. Han skall prisas och äras i evigheternas evigheter! Om vi kunde lära oss hemligheten att aldrig berömma oss utav någonting annat än Jesus Kristus och honom såsom korsfäst! Då skulle vi också bevaras i sanningen. Detta är hemligheten till att Anden verkar i församlingen. Anden kommer inte för att manifestera mänskliga projekt och idéer utan för att levandegöra Jesus, förhärliga honom. Anden har en uppgift, och det är att tala om Jesus och frambära hans underbara ord.

Ljusstaken talar om församlingens enhet

Den var gjord i ett stycke och var sammansmält. Detsamma gäller för församlingen. Vi fann inte varandra först och främst i det härliga hallelujamötet, utan vi fann varandra i elden, i prövningens och lidandets eld. Vi förenades i Jesus Kristus. *Vad nu Gud har sammanfogat, det må människan icke åtskilja.* I församlingen är vännerna inte förenade i en ytlig intressegemenskap, utan vi får bära både segrar och nederlag tillsammans. Ibland gråter vi, därför att vi inte når upp till idealen. Vi faller, vi snubblar, vi lider nederlag, vi syndar — och kanske vi t. o. m. stundom kränker namnet Jesus. Om nu någon syndar, kan vi inte gå vår väg fördenskull. Vi får gemensamt ta skammen och smäleken; alltsammans får vi bära. Varför? Jo, därför att vi är förenade med eld! Vi står med den svage, och vi står med den starke, den ene brodern har förgått sig och den andre vunnit seger, den ena systern är en god kristen och den andra en köttslig kristen. Men vi vet, att Herren

bor ibland sitt folk, och vi formas av honom för den gudomliga uppgiften. Ja, vi är faktiskt starkare sammansvetsade vid varandra än makar i det lyckligaste äktenskap på jorden.

Ackordet i församlingen

På ljusstaken fanns inte endast ett mittelrör, utan även sex sidogrenar. Det representerar *församlingens mångfald.* I Korintierbrevet återfinns samma tanke ifråga om församlingen under bilden av en kropp. Församlingen är inte endast ett öga, ett öra eller en hand, den är en kropp, som består av många lemmar. Enhet och mångfald! Var och en har sin speciella uppgift, och Gud vill lära oss att vi skall komma i harmoni. Ur andlig synpunkt representerar församlingen skönhet, harmoni och ändamålsenlighet. Det skönaste, som finns på jorden, är en lovsjungande församling. Bibeln talar om skaran, som var samlad på den övre salen före pingstdagen. Det står om den, att de voro alla samlade i ett *ackord* (eng. övers.); ett musikaliskt uttryck. Där var alltså harmoni, därför att det mänskliga var nedbrutet. Vi skall prisa Gud tillsammans "med en mun" och vara "ett hjärta och en själ". Vi har en farlig individualism och tror, att vi förlorar vår egenart, om vi förenas på det sättet. Men det är underbart att förlora sitt eget för att vinna det gudomliga. Då först blir vi originella på ett rätt sätt. Vi blir kristusoriginal! O, vilken mångfald det finns, vilken skönhet och harmoni. Det blir ett ömsesidigt tjänande, därför att vi står under samma huvud, som är Kristus.

10. Olivträden

I Sak. 4 möter vi en symbol, som hör till ljusstaken. Det är olivträden. Om ljusstaken symboliserar församlingen som en gudomlig institution, Guds egendomsfolk, ett andligt prästerskap o. s. v., så representerar olivträden i första hand Jesus Kristus själv.

Vi läser om olivträdet i Rom. 11: 16—18: *"Om förstlingsbrödet är heligt, så är ock hela degen helig, och om roten är helig, så är grenarna heliga. Men om nu några av grenarna har brutits bort och du, som är av ett vilt olivträd, har blivit inympad bland grenarna och med dem har fått delaktighet med det äkta olivträdets saftrika rot, så må du icke därför förhäva dig över grenarna. Nej, om du skulle vilja förhäva dig, så besinna, att det icke är du som bär roten, utan att roten bär dig."* Vers 24: *"Ty om du har blivit borthuggen från ditt av naturen vilda olivträd och mot naturen inympats i ett ädelt olivträd, hur mycket snarare skola då icke dessa kunna inympas i sitt eget äkta olivträd, det som de efter naturen tillhöra!"*

Av dessa bibelverser framgår tydligt, att olivträdet är Jesus Kristus. Han är den saftrika roten och han är stammen. Det är i den stammen vi har blivit inympade och har fått del av det rika livsflödet, det äkta olivträdets fetma, och det är hemligheten till att vi kan bära frukt åt Gud. Vi har tagits ifrån det vilda olivträdet och har placerats in i det äkta olivträdet och bär frukt. Detta strider mot naturen, säger Paulus, och det skulle inte kunna ske utifrån den fysiska världens förutsättningar, men det är en väsentlig skillnad mellan den fysiska världen och den andliga.

I Uppb. 11: 1—4 har vi ytterligare en förklaring, det heter: *"Och ett rör, likt en mätstång, gavs åt mig och mig blev sagt: "Stå upp och mät Guds tempel och altaret tillika med dem som tillbedja därinne. Men lämna å sido templets yttre förgård och mät den icke; ty den är prisgiven åt hedningarna, och de skola under fyrtiotvå månader förtrampa den heliga staden. Och jag skall låta mina vittnen under ett tusen två hundra sextio dagar profetera, höljda i säcktyg. Dessa vittnen äro de två olivträd och de två ljusstakar, som stå inför jordens Herre."* Det heter om dessa vittnen, att de har fått en väldig makt. *"De hava makt att tillsluta himmelen, så att intet regn faller under den tid de profetera; då hava ock makt över vattnen, att förvandla det till blod , och makt att slå jorden med alla slags plågor, så ofta de vilja."* Två oljesmorda vittnen har delegerats en väldig makt och står inför jordens Herre.

I Sak. 4 symboliserar de två olivträden två ämbeten. *Josua, översteprästen,* och *Serubbabel, ståthållaren,* representerar två ämbeten: den prästerliga tjänsten och den konungsliga makten. Tidigare har angivits att först och främst Jesus Kristus är olivträdet. Men Jesus har tjänare, som han använder på sitt märkliga sätt och som i själva kallelsen utrustas med en gudomlig smörjelse för att tjäna honom på ett speciellt sätt. Detta kan vi läsa om på många ställen i N.T. Jag nöjer mig med att hänvisa till Efesierbrevet, där tjänsterna nämns. Det är mäktiga krafter, som frigöres, när människor ställer sig i tjänst för Herren och tjänar honom troget.

Efesierbrevet är församlingsbrevet. Man kan läsa de tre första kapitlen hur mycket som helst, man kan läsa dem gång på gång och alltid upptäcka någon ny sida, någon ny härlighet, något som Gud har gjort eller som Gud vill göra *genom* församlingen, *i* församlingen och *för* församlingen. Det heter exempelvis i Ef. 3: 10: *"Ty Gud ville, att hans mångfaldiga visdom nu, i och genom församlingen, skulle bliva kunnig för furstarna och väldigheterna i den himmelska världen"* och i Efes. 1: 22: *"Allt lade han under hans fötter, och honom gav han åt för-*

samlingen till att vara ett huvud över allting — åt församlingen, ty den är hans kropp och är uppfylld av honom som uppfyller allt i alla." I det första kapitlet, får vi veta Jesu ställning i härligheten. Jesus sitter på Faderns högra sida. Han manar där gott för oss. Vi är placerade *med* honom *i* den himmelska världen. Det skulle kunna uttryckas så: huvudet, Jesus Kristus, är i himmelen, men kroppen, församlingen, är på jorden. Vi är alltså i Kristus Jesus i himmelen, och vi är välsignade med den himmelska världens alla andliga välsignelser. Det finns ingen, som kan frånröva oss detta, om vi håller fast vid det och förbliver i Jesus.

Församlingen skall fungera på jorden

Men det räcker inte med att församlingen är i himmelen andligt sett, den skall också fungera på jorden. Den himmelska uppenbarelsen måste transformeras ner till den jordiska församligen. Hur skall det gå till? På detta område föreligger ett virrvarr av åsikter och meningar. Vem är transformatorn — bildligt talat? Vi läser i Ef. 4: 11: "*Han gav oss somliga till profeter, somliga till evangelister, somliga till herdar och lärare.*" Det är uteslutande väl förberedda hjärtan, som kan ta emot den fulla uppenbarelsen. Vi är dessutom så enormt begränsade, att vi förmodligen inte kan representera mer än en eller högst två andliga tjänster. Vi skulle inte orka bära mer. Därför måste Gud fördela uppgifterna på fem tjänster. Vad är det för tjänster? Jo, det är förkunnare, som framställer Kristi härlighet och församlingens himmelska härlighet, så att församlingen på jorden kan uppleva, att det inte finns någon väsensskillnad mellan den osynliga och närvarande församlingen. Det finns däremot en gradskillnad. Allteftersom Gud får utföra sitt verk igenom tjänsterna i församlingen, blir hon iståndsatt att bära den gudomliga uppenbarelsen till sin samtid. Jag rör mig här på ett område, där det kommer att stå strid. Till församlingens upprättelse hör nämligen, att Herren upprättar sina tjänare, och ger dem andlig myndighet. Det blir inte

endast andliga utlevelser i församlingen utan disciplin och tukt. Det blir också andlig myndighet, så att församlingen blir en gudomlig skara, renad och befriad från slaggprodukter.

Församlingen skall växa upp

När Paulus talar om den härlighet, som församlingen har i Jesus Kristus, heter det, att hela församlingen får sin näring från honom, för att hon skall växa upp till huvudet, fullkomnas och uppnå manlig mognad. Församlingen skall alltså inte förbli på barnastadiet, utan växa upp till huvudet, som är Kristus. Gud vill att församlingen skall växa upp. Här kommer vårt stora böneämne in i bilden: vi behöver ropa till Herren dag och natt, att han tar ut bärare av tjänster; apostlar, profeter, evangelister, herdar och lärare. Som svar på denna bön kommer vi att få uppleva, att de kommer att födas fram i församlingen. Om det skall bli fullhet och härlighet, som inte endast rör ett litet begränsat område, utan vi får utrymme och får se landets skönhet i hela dess utsträckning — då måste alla tjänsterna fungera.

Vi tackar Gud för evangelisterna, men vi behöver även herdar och vi behöver lärare, som kan undervisa människorna i Guds ord, sådana som inte är rädda för att "ta en liten stöt" och enkelt bearbeta åkerfältet.

Då man skall undervisa människor i Guds ord, får man dem ofta emot sig. De som vill vara "saliga" säger då: "Det här är så torrt. Vi orkar inte med det." Men sitt ned och vänta — det kommer någon annan som vattnar, och då skall den mark som är bearbetad och beredd, ge växt åt Ordets utsäde. Det finns människor, som inte kan sitta ner en timme för att höra Guds ord. Men Ordet skall och måste föras fram. Det finns ingen möjlighet att retirera på den punkten. Vi skall inte inbilla oss att Guds verk kan ledas med profetiska budskap, med tungotal och uttydning. Jo, för resten, det kan förledas och komma på avvägar.

Innan vi blir *tjänare* måste Gud först och främst göra oss

till *lärjungar,* som kan sitta ned och lyssna vid Mästarens fötter i en, två eller tre timmar och ta emot Ordet. Det kommer aldrig att bli någon seger, om vi försöker stympa Kristus. En del vill ha armen — man talar om hans högra arm, som botar de sjuka — en del vill ha hans fötter för att gå på hans vägar, och en del vill ha någon annan sida av hans härlighet, man vill ha hans sinnelag, hans hjärta o. s. v. Men vi skall ha *hela Kristi härlighet,* alla sidorna av hans uppenbarelse. Denna härlighet transformeras ner till församlingen genom tjänsterna, så att det som principiellt är sanning i himmelen skall bli sanning på jorden. Principiellt är vi införsatta med honom i den himmelska världen, vi är i Kristus Jesus. Det räcker emellertid inte att vi objektivt vet det, vi måste också subjektivt tillägna oss innebörden av det. Men då inställer sig problemen, och då visar det sig, att människolivet inte endast består av en sektor.

Många vittnen har velat begränsa Gud och församlingens verksamhet till offentliga och enskilda sammankomster, men under hur många procent av tiden i vår tillvaro har vi möten? Kanske tio. Hur blir det med övriga nittio då? Det är fråga om vardagslivet. Vi är ju på jorden och har alltså att ta hänsyn till dessa omständigheter. Vi är *i* världen, men vi är icke *av* världen. Här kommer det underbara program, som Gud har givit oss, in i bilden. Vi har fått kraft att kunna vandra på ett sådant sätt, som är värdigt Kristi evangelium, eftersom vi har kommit in i konungslig släkt. Då skall vi också fostras så, att vårt uppträdande är i överensstämmelse med vår kallelse, m. a. o. vi skall representera Kristus och hans församling. "Jag klarar mig utan det där, jag tillhör Kristus." Tillhör man Kristus, då tillhör man också syskonen. Ett av de första kännetecknen på andligt liv är alltjämt att hålla "fast vid apostlarnas undervisning, och brödragemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna." Vår vandel skall vara i överensstämmelse med vår kallelse. Huru skall detta ske? Jo, Gud vill genom tjänsterna få människor skickliggjorda att tjäna i församlingslivet, i familjelivet och i arbetslivet. Detta förstod aposteln Paulus. Han sade nämligen, att han hade tre fronter, som han noggrant

bevakade. Det var inte endast mirakelmöten i Efesus, där man bad för sjuka så att de blev helade. Ingalunda. I Apg. 20: 20 och 31 kan vi läsa om Paulus, att han predikade offentligt, undervisade hemma i husen och förmanade var och en särskilt. Han hade i tre års tid umgåtts med församlingens medlemmar, han hade gråtit med dem och han hade bedit tillsammans med dem. Under och tecken gör ingalunda församlingsvården överflödig. Det är tvärt om så, att under och tecken ställer ännu större krav på församlingsvården. Om det som vinnes genom förkunnelsen, genom proklamationen, genom demonstrationen när människor blir helade skall kunna följas upp och inte rinna ut i sanden, är det nödvändigt med verklig församlingsvård. På det området har vi gjort oss skyldiga till fruktansvärda försyndelser. Vi har alltför ofta lämnat människor vind för våg, och det har gjort, att de knappast har hunnit ut ur möteslokalen förrän satan har frestat och plågat dem, och när ingen kom dem till mötes och bistod dem i kampen, gick de under. De föddes till bråd död. På detta område har vi ett enormt ansvar.

Vittnenas uppgift

Vår uppgift är att göra de heliga skickliga att fungera som församlingsmedlemmar. Genom handpåläggning och profetord skall vi hjälpa dem in i en andlig tjänst, och vi skall genom en märgstark andlig förkunnelse ge tron näring, så att den andliga människan växer till. Då kommer också den gåva, som Gud har nedlagt att bli brukad — och bli brukad till största möjliga välsignelse. Vidare: vi skall stödja människorna i deras vardagsliv. Där i en ogudaktig miljö skall de också bli skickliga att vara vittnen för Jesus och placera segerfanan i lejonkulan. Vi är alla bärare av Guds mångfaldiga nåd, bärare av Guds ljus, Guds uppenbarelse, Guds frälsningssanning, vi är levande kristusbrev. Det är meningen, att var och en skall fungera, och det är här vi som vittnen har uppgiften att göra alla skickliga. Det är ju helt uppenbart, att får vi människor att

fungera, så är också evangelisationsfrågan löst. Tänk vilken "billig" evangelisation och tänk vilken *effektiv* evangelisation! Numera går man i stället motsatta vägen: man gör församlingen till en ekonomisk garant för de projekt, som evangelisten åtar sig. Det är inte Guds vilja, utan vi skall *göra de heliga skickliga.* Så småningom skall vi också se, att det kommer en vittnesskara, som har kallats av Gud till olika uppgifter även på missionsfälten. Vi kommer att få se, hur underbart verket flyter fram, om vi tar hänsyn till denna grundläggande sanning: FÖRSAMLINGEN MÅSTE BYGGAS PÅ FÖRSONINGENS GRUND OCH RESAS EFTER ORDETS MÖNSTERBILD. Vad det är viktigt, att vi ber till Gud om vittnen, tjänsternas bärare!

Olivträden — de andliga tjänsterna

Lägg märke till olivträdens ställning, hur de var placerade! Ljusstakens enda energikälla var olivträden. Här möter vi Kristi fullhet, Kristi härlighet. Tänk vilket härligt rotsystem det finns! Den gudomliga energin måste upp ur djupen. Vi säger, att det skall regna och komma ifrån ovan, men den här välsignelsen måste komma upp ifrån djupen. Trädet måste vara med om en väldig process. Rot och krona måste harmoniera med varandra. Det räcker inte, att kronan växer till och blir ett lövrikt träd, roten måste fördjupas. Om det då kommer torketider, vissnar inte trädet bort eller slutar att förmedla sina välsignelser, utan roten växer ner, drar upp ur djupen. Jag skulle vilja fråga hur det är med oss vittnen: har vi någon rot i oss eller har vi endast en lövrik krona, d. v. s. det som syns, det som fägrar och det som doftar? När torketiden kommer, skall detta vissna ner. Det finns något som heter *'det fördolda livet'*. Innan man fungerar inför publik, måste man lära sig att fungera i ensamheten. Det är inte på predikstolen, som de största slagen äger rum. Det är före, efter och mellan varje framträdande — i bönekammaren. Det är där man får uppleva nöden och våndan, smärtan och lidandet. I detta sammanhang kan det

vara berättigat att ställa några frågor direkt till oss, Herrens vittnen. Känner vi den smärtan? Har vi upplevt kampen och nöden och våndan? Det räcker inte att komma till mötet med en predikan eller några antecknade punkter. Det räcker inte ens med att bära fram budskapet. Vi måste *bli* budskapet, det måste vara fullständigt sammansmält med vårt väsen. Kraften måste kunna gå igenom oss. Vi måste kanalisera den, för att att det skall bli ett andligt resultat.

Vi måste i det här sammanhanget göra klart för oss, att den enda energikälla som ljusstaken hade, var olivträden. Det betyder, att vi skall äga hela Kristi fullhet. Vad hade Paulus med sig, när han kom till församlingen i Rom? Kristi välsignelse i fullt mått. Vi vet, vad vi har med oss. Vi har hela Guds rådslut till frälsing med oss, men vi kan inte bära fram det, om det inte först har gått igenom vårt eget väsen. Vi måste helt enkelt ha personifierat budskapet, så att det är sammansmält med vårt väsen och vi *är* buskapet.

Det första som skedde efter det fetman nått ut genom olivträdets grenar, var knoppning, blomsättning och fruktsättning. Det är alltså fråga om *mognad*. Det finns människor, som har kallelse från Gud till tjänst, men de förstår inte, att man måste *mogna*. De tror, att man omedelbart skall sluta sitt förvärvsarbete och bli evangelist eller predikant — det kan vara rätt, att man skall gå tillväga på det sättet — men det är fråga om mognad. Det vi har sett måste ta form i vårt liv. Det får inte ta form först när vi slutat vårt förvärvsarbete, utan det skall böra ta form därigenom att vi börjar tjäna i enkelhet i den lilla gruppen eller församlingen på platsen. Om vi har evangelistens tjänst, har vi fått den i födelsen. Vi är själavinnare, även om vi inte har blivit avskilda till evangelister. Vi är evangelister varje timme, varje dygn, hela livet. Men kallelsen skall också bekräftas genom profetord och bevisa genom personlig vandel och personligt uppträdande. Det är fråga om mognad. Men när mognaden är klar, är processen ännu inte avslutad.

När frukten är mogen måste den krossas. Det är på den här punkten det stora problemet inställer sig. T. o. m. det som vi

har fått av Gud, det andliga, måste, om vi skall kunna bli till maximal välsignelse, krossas i våra liv. Jag tror, att det är många, som har svårt att orka med det. Näringen finns ju i frukten, men den kommer att vara bunden till frukten, till dess att frukten har gått i morteln. Det kommer inte en oljedroppe i någon ljusstake, förrän frukten har varit i morteln och blivit krossad. O, vilka välsignelser Gud har givit oss, det är helt ofattbart! Vittnena är ju allesammans ett bevis på en trofast Gud. Men det räcker inte med välsignelse, det är fråga om att krossas. Förkrosselse är att vi avstår all rätt på oss själva och avstår att använda det Gud har givit oss för några som helst själviska ändamål. Du måste vara fri från begärelserna efter det materiella goda. Om du inte är det, kommer du inte att kunna tjäna Gud till bestående välsignelse. Då kommer det du säger i predikostolen att motsägas av din vandel. Du måste vara fri ifrån materialism och ställa dig i Herrens tjänst — krossas. Du måste frias ifrån prestigehänsyn, prestigebegär. Man behöver inte vara med så länge i en församling eller ha gjort så synnerligen stora upplevelser förrän man upptäcker, att prestigen sitter som ett hinder i vägen. O, denna prestigedjävul, den måste bort! Frukten måste gå i morteln — men inte heller då är oljan färdig.

Oljan måste renas

Alla orena element måste komma bort, annars blir det os och sot i helgedomen. Har du inte en känsla av att det är mycket sot och os av mänsklig stolthet i helgedomen? Oljan måste renas. Finns det ett sådant reningsverk då? Var finns det? Du har det i Guds ord. Du behöver renas. Ja, det är ingenting kvar av mig, säger du. Tänk om det vore så väl! Oljan måste renas. Den rann sedan ner genom kanalerna — och det blev ljus! Tänk vilken enorm betydelse oljan har! Oljan finns hos oss, men den måste också gå *igenom* oss. Det är fråga om en process: livsöverflöd, knoppning, blomsättning, fruktsättning, skörd och krossning. Sedan flödar oljan; då är

den en ren produkt. Då lyser det också i templet; man märker ingenting av sot och os. Ärat vare Herrens namn! Då kan ljusstaken kasta sitt sken mot den tjänsteförrättande prästen, och han blir ärad och förhärligad genom sitt ord.

Det här är ett idealtillstånd. Vi är inte där men Gud vill föra oss dit var och en. Vilken betydelse oljan har kan vi se av kapitlen 24 och 25 i Matteus evangelium. De kapitlen handlar om den oförståndige tjänaren, och de tio jungfrurna. Av de sistnämnda var fem oförståndiga, och man undrar, vad det berodde på. Förklaringen finns i kapitel 24 hos den oförståndige tjänaren. Det framgår, att oförståndet började hos vittnet och manifesterade sig i församlingen. Resultatet av hans försumligheter, hans bryskhet och brutalitet, hans världslighet och självupptagenhet blev, att fem saknade olja i sina käril. De hade olja i sina lampor, men det räckte inte. De kände inte till det fördolda livet med Kristus. De hade officiella attityder men saknade inneboende liv.

Upprättelsen börjar hos vittnet, det börjar hos oss. Gud vill göra det, så att ingen lämnas kvar på den dagen utan att allesammans är redo.

11. Edens välsignelser

"Och Herren Gud planterade en lustgård i Eden österut och satte däri människan, som han hade danat."

1 Mos. 2:8.

I Matt. 28 skall vi läsa det, vi brukar kalla missionsbefallningen. Det heter i den 18 versen: *Då trädde Jesus fram och talade till dem och sade: "Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn, lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder. Och se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände."*

Jag har framhållit, att om vi skall förstå storheten i missionsbefallningen, bör den placeras in i sitt *större* sammanhang.

Första gången missionsbefallningen når oss, visserligen på ett annat sätt men med ett likvärdigt innehåll, är i första Moseboken. Där läser vi om människans skapelse, utrustning, uppgift och mål.

Gud skapade allting gott

Det finns ett nyckelord i 1 Mos. 1, och det är uttrycket *GOTT. ALLT* var gott! Detta uttrycker bl. a. ändamålsenlighet och vila. Allt var ändamålsenligt gott. Därmed inte sagt, att allt var fullkomnat.

Gud skapade människan till *sin avbild* i tre speciella avseenden, *intellektuellt, moraliskt* och *religiöst*. Som intellektuell, moralisk och religiös individ höjer sig människan över hela den övriga skapelsen, och Gud delegerade åt henne en makt,

som skulle brukas efter gudomliga linjer. Han gav henne gudomlig myndighet att vara Guds vicekonung. Människan skapades alltså icke för trältjänst *under* skapelsen utan till att vara skapelsens herre.

Då människan sattes i Edens lustgård, sattes hon där med en speciell uppgift och en storslagen fullmakt. Det sägs: "Varen fruktsamma och föröken eder och uppfyllen jorden och *läggen den under eder.*"

Det är helt uppenbart, att det *före tiden* hade skett ett fall i den osynliga världen. När Gud skapade människan, skapade han henne till sin *avbild* och gjorde henne till sin *vicekonung för att hon skulle vara med och återerövra* något, som gått förlorat. Hon skulle fortplanta sin egen härlighet och det, som Edens lustgård i övrigt representerade.

Det fanns ett område, givet *åt* människan. En utgångspunkt för Guds sätt att handla *genom* människan. Det var Edens lustgård, och vi förstår av Ordet, den givna uppenbarelsen, att hon skulle utvecklas i flera dimensioner, utåt — uppåt. Vi har tidigare talat om den skönhet lustgården representerade; vegetabilisk och mineralisk skönhet i ett strålande klimat.

Harmoni för att Gud var närvarande

Eden betyder ljuvlighet. I sanning var denna lustgård en ljuvlig plats, okänd för strider och konflikter! En plats med *fred* och *frid, vila* och *harmoni.* Inte bara en reträttplats för människan men en vederkvickelsens och en uppbyggelsens plats i en ofördärvad atmosfär.

Då vi läser om den *vegetabiliska* skönhet, som Eden ägde, förnimmer vi härliga dofter, hör suset från lustgårdens friska trädkronor, ser den underbaraste färgprakt från lövverk, blommor och frukter, allt i den skönaste harmoni. Där fanns ingenting av törne eller tistel. D.v.s. där fanns ingenting, som påminde om förgänglighet, förbannelse eller fördömelse. Dessa första människor förenades i en konfliktfri gemenskap på hög nivå, gemenskap med Gud Fadern i första hand och en inbördes

gemenskap, fri från lidande, bitterhet och smärta.

Först när fallet är ett faktum, märker vi, att denna harmoni upplöses i ett begynnande kaos. Den stress, oro och ångest, som människan sedan dess brottats så ohyggligt med, gör entré. Den fallna människan börjar sin flykt bort från Gud och räds samtidigt för den som Gud givit att vara hennes medmänniska, medregent och medarbetare.

De upptäckte att de var nakna. I så enkla ord möter vi skuldkomplexet första gången, skuldkänslan och det onda, som sedan multiplicerats generation efter generation, släkte efter släkte och förmodligen exploderar i den sista fasen av dess historia, då en ångestfylld mänsklighet helt enkelt utrotar sig själv från jorden.

Människan förlorade livet och ljuset i fallet

Hemligheten till den underbara harmonin i lustgården har endast en förklaring. *Gud var närvarande.* De upplevde gudsgemenskapens fullödighet, fri från alla brister. Detta betydde allt för människan.

Vad är hemligheten till, att de kunde röras på detta fria sätt i Guds omedelbara gemenskap? På ett högt plan, utan att känna den misstänksamhet, oro och ångest, som skapat osynliga barriärer människor emellan i alla tider. Vad är hemligheten? Hemligheten är att de har en ljusdräkt. Det är uppenbart att de var omgivna av ett kolossalt ljus. Aningslöshet, renhet och oskuldsfullhet bygger upp en människovänlig atmosfär. Det finns ingenting, som är så ljuvligt som *ljusets* gemenskap. Hur gudabelätet än tycks vara utplånat finns det fortfarande inom varje människa ett nedlagt behov av ljus och klarhet.

Jag tror det är den tanken aposteln Paulus tar upp i Romarbrevet, där han mästerligt behandlar syndafallets konsekvenser. Han säger bl. a.: *Alla hava ju syndat och äro i saknad av härligheten från Gud.*

Det är två ting, som människan förlorade i fallet. Det är *livet* och *ljuset.*

För att åter konfronteras med en motsvarande skönhet, så måste vi gå till Upp. 22. Där möter vi den igen. Ja, efter den totala *återställelsen* möter vi på nytt den fullödiga härlighet och skönhet, som lustgården representerade. Nu i det nya Jerusalem. Det berättas om de olika ädelstenarnas gnistrande härlighet (Hes. 28). I konungslig rikedom med himmelskt signum var människan *ämnad att förbli.* Himmelsk skönhet, härlighet och harmoni var den miljö, i vilken hennes gudslikhet, tillbedjan och kärlek skulle fullkomnas.

I Edens lustgård fanns det sålunda ingenting av kaos eller disharmoni, inga klimatiska störningar, ty där var olika årstider okända företeelser. Allting var i balans. *Årstiderna* vittnar nu om skapelsens träldom under förgängelsen. Skapelsens längtan är dock att uppleva den frihet, som tillhör Guds barns härlighet. *Frihet undan förgängelse, undan död.*

På vintern ser vi, hur varje träd bär vittnesbörd om förgängelse. Det står där avklätt, kalt och kallt och väntar på att våren eller sommaren ska komma, då sjudande krafter åter ger döda grenar liv. Skapelsen längtar efter frihet, att i sin vackraste skrud evigt ung få lova Gud. *Den dagen kommer!* Ära vare Gud!

Det kommer nya tider, då naturen skall se annorlunda ut. När förgängelsens bojor sprängts och återställelsen är en realitet, skall skapelsen på nytt ära Gud tillsammans med det levande gudsfolket, som skall träda in på en ny jord, frälsad från all förbannelse, fördömelse och förgängelse.

Inte regn utan dagg

I Edens lustgård var himlen molnfri. Det heter nämligen, att det var innan Gud hade låtit det regna på jorden.

Vi brukar sjunga om skurar av höjden, och vi talar om särlaregnets välsignelser. Vi har t. o. m. kallat vår sångbok "Särlaregn". Ingen tänker på, att regnet icke uteslutande bär bud

om nåd utan också om dom.

Det regnade aldrig i lustgården, och det fanns inga atmosfäriska störningar med blixtrande åska. Hur kunde då allting fungera? Hur kunde växterna utvecklas utan närande vätska? Bibeln har svaret! Det heter, att lustgården bevattnades från floden, som gick ut från lustgården. Det var alltså inte hällande regn, utan *dagg*. Daggen bär vittnesbörd om *friskhet* och *förnyelse*. Inte den där våldsamma, stormiga förnyelsen men den *kontinuerliga, dagliga,* ständigt oupphörliga. *Regnet är till för öknen,* som skall förvandlas till lustgård, men *daggen* är till för lustgården.

Man talar om väckelse som något exklusivt, märkvärdigt, hemlighetsfullt och mystiskt. Man talar om väckelse som någonting, som kommer och går ungefär som årstiderna. Rätt vad det är, så bryter det in en väckelse. Ingen kan egentligen förklara, vad som är orsaken till den och nästan inte heller var den tar vägen.

Min älskade vän, Gud har inte menat, att vi skall leva så orytmiskt. Han vill att vi skall leva i en kontinuerlig, daglig förnyelse. Halleluja! Lever du i denna förnyelse?

Människor tjatar på Gud: "Vi måste ha väckelse", och de tjatar på varandra, för att de skall ha väckelse. Den ena har en idé om hur den skall komma, den andre en annan. Kring dessa idéer samlas människor för att pocka fram väckelse. Nog behövs det väckelse, det är helt säkert. Men det finns något bättre för kristna än detta oerhört orytmiska, kaotiska och disharmoniska liv, och det är den kontinuerliga förnyelse, *daggen* bär vittnesbörd om. Var och en kan få uppleva det på ett sådant sätt, att det blir lika naturligt att leva i det här, som det var för växterna i lustgården att ta till sig den näring, *daggen* medförde.

Åter ett harmoniskt gudsliv

Från vilken synpunkt man än betraktar lustgården, möter vi en obeskrivlig härlighet. Jag skulle tro, att en och annan fres-

tas fråga, *var* någonstans man kan uppleva detta. De kristnas situation, ja hela släktets situation i stort, bär ju vittnesbörd om allt annat än andlig hälsa och sundhet. Vi har många förklaringar till detta. En är ju att hänvisa till framtiden. Det är kanske en aning frommare än att överlämna allt åt historien. Det finns ju de, som menar sig tro allt, bibeln talar om. Men de har blicken riktad bakåt i tiden.

Mitt budskap här är emellertid inte en romantisk skildring av ett önsketillstånd, utan det jag förkunnat levandegör andliga realiteter, som Gud vill föra den enskilde in i *nu*. Jag drömmer inte! Problemet är, om Gud *får*.

Vi har egna små trädgårdstäppor, där vi försöker producera gudaktighetens frukter. Men Herren vill leda alla in i ett förhållande, där gudslivet inte blir sjukt men *harmoniskt*. Där tjänsten inte blir desperation, panik, prestige, karriär eller något annat, men ett naturligt utflöde av ett inneboende överflödsliv. *Gud vill ha det på det här sättet NU!* Ty detta är mer än historia, det är också profetia.

Kristus i församlingen — lustgården

Finns det något ställe, där dessa underbara, sköna bilder kan återkallas till vår erfarenhet? *Det gör det!* En del ser förhoppningsfullt framåt och tänker så här: "Detta är nog sagt om ett kommande paradis. Så skall vi få det *där*." *Nej,* ty i paradiset finns det ingen djävul. Det kan jag försäkra. I lustgården fanns det en djävul, och det säger mig, att det här är fråga om något annat än ett kommande paradis.

Vad är församlingen om inte ett förkroppsligande av Jesu liv? Jag har en känsla av, att de flesta upplever församlingen som endast en religiös förening med speciella intressen. I varje fall ser det ut så i den medvetna goodwillsträvan, som färgar "kristen" verksamhet i vår tid. Det har blivit modernt att vara med i socialt biståndsarbete här eller där på jorden.

Men hur är det med det andliga läget? Håller inte den andliga torkan på att förvandla många kristna församlingar till

öknar? Församlingen är inte av jorden utan av himlen, och vad församlingen skall göra är att öppna för den tillkommande världens krafter och låta gudomlig, nyskapande och förnyande livsenergi bryta in i släktet. Frälsningsfloden går fram även genom vår tid! Det är Jesus Kristus, gestaltad i den andefyllda församlingen. *Han är för dig och mig, vad lustgården var för Adam och Eva.* Genom oss skall floden kanaliseras ut till världen!

När han kallade ut oss ur syndens och mörkrets träldom, var det inte för att leda oss ut i en öken till att förgås. Han kallade oss in i ett land, som flyter av mjölk och honung, och han vill, att vi skall leva i paradisisk harmoni och glädje.

Vad är det, som skiljer församlingen från all annan verksamhet i tiden? *Det är hennes inspirationskälla!* I sig själv äger hon ingen härlighet att ståta eller stråla med. Hon är i sig själv ett månlandskap, men hon kan *återspegla solens härlighet.* Det finns *en,* som vill lysa och värma genom henne. DET ÄR JESUS! Men jag har en känsla av, att det är honom också många kristna skäms för. Därför försöker de på alla tänkbara områden tävla med världen.

Tillflödet och utflödet

Strömmen, som gick ut från Edens lustgård, delade sig i fyra grenar. Den strömmen möter vi i bibelböckerna. Ibland ser det nästan ut, som den hade försvunnit. Men så kommer den igen. Psalmisten utropar triumferande: *En ström går fram, vars flöden giva glädje åt Guds stad.* Ära vare Gud och Lammet!

Det finns en ström, som går fram genom generationerna, och den förbinder gudsfolket i alla tider. Därför kunde hebreerbrevets författare tala om, att vi har kommit till en stor och härlig gemenskap, även om vi känner oss få och små. Vi är sammanlänkade med de heliga i alla tider. Och det är den ström, som går ut ifrån helgedomen, som kanaliseras genom de heliga i alla tider.

Nu är frågan: "Är vi sådana kristna livskanaler, vars flöden bäres ut till folket, eller liknar vi det Döda havet?"

Vad är det för skillnad på Döda havet och floden som går fram? Döda havet ligger flera hundra meter under havsytan. Det har *tillflöden* men inga *utflöden*. Därför blir vattnet så salt, att inget liv kan existera i det.

Det finns de, som vill ha välsignelsens *tillflöde,* men som aldrig förmår mätta eller svalka sin omgivning. De blir aldrig kanaler för Guds rika flöden, på grund av sin självupptagenhet.

Jag bad med en sångare: "Låt Anden falla över oss som fordom." Det ligger ingen otro i den bönen, *bara längtan.*

Ingen av oss kan leva på gårdagens välsignelser. Ingen kan leva på den förra generationens välsignelser. Men vi kan få uppleva fädernas Gud. Här är svaret: "En ström går fram, vars flöden giva glädje åt Guds stad." Det heter: "Gud bor därinne", *den dör aldrig!* Den går fram! Gud vill fylla dig, så att det flödar över. Ära vare Gud!

Vad är det då, som kan störa denna harmoni, detta liv? Rubba, störa och förstöra?

I Höga Visan läser vi på denna boks sublima språk om brudens förhållande till brudgummen. Vid några tillfällen talar brudgummen till bruden som en lustgård. *Hon är en lustgård!* Och vi ser där, vad hon representerar. För det första är hon en *förseglad* källa. Hon är en *tillsluten* brunn. Det finns någonting, som är oåtkomligt för världen, som vi äger i Jesus Kristus.

Församlingens härlighet

Vi har talat om lustgårdens skönhet och härlighet. Lägg märke till, att det inte är bruden, som beskriver denna skönhet. Det är *brudgummen.* Ibland undrar jag, hur brudgummen kan se så mycket underbart i en brud, som själv träder fram med bekännelsen: "Se icke på mig, jag är så svart", och som själv upplever sin egen ovärdighet. Tvärtemot det hon säger, utta-

lar brudgummen de ljuvligaste ord om henne. Han ser bara skönhet hos henne, och han beskriver den med bilder så fantastiska, att det tar lång tid att tränga in i dem. När man läst Höga Visan och tycker att man tömt den, så får man börja på nytt igen. Ty man upplever, att det är ständigt nya ting, som uppenbaras i detta hemlighetsfulla förhållande mellan brud och brudgum.

Jag undrar om vi förstår, vilket enormt värde, som församlingen representerar i *hans ögon?* Om vi förstod det, så skulle det första resultatet bli *förkrosselse* och *ödmjukhet.*

Det är ju fantastiskt att *han* tog initiativet. Det var icke vi som sökte honom, det var han, som i kärlek sökte oss. Vi var vilsegångna och främmande, långt borta från honom, men nu har vi kommit nära intill.

När jag tänker på vad Jesus gjort för oss, så känner jag, att varje sträng inom mig vibrerar av tacksamhet och lovsång till honom. Ibland är vi alltför tröga, när det gäller att lova hans namn.

Församlingens skönhet är så oerhörd, att det måste till ett himmelskt språk — uppenbarelse — för att vi skall kunna förstå den. Vi kan inte rent intellektuellt fatta tag i det. Även om vi kan läsa om dessa ting, så kan vi inte förstå det, förrän den helige Ande får göra det levande. *Vad vi behöver är denna inspirationskälla.*

Strömmen, som går ut från helgedomen, gör de andliga realiteterna *levande* och *verkliga* för oss. Det här är inte matematik, inte logik, inte retorik eller filosofi, det är något mycket, mycket mer. Det är inte vanlig *mänsklig* visdom, det är något *mer* och *långt större.* Ta fram all den skönhet, som jorden har att bjuda på, så skall jag tala om något, som är *vackrare och härligare.* Du kan fara till vilken plats du vill på jorden, du kan berätta vad du sett och varit med om. Det finns något, som är *skönare. Det är församlingen.*

Har du sett denna gudomliga härlighet från Sions berg, då har du sett något, som får allt annat att förblekna. Har du sett vad församlingen representerar? Om du inte gjort det, så

vill Herren låta fjäll falla ifrån dina ögon, så du ser vad han är, och vad församlingen är, i kraft av hans verk *i* och *genom* henne!

Fånga rävarna

Allt det, som Adam och Eva upplevde i lustgården, vill Gud, att vi skall uppleva i församlingen. Den helige Ande kan göra det levande, så vi SER, vad församlingen representerar. *Skönhet, härlighet, harmoni och vila.*

Vintern är förbi, våren har kommit och turturduvan låter höra sin röst. *Anden börjar tala!* Vi kallas ut ur träldom, förgänglighet, ut ur fåfänglighet, nederlag, missmod, tvivel, bort från alla galler och stängsel för att möta HONOM, som dog men är uppstånden och ÄR VÅRT PARADIS. Han vill ta bort stängslet, han kallar oss ut från självupptagenheten, från den döda religionens prestationsförsök, ut i frihet och in i *honom.*

Vi får dricka livsströmmarna, äta livets bröd till liv och kraft.

I sammanhanget, där bruden och brudgummen talar om lustgården, finns en varning: "Fången rävarna vingårdarnas fördärvare." På samma sätt som det fanns en djävul i Eden, så finns det rävar i vingården. De där små och tillsynes helt oförargliga rävarna, som är så fulla av vitalitet och lekfullhet. Så småningom växer de upp, och det avslöjas, vad för natur de i verkligheten representerar. De går nämligen aldrig ut och in genom *dörren. De hoppar över muren.* Varje gång de hoppar, så river de ned en del av den. Till sist har det blivit revor i muren. Avskildheten har gått förlorad och i deras släptåg kommer vildsvinen från skogen. Vet du vad det är som förstört mycket Guds verk? Det är vällustens rävar!

Trolldomssynd

Många kristna har förlorat trons enfald, barnsligheten. Vad beror det på? Det var något i deras liv, som de var eftergivna

mot, och det växte upp och fick dominans i deras liv och formade deras utveckling. Istället för att ödmjuka sig satte de upp en mask, som fick dölja en lekfull och rävaktig natur.

De här små rävarna har en *vild* natur. Det verkar så tjusigt, i första stadiet.

Om vi går till första Moseboken kan vi se vad följden blir. För det första är det olydnad. Det var inte grova, moraliska synder, som drev Adam och Eva ur lustgården, *det var olydnad.* Många har permanentat denna olydnad, och de har hamnat i vad bibeln benämner trolldomssynd.

De lever i trolldom, ty gensträvighet är trolldomssynd. Olydnad går igen på många områden. Den uppenbarar sig i våra försök att ändra på eller anpassa Guds ord efter vår egen situation. Vi sätter frågetecken, där Gud satt utropstecken. Vi säger: "Skulle Gud ha sagt?" Vi gör ofta olydnaden till dygd. Vi spar oss själva och tror, att så måste man göra för att vinna det mesta. Människan har svårt att förstå, att just det leder till hennes olycka. Jag kan inte förstå, att så många är olydiga, när det exempelvis gäller att tjäna Gud med tacksägelse. Tacksägelse!

För mig är det ofattbart, att de kristna, som har en så stor Gud, en så underbar Frälsare, icke prisar honom och upphöjer hans namn mycket mer än vad fallet är. För några har detta blivit till synd. Under en tid av sitt liv, då de var finkänsliga för Andens ledning, kände de, att de borde tacka Gud, men de lät sig övervinnas av människofruktan, och så blev de åter trälar. De skulle tacka Gud, men de lät sina dagliga problem gripa tag i sig, och så kom de in i ett konstant tillstånd av missmod. Det finns de, som skulle offra till Guds verk, men är olydiga inför de kristna kraven. Det finns de, som borde vittna om Jesus, men de tiger av feghet och förlorar frälsningsglädjen.

Här har du de små rävarna. De blir allt mera fördärvbringande, och så småningom utvecklas en rävaktig natur, som gör allt för att komma undan överlåtelse och offer.

Många av de människor, som i dag sitter som åskådare på parkett som "experter" och "kritiker", de gör det, därför att

ljuset, som de en gång hade, har blivit mörker. Det, som skulle stå i de *positiva* krafternas tjänst, ställer de i negativa krafters tjänst. De har glömt, att vi bör tjäna Gud genom att tacka honom.

Olydnaden för med sig en massa andra saker, såsom kritik, självviskhet, självupptagenhet, självömkan.

En del klagar över att de inte blir bemötta med kärlek. Min vän, kärlek är inte något man *kräver*, det är något man *ger*.

Börja lova Jesus i dag. Vänta inte på ett annat tillfälle. Enligt *bibeln* är det NU, I DAG!

Vårda lustgården

Lägg märke till, att de makter, som skapar kaos, har en otrolig förmåga att ifrågasätta Guds Ords myndighet. "Har Gud sagt?" De nagelfar Guds ord och den gudomliga ordningen. När detta kaotiska tillstånd har utvecklats, trampar vildsvinen in. Lustgården, som stod där så skön och härlig, med all den gudomliga prakt Gud hade slösat på den, förvandlas till en öken.

I stället för att bli grenar, som bär bestående frukt, blir en del kristna törnbuskar på heden. Risiga och stickiga. Lättretade och småaktiga. Tyvärr finns det en och annan, som trivs i den miljön. De hämtar sin näring där, eftersom de fått sina sinnen förstörda.

Vad skall vi då göra med de små rävarna? Vi skall krossa dem mot klippan.

Herren är trofast och kallar oss till sig, för att vi skall renas ifrån slagget i vår onda natur. Vi frälsas för att leva på ett nytt och härligt sätt i en sund och frisk miljö.

Gör klart för dig, att man skall vara rädd om församlingen. Hon skall vårdas som Adam och Eva vårdade lustgården. Vår stora uppgift är att bevaka, vårda, fortplanta och utveckla lustgården efter den ursprungliga mönsterbilden.

Amen.

12. Vem kan då bli frälst?

Då sade de som hörde detta: "Vem kan då bliva frälst?" Men han svarade: "Vad som är omöjligt för människor, det är möjligt för Gud."

Luk. 18: 26—27.

Det är uppenbart, att det nu och då behövs, väckelsemöten för Jesu lärjungar. Man hinner icke vara frälst länge, förrän en smygande, falsk säkerhet inställer sig. Vi upplever att människor kommer bort från centrum, av den anledningen att allting blir så självklart; det är självklart att vara frälst, det är självklart att vi skall till himmelen. — Om detta är hjärtats vittnesbörd så är det underbart, men om vittnesbördet är klichéer som man griper till, då märks tomheten i det hela. Då förvandlas det kristna livet till religiös teater, och de troende blir skådespelare i olika roller.

Om det skall bli uppbyggelsemöte, så måste det först bli väckelsemöte.

Gemenskapen med Jesus är en realitet; icke bara terminologi utan LIV som visar sig i spontanitet. Livet har många originella, men alltid lika spontana, yttringar.

Frälst eller förlorad

Vi befinner oss alla i en farofylld värld. Vi har en verksam fiende, vars avsikt är att stjäla ifrån oss det Gud har gjort och givit. Satan är värst, när han uppträder som predikant, kanske som helbrägdagörelsepredikant eller helgelsepredikant. Han kan

förskapa sig till en ljusets ängel, för att trons människor skall lyssna på honom, gripas utav hans lögner och komma in i den värld av förljugenhet, som tillhör honom. —

Det är obehagligt att vara predikant i den här situationen och framföra det Gud har lagt på hjärtat och liksom rycka undan den falska grund, som en del står på.

Jag frågar dig nu: Hur vet du att du är frälst? — Åberopar du dina erfarenheter? —

En del söker yttre kriterier på sin frälsning. De åberopar någonting, som de har sett av Guds ingripande i sin omgivning. Andra säger, att de har mött Gud. De har blivit välsignade på ett eller annat sätt, och så menar de att allting är klart, därför att de har känt sig saliga.

Det är dock ingenting att bygga sin tro på, vad man har erfarit i det flydda, om det är tio år eller bara en vecka sedan. Hur är det i dag med det fördolda livet mellan dig och Gud? Icke det liv som manifesteras i yttringar då man har åskådare, vänner omkring sig, som bejublar och jublar, men det liv som levs i det fördolda — då ingen ser, ingen uppmärksammar, då ingen människa hör böner och lovsånger. —

Det är en auktoritet, som står över vår tro — Ordet. Och skall vi nå målet, själens frälsning, då måste vi underordna oss detta Ord. Frågan är: Har vi Ordet *i oss* eller har vi Ordet *emot* oss? Fungerar vi i det enskilda, eller har vi en kristendom, som bara fungerar i rampljuset? I så fall är vi religiösa skådespelare. Herren vill icke ha ögontjänare, utan han vill ha människor, som har överlämnat sig helt åt honom, människor som inte bara gett honom en liten sektor av livet utan har gett honom hela sitt hjärta och avstått från alla egoistiska anspråk på sig själva. —

Ibland tycker jag det är grymt att rycka undan grunden en del vilar så gott på — det är så ljuvligt att sova, varför skall man vara så brysk? Man måste det, därför att det återstår ännu en bit av vägen. Men snart kommer HAN, och vi skall hem. Vi vill hem till varje pris, det må kosta vad det vill. Vi skall icke dröja kvar här nere. —

Vi måste därför stå upp från alla främmande viloläger. Alla falska och främmande stöd måste undan. Det är obehagligt att falla, men det är nödvädigt att vi faller, ty vi faller på klippan, som är Kristus. Då först är vi på den absolut säkra grunden. —

Jag frågar dig: Är det dina *erfarenheter,* som står mellan dig och Jesus? När jag säger erfarenheter, så behöver det inte vara snuskiga upplevelser. Det kan vara det också, men det kan till och med vara det, som vi betraktar som gott. Gud har inte så stora problem med att frälsa oss från det som vi själva tycker är ont och besvärligt — han har större problem att frälsa oss från det vi tycker är gott.

Jag blir så orolig, säger någon nu. — Det var det jag hoppades. — Ingenting är självklart, men vi befinner oss inom möjligheternas gränser. Nåden är verksam, blodet är här, och vi kan lösas från allt, som binder ande, själ eller kropp, och vi kan bli nyfrälsta, frigjorda med en ny personlig erfarenhet av Kristus, en erfarenhet grundad på Guds eget Ord. —

Det var väl ungefär så det gick till, när lärjungarna i texten överraskades av en ny dimension i Jesu förkunnelse — de möttes av någonting de icke tidigare hade mött, en ny djupdimension, som trängde igenom ytskiktet och gick rakt ned i hjärtat.

Det är också i dag frågan om detta, broder och syster. Jag frågar dig här inför den levande Guden: Har du livsförbindelsen med Gud i ordning? Jag frågar icke om du ser religiös eller from ut. Kan du säga: "Ja, Herre kom! Kommer du i natt Jesus, är du välkommen, kommer du just nu så välkomnar jag dig." —

Anledningen till oron bland lärjungarna var, att Jesus alldeles nyss hade haft besök av en yngling, som framställde frågor. Den examination, som då ägde rum, är kolossalt intressant, men vi skall bara snudda vid den. Han frågar Jesus: "Vad gott skall jag göra för att få evigt liv?" —

När jag jämför många kristna med den här unge mannen,

måste jag säga, att han i det mesta överflyglar de bästa människor jag mött. En man med sådana moraliska kvalifikationer, med sådana djupa religiösa intressen, med ett sådant sökande, en man med sådan intensiv längtan efter gudsgemenskap möter man icke så ofta. —

Han kom med alla sina frågor till Jesus, men han gick bedrövad bort. Förmodligen var det hans enda tillfälle att upprätta en livsgemenskap med Frälsaren. Det står ingenstans i N. T. att han kom tillbaka. Tänk, att man kan gå bort bedrövad från Jesus också! Hade mannen varit med i dag, hade han framstått som en prototyp för en gedigen man. Ja, jag skulle nästan tro, att man skulle ha rekommenderat honom till diakon eller, varför icke, äldstebroder. Men det heter om honom, att han gick bedrövad bort. Då Jesus ser mannen försvinna, säger han: *Huru svårt är det icke för dem som hava penningar att komma in i Guds rike!* Stryk under det ordet av Jesus! Och han tillägger: *Det är lättare för en kamel att komma igenom ett nålsöga än för den som är rik att komma in i Guds rike.*

Det ligger någonting oerhört skakande i det här. Tänk, att vilja in i gudsriket och befinna sig vid dess port men vända om och gå därifrån bedrövad! — Tänk, att befinna sig alldeles vid gränsen; att äga längtan, att äga behov, att äga en vilja att göra det goda och dock vara utanför! —

Hör du, jag måste säga det här, även om det låter fruktansvärt och det plågar mig: Det är många goda, fromma, fina, bildade och kultiverade män och kvinnor, som i evighet skall våndas i mörkrets avgrund. Det är många goda kyrkomedlemmar med olika tjänster, som hade alla yttre kriterier på att de var goda kristna eller i varje fall respektabla religiösa män och kvinnor, som i evigheten skall plågas tillsammans med en ond andevärld. Himlen kommer att befolkas av benådade syndare, men mörkrets boningar av skaror av män och kvinnor som var så förträffliga, att de strängt taget inte behövde Kristuslivet för att bli accepterade som församlingsmedlemmar. —

Jag har haft intellektuella svårigheter, och jag har haft emotionella svårigheter med tanke på helvetet och har gång på gång ryggat tillbaka vid tanken på att människor skall tillbringa sin evighet i mörkrets boningar, men jag nödgas säga, trots mitt eget inre motstånd, att så säger Guds eget ord. Det är Jesu lära — det är icke min lära. Om jag kunde öppna mitt hjärta för dig och du kunde blicka dit in, skulle du förstå vilken nöd och vånda jag har. — Det finns inga dimensioner eller mänskliga mått som kan mäta det eviga lidande den människa som icke vaknar i tiden skall möta, då hon går in över evighetens tröskel. Man kommer att tåga in där trots sin religiösa tradition, trots sin moraliska förträfflighet, trots sin intelligens.

Ser du tåget mot avgrunden, som leds av fallna andar!

Jag har ofta ställts inför det här — det är icke mina ord — det är Guds ord. Du kommer aldrig ifrån det, min älskade vän. Det är icke svavelpredikanter som har konstruerat helvetet för att skrämma människorna, men det är den reella verkligheten, att då det onda koncentreras till ett ställe, kommer det att se ut så, som Bibeln tecknar det. —

Det ohyggliga är, att man kan stå där vid omvändelsens gräns, vid porten, redo att ta emot det eviga livet men ändå gå bort, för att det är något annat som griper tag i och fångar intresset. Hör du, min vän, tänk, att vara vid frälsningens port, stå inför möjligheterna, och ändock fångas och gå bedrövad bort.

Frälsning — pånyttfödelse

Den här undervisningen har man försökt psykologisera bort. Den vill man skjuta i sank, därför att den är obehaglig. Man har gjort allt för att förklara bort den, och det har man sannerligen lyckats med på ett finurligt sätt. När den unge mannen gick bedrövad bort, sade Jesus till sina lärjungar: *"Huru svårt är det icke för dem som hava penningar att komma in i Guds rike! Det är lättare för en kamel att komma igenom*

ett nålsöga, än för den som är rik att komma in i Guds rike".

I muren som omgav Jerusalem fanns det olika portar, säger man — portar som var öppna på dagarna men stängdes på nätterna, för att skydda staden för rövare och fiender. En av de där portarna hette Nålsögat. Dit kom karavaner med lastade kameler. Innan de gick in i staden, måste de igenom Nålsögat, en låg port i Jerusalems mur. Där blev de alltså avlastade sina bördor. Den porten var så låg och smal att endast kamelen ensam kunde komma igenom. Den kunde icke ha någon börda på sig. Den var så låg, att kamelen fick gå ner på knäna, när den skulle genom Nålsögat — den fick krypa genom porten. —

Det där låter ju väldigt vackert och troligt, men det är icke så enkelt att bli frälst. — Man kan inte bara lasta av sig lite vanor, som man dragit på sig under vandringen — det räcker inte. Det räcker inte heller med att man går ner på knä och försöker krypa igenom muren. Det går icke att bli frälst genom att ändra livsåskådning eller genom att sluta gå på bio, sluta röka, sluta dricka eller sluta svära. Det är icke så enkelt — ingalunda. —

Vad har Herrens ord sagt?

Då blevo de ännu mer häpna och sade till varandra: *Vem kan då bliva frälst? Men Jesus såg på dem och sade: För människor är det omöjligt, men icke för Gud, ty för Gud är allting möjligt.*

Vad skall till för att du skall bli frälst, du medvandrare på livets väg? Ett UNDER, ett gudomligt under, skall till. Bibeln kallar det *pånyttfödelse.* —

Gud kommer icke med krav på att du skall lägga av det ena eller det andra. Han säger icke att du måste uppge en viss procent av dina nöjen, och att du skall försaka vissa ting. Nej du! Skall du in i livet, måste du överlämna allt, vända dig bort från världen och vända dig till honom som kan frälsa dig — då får du vara med om undret. —

Då man i dag talar om kristendom, menar man en religiös etik, som egentligen ligger på sidan av själva kristendomen.

Det finns massor av kristna bekännare i kyrkorna i dag, som icke har varit med om undret. De har lagt av vissa synder, och de är nu med och tjänar — de är religiösa, men de saknar det väsentligaste; LIVET, det liv som fungerar i det fördolda.

För människor är det omöjligt, men icke för Gud, ty för Gud är allting möjligt. Har du varit med om undret? Har du den där hemlighetsfulla förbindelsen med himmelen, som, oberoende av yttre omständigheter och förhållanden, fungerar — fungerar när du är i ensamheten, fungerar i bönelivet, i troslivet? —

Ingenting av det här är utställningsföremål, som man plockar fram för att demonstrera vad man har förvärvat, men de finns där som uttryck för ett inneboende liv.

Varje levande kristen är en främling på jorden

Det är en tanke, som har gripit mig de senaste veckorna, om det som är det verkliga beviset på en levande kristendom. Vet ni vad det är? Jo, det är det, som Jesus säger: *Världen känner mig icke, därför kommer den ej heller att känna eder.* När den hemlighetsfulla förbindelsen med himmelen är knuten, då blir vi främlingar. Då upplever vi som en realitet varenda dag, att vi är främlingar på jorden. Världen känner oss icke, världen förstår oss icke, världen accepterar oss icke. — Jag lever icke för världen — jag lever icke av världen — jag lever för Herren. Jag älskar icke de ting, som är i världen, ty världen med dess ting förgås.

Varje levande kristen är en främling på jorden och kan aldrig här uppleva någon form av materiell trygghet eller yttre välfärd. En kristen måste ha ständig livsgemenskap med Jesus, och när den gemenskapen blir störd på ett eller annat sätt blir det oroligt. Man kan icke leva utan att äga kontakt med himmelen, och man kan icke leva i maskopi med världen. Man kan aldrig alliera sig med världen, därför att världen befinner sig i krig mot Gudsriket. Om vi älskar världen och de ting som är i världen, då är vi fiendens tjänare, överlöpare eller förrädare.

Jag har ibland tänkt, att om främlingskapet med dess hemlängtan får hålla på att arbeta i de heligas hjärtan, kommer de icke att kunna leva utan att bli missförstådda. Ty ju djupare den här längtan blir, desto större kommer motståndet från världen att bli; desto mer odräglig kommer den moderna kulturen att anse kristendomen vara. Då blir det salt i kristendomen; salt och ljus. Varenda dag blir en levande protest mot synden och självlivet i alla dess former.

Jag har läst fram och tillbaka några ord av Jesus, och jag förstår dem icke helt, men jag anar att det ligger ett kolossalt djup bakom dem, då han säger: *"Rävarna hava kulor, och himmelens fåglar hava nästen, men Människosonen har ingen plats där han kan vila sitt huvud."*

Här har du det kristna alternativet till välfärd, övergödd kultur och till alla jordiska trygghetsmoment. Är du villig att gå in på villkoren och bli lika hemlös som Jesus var? För sådana kristna är det eviga hemmet mycket nära. Det märks i deras böner, det märks i deras trosliv, det märks i deras offerliv. O, himmelen är så nära; ja, det är en atmosfär av evig härlighet, som strålar ut från dem och genom dem. Nöjer du dig med att vara religiös medelmåtta? Skall du följa Jesus, då måste du bryta upp från det liv du lever för dig själv.

Det är en sak till jag måste säga. Du kommer icke bara att bli hemlös och fattig — världen kommer att skratta åt dig. Den religiösa hopen kommer också att begabba dig, ty den falska religiositeten åberopar alltid vad den är i sig själv. Den säger: "Jag är rik, mig fattas intet." Men en levande kristen upplever att "saliga äro de fattiga i anden". —

Intet i mig själv jag har,
till Ditt kors jag tillflykt tar.
Jag är naken, kläd Du mig,
hjälplös ser jag upp till Dig.
Om ej hjälp Du mig beskär,
evigt jag förlorad är.

Vad blir vår berömmelse? — Korset — Det är en kristens enda berömmelse. Hemligheten till att vi är så sprudlande och jublande glada är att han har lovat oss en rikedom som är oförvissnelig. Tungomålstalet skall taga slut, profetian skall taga slut, kunskapen, som är ett styckverk, skall också taga slut, men det finns ting, som består, det är tron, hoppet och kärleken. Det finns värden, som aldrig förgår — eviga värden, som Gud vill ge den som är villig att säga nej åt sig själv och säga ja till korset. Amen.

13. Den rökelsedoftande höjden

"Till dess morgonvinden blåser och skuggorna fly vill jag gå bort till myrraberget, till den rökelsedoftande höjden."
(Höga Visan 4: 6.)

I Höga Visan talas det mycket om vällukt, dofter och kryddor. Det är en strålande skönhet, en kombination av färger som möter oss. Språket, som talas, är färgrikt och skildrar på ett mycket levande sätt förhållandet mellan brud och brudgum. Det talas om hur ett sådant förhållande uppstår, vilka förvecklingar det kan bli och hur problem upplöses och bruten förening återupprättas.

Här heter det: *"Till dess morgonvinden blåser och skuggorna fly, vill jag gå bort till myrraberget, till den rökelsedoftande höjden."* Det är en komprimerad vers, intressant, därför att den talar om för oss, var brud och brudgum upplever den intimaste och skönaste förening. Det talas om myrraberget. ". . . jag vill gå bort till myrraberget."

I Höga Visan 3: 6 säges det: *Vem är hon som kommer hitupp från öknen såsom i stoder av rök, kringdoftad av myrra och rökelse och alla slags köpmannakryddor.* Lägg märke till uttrycket: "Kringdoftad av myrra." Var någonstans är det här myrraberget? Myrra står i bibeln som symbol på lidande. Jag vill gå bort till lidandets-berget, till Golgata, där allt lidande koncentrerats. Vårt myrraberg är Golgata. Där lider Gud för hela släktet. Då tänker jag inte i första hand på det rent fysiska lidandet. Det var martyrer både före och efter Jesu dödslidande, som var med om liknande fysiska processer. Men jag tän-

ker på det fruktansvärda lidande, som där drabbar gudasonen, lidandet som består i att gemenskapen bryts med Gud. "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" brister han ut i bottenlös förtvivlan.

Då bödlarnas hammarslag tonat bort, folkskarorna skingrats och tystnaden lägrat sig över Golgata, hänger han där, Guds offerlamm. Till den platsen kallas vi var och en för att se honom, som bar vår synd och skam. Han hänger där, inte för sin egen skull, sin egen synd, utan som ställföreträdande offerlamm. Gud vare lov!

Kristuslidandet

Men det är inte nog med att Kristus lider *för* oss, vi är kallade att lida *med* Kristus och *för* församlingen. Det talas om ett mått av kristusbedrövelser, som vi ingalunda kan komma ifrån. *Vem är hon som kommer hit upp från öknen såsom i stoder av rök, kringdoftad av rök, kringdoftad av myrra.* Församlingen som upplever kristuslidandet måste bära det i trogen efterföljelse. Det är ett lidande som bereder åt oss en översvinnerligt rik härlighet. Det är en ynnest att få lida med honom, det är ett förtroende som Herren ger. Paulus använder uttrycket i Fil. 1: 29: *Åt eder har ju förunnats icke allenast att tro på Kristus utan också att lida för hans skull.* Vi skall inte försöka dra oss undan lidandet med Kristus och för församlingen. Det är ett adelsmärke på all sann och levande kristendom, att den säger ja till korset och följer Mästaren tätt i spåren. Gud vare lov! Det är nåd att vi få vara med bland dem som icke bara tror, men också lider för Kristi skull.

Men vi läste något mera i Höga Visan 4: 6: "Till dess morgonvinden blåser och skuggorna fly vill jag gå bort till myrraberget, till den *rökelsedoftande höjden.*" Myrraberget är Golgata, den plats där Gud har stämt möte med hela människosläktet, en plats där Gud har banat väg till en underbar och ljuvlig gemenskap med honom på barnaskapsnivå. Vi är inte adopterade, vi är inte styvbarn, vi är födda in i Guds rike.

Vi har fått barnaskap och därigenom också barnaskapets helige Ande.

Men om myrraberget är Golgata, vad är då den rökelsedoftande höjden? Det är helt uppenbart, att det är Getsemane. Låt oss läsa det underbara uttrycket i Fil. 2: 5—8, som jag har stavat på länge och som säkerligen också du nu och då återvänder till. Paulus säger så här: *Varen så till sinnes, som Jesus Kristus var, han som var till i Guds skepnad, men icke räknade jämlikheten med Gud såsom ett byte, utan utblottade sig själv, i det han antog tjänareskepnad, när han kom i människogestalt. Så befanns han i utvärtes måtto vara såsom en människa och ödmjukade sig och blev lydig intill döden, ja, intill döden på korset.* Jesus *ödmjukade* sig. Det är egentligen ett märkligt ord, när det används om Jesus. Han ödmjukade sig och blev lydig. Av två tänkbara vägar, valde han den mest förödmjukande och den som var förenad med det absolut största offret. Det skedde i Getsemane. När han stod där i Getsemane, så hade han bevisat sig vara en rättfärdig man. Det fanns ingen, som kunde peka på någon defekt i hans liv. Ingen kunde säga att det var något som var felaktigt, peka på något lagbrott, nederlag eller någon synd. Satan kunde inte säga det, inte heller den onda andevärlden. Det är en fantastisk bekännelse han träder fram med, när han konstaterar: "denna världens furste kommer, i mig finns intet som hör honom till." I Getsemane står han med sitt liv i sin hand, han säger så här: *Ingen tager mitt liv, om jag icke ger det.* Det fanns ingen som kunde *ta* hans liv, men han gav det. Han kunde ha kallat på förstärkning, och legioner av änglar kunde ha kommit och hjälpt honom. Från Getsemane hade han kunnat gå rakt hem. Då hade han räddat sitt eget liv men icke blivit vår frälsare. Han hade gett oss ett föredöme, ett ideal, som ingen av oss skulle kunna nå upp till. Men vi behövde inte ett ideal, ett föredöme, vi behövde en frälsare.

I Getsemane överlämnar han sig åt döden och säger: *Fader, ske icke min vilja utan din vilja.* Den processen griper djupt in i hans väsen, han säger: *Fader om det är möjligt, så gånge*

denna kalk ifrån mig, dock ske icke min vilja utan din vilja. Så böjer han sig och förödmjukas ytterligare, överlämnar sig i bödlarnas händer, hånas, föraktas,torteras och terroriseras. Han överlämnar sig åt döden och går upp till Golgata. Prisat vare Herrens underbara namn!

Men i Getsemane, den rökelsedoftande höjden, där *beder* han. Och det var sannerligen inga formella böner han bad. Det heter i Hebr. 5: 7: *Med starkt rop och tårar frambar han under sitt kötts dagar* ... Lägg märke till uttrycket, under sitt *kötts* dagar. Där möter du den förödmjukade och förnedrade Gudasonen, som hade gått in under människosläktets alla villkor, blivit en av oss. Han som var till av evighet, som icke visste av någon begränsning, han går in i en kropp av kött och blod och blir *ett* med släktet. Under den tid han vandrar här beder, ropar och gråter han. Alltsammans kulminerar i Getsemane. Det heter: *Med starkt rop och tårar frambar han under sitt kötts dagar böner och åkallan till den som kunde frälsa honom från döden; och han blev bönhörd och tagen ur sin ångest.* Det är ett märkligt uttryck, det står att han blev bönhörd. Men bönhörelsen innebar inte att han kom undan döden, men han kom in i en fullkomlig vila. Fadern hade räckt honom lidandets kalk och han tog den.

Vi följer detta dramatiska skådespel på avstånd. Petrus, Johannes och Jakob sover något stenkast bort. Och nog är det så att vi följer det hela på avstånd, vi kan inte pejla djupet i det som sker. Men när blodsdropparna pressas fram som svett och rinner ner för hans kropp, då har han överlämnat sig åt Gud, och det innebär inget mindre än att han säger ja till lidandeskalken, som Fadern räcker mot honom. Så blir han tagen ur sin ångest. Vill du känna Jesus på avstånd, vara en åskådare, eller vill du förenas med honom? Om vi säger ja till honom, är det helt uppenbart, att även vi kommer att få vårt Getsemane. Herren leder oss fram till den punkt, då Guds vilja måste få herravälde, även om det innebär förödmjukelse för vårt jag. *Han utblottade sig själv.* Detta får betydelse, om vi sätter in det i dess rätta sammanhang. Paulus säger: "Varen så

till sinnes som han var." Det kommer en punkt, en plats, där vi måste fatta vårt beslut. Herre, skall jag följa dig helt, eller skall jag fortsätta på självvalda stigar. Herre, skall jag mäkta svara ja till det kors som räckes emot mig? Skall jag mäkta bära det eller gå en lättare, bekvämare och behagligare väg? Vill du lära känna Jesus? Paulus säger i Fil. 3: 10: *Jag vill lära känna honom och hans uppståndelses kraft och få känna delaktighet i han lidanden, i det jag bliver honom lik genom en död, sådan som hans.*

Myrra — bilden på det fördolda bönelivet

Myrra, är den vita, underbart vackra blomman, som egentligen saknar doft, men som då den vissnar förlorar sin vita färg, och gulnar. Då den håller på att dö, sprider den en underbar doft. Där har vi det. Herre, hur skall ditt liv kunna förkroppsligas i oss? Jo, därigenom att vi förstår att vägen går från död till liv. Vi måste dö bort från oss själva för att leva med honom. Då denna process börjar i en människas liv, blir Golgata mer än en historisk plats. Golgata reses i vårt eget liv och får herravälde över oss, och då inställer sig dödsprocessen, som för med sig liv.

Till dess morgonvinden blåser och skuggorna fly, vill jag gå bort till myrraberget, till den rökelsedoftande höjden. Höga Visan 4: 6. Den rökelsedoftande höjden talar om en förblivande och obruten gudsgemenskap. I alla stycken måste vi se på Jesus, om vi skall kunna likbildas med honom. Det räcker inte med att vi blir rättfärdiggjorda, kommer fram till trons bekännelse och upplever gemenskapen med honom. Det är frågan om vi skall bevaras. Förutsättningen för vår helgelse är den översteprästerliga gärning, Jesus fullbordar oss till godo i härligheten. Han bad på korset: *"Fader förlåt dem, ty de veta icke vad de göra."* Gud svarade på den bönen. Jesus fortsätter nu sin översteprästerliga gärning på Faderns högra sida, och där beder han för oss. Därför kallas vi att gå fram till nådens tron och begära hjälp i rätt tid. Bönegemenskapen med Gud

skall manifesteras i våra liv, så att vi kommer in i det fördolda, hemlighetsfulla bönelivet, detta rika och härliga gudsliv, som Jesus levde och som möjliggöres därigenom att Jesus vunnit seger. Förutsättningen för det här gudslivet äger vi inte i oss själva. Det äger vi i honom, som sitter på Faderns högra sida i härligheten.

Vi har ingenting, som vi kan meritera oss med. Vi tittar in i vårt eget väsen, analyserar och försöker få fram något, som skulle kunna meritera oss inför Gud. Ibland sker det omedvetet, ibland stressas vi till det av fienden, som vill ha oss in i ett disharmoniskt gudsförhållande. Men så länge Golgata är medelpunkten i våra liv och vi har försoningen som grund för vår tro, så står vi säkert. I alla stycken, i små detaljer, i praktiska, i andliga frågor säger vi: "Herre ske din vilja." Så länge vi har klart för oss, att det är möjligt just genom Jesu Kristi försoningsverk, och lägger tyngdpunkten endast på det Jesus har gjort för oss, då upplever vi ett rikt liv.

Rökelse — de heligas böner

I 2 Mos. 30: 34—36, där Herren ger Mose detaljerade föreskrifter om hur han skulle bära sig åt för att gudstjänsten skulle nå sitt egentliga syfte, inte bara när det gäller ceremonier, heter det: *Ytterligare sade Herren till Mose: "Tag dig välluktande kryddor, stakte och sjönagel och galban och jämte dessa välluktar rent rökelseharts, lika mycket av var slag, och gör därav rökelse, en konstmässig blandning, saltad, ren, helig. Och en del av den skall du stöta till pulver och lägga framför vittnesbördet i uppenbarelsetältet, där jag vill uppenbara mig för dig."*

Gud vill uppenbara sig. Vi brukar säga så här: O, vad jag längtar efter Herrens uppenbarelse!" Min älskade vän, Gud längtar efter att få uppenbara sig för sitt folk. Ändå tycker vi, att allting verkar så diffust och periferiskt. Gud måste vara långt borta. Men är han det?

I vår fantasi, i vår inbillning, i våra förutfattade meningar,

i våra fördomar, i alltsammans ter det sig som han var långt borta. Men han är nära! Gud vare lov! Gud längtar efter att få uppenbara sig. Det heter: *En del av den skall du stöta till pulver och lägga framför vittnesbördet i uppenbarelsetältet, där jag vill uppenbara mig för dig. Höghelig skall den vara för eder.* Så kommer det. *Och ingen annan rökelse mån I göra åt eder så sammansatt som denna skall vara. Helig skall den vara för dig. Den som gör sådan för att njuta av dess lukt, han skall utrotas ur sitt folk.*" När vi nu ser, att Gud är så angelägen om att uppenbara sig, hur han detaljrikt beskriver villkoren, då måste vi verkligen fråga oss, vad det är för något, som Gud vill finna ibland oss.

I Ps. 141: 2 får vi veta vad rökelsen symboliserar. David säger så här: "*Min bön gälle inför dig såsom ett aftonoffer.*" Ytterligare läser vi i Uppb. 5: 8: *Och när det tog bokrullen föllo de fyra väsendena och de tjugofyra äldste ned inför Lammet, och de hade var sin harpa och hade gyllene skålar fyllda av rökelse, det är de heligas böner.* De heligas böner. De är kända och hörda i himlen. Det heter, att rökelsen steg upp. Det fanns en väsentlig skillnad på den äkta och den oäkta rökelsen. En skarp och vaken iakttagare kunde se det. Den här rökelsen var sådan, att om den var rätt sammansatt steg röken rakt upp. Då den icke var rätt sammansatt slog röken ut åt alla håll, den nådde aldrig höjderna.

Det heter att Gud förbjöd Aron att frambära någon främmande rökelse. Det skulle vara *äkta* rökelse. Och ingredienserna skulle ha precis den kvalité som Gud hade bestämt. Man fick inte använda några syntetiska medel, utan allt var taget ifrån skapelsen. Mycket rökelse blandas och antänds, men jag undrar om det inte bara är för njutning. Det är inte frågan om några minuters njutning på söndagsförmiddagen eller i söndagskvällens aftonsång, utan det är frågan om att tillbedja och umgås med Gud. Gud vill bo ibland oss. Han är mera angelägen om detta än vad vi är. Därför skall vi se till, att vi får tag i de äkta beståndsdelarna, som gör att våra böner blir hörda i himlen. Hur många är det som vill komma in i ett

harmoniskt böneliv? Det vill vi allihop. Det är viktigt för oss att vi verkligen umgås med Gud.

Vad hade man då att iaktta? Ja, för det första skulle man ta välluktande kryddor och dessutom andra beståndsdelar, stakte, sjönagel och galban.

Stakte — bilden på bekännelsen

Stakte är självrunnen kåda. Av sitt inneboende tryck rinner den fram, utan att man behöver göra något operativt ingrepp. Vad är det där frågan om? Jo, stakte är bilden på bekännelsen. Det är enormt betydelsefullt att vi kommer inför Gud i ett rätt sinnelag. Det finns inget som är så farligt som att komma in i ett sinnelag av hårdhet, trots, knorriskhet eller kritik. Knorr har aldrig fört något gott med sig. Det har allenast och uteslutande skapat förbannelse. Man frågar sig, hur man skall komma undan de här tingen, som trots allt ligger så latenta i vårt väsen. Vi knorrar över både det ena och det andra. Ibland gäller det ting i församlingen, ibland i familjen, ibland gäller det ting på arbetsplatsen. Ibland kolliderar vi med människor på gatan eller i affären. Vi blir knorriska i vårt sinnelag. Ibland så knorrar vi också över vår lott, tycker att vi är orättvist behandlade eller illa sedda av människor. Vi inbillar oss mycket. Det bottnar i att vi på ett eller annat sätt överskattar oss. Vi menar nog att vi inte fått den plats, den uppmärksamhet, som vi borde få, den kärlek vi förtjänar. Men om vi ödmjukar oss inför Gud förstår vi, att orsaken till oron inte är grannarna, arbetskamraterna, syskonen i församlingen, utan det illfundiga hjärtat. Problemet ligger som regel inte utanför utan finns i det egna hjärtat. Gud, hjälp oss att vara ödmjuka inför dig! Även när vi beder. Jag har en känsla av att även när vi beder tar vi till brösttoner. Försöker styra Gud, styra och leda den heliga Ande. En sådan maktbefogenhet har vi aldrig fått, vi skall inte leda Anden, det är Anden som skall leda oss. Om Anden skall leda oss, då får vi verkligen böja oss djupt och säga: "Herre ske icke min vilja i mitt liv, men *din*

vilja". Ödmjukheten är sannerligen ingenting som vi har i vår natur. Vi är inte utrustade med den från början. Vi är lika trotsiga och rebelliska mot Guds vilja allesammans. De avgörande proven dyker upp, och det visar sig vilka vi är. Jag frågar mig ibland: Gud, vad skall du göra för att göra en människa ödmjuk, riktigt ödmjuk. Det finns medel. Gud har dem. Läs den botfärdiges bön. Man kan tycka, att den är väl inget för gamla kristna att sätta sig ner och läsa. Den behöver vi läsa många gånger. Där har vi en grundlag i Guds rike. Det är det här: *Det offer, som behagar Gud, är en förkrossad Ande, ett förkrossat och bedrövat hjärta skall du Gud inte förakta.*" Stämmer det? Var bor Gud någonstans? Så långt jag har sett av skriften, så bor han åtminstone på två platser. Uppe i höjden, det vet jag, och där tillbedes han av himmelens helige och härlige. Det heter ... "de faller ner inför honom och tillbeder honom." Men han bor också "hos dem som har ett ödmjukt och förkrossat hjärta". Bor Gud i ditt hjärta?

Se till att du inte blir en uppkomling i Guds rike, som glömmer det förflutna. Tänk på den klippa du är uthuggen ur, så frestas du inte till högmod. Var kom du ifrån? Fjärran ifrån som främling. Vad hade du när du kom? Ingenting! Vad fick du när du kom? Allt! Du fivk klä av dig den smutsiga orättfärdighetens klädnad, paltorna från syndalivet fick du kasta av dig. Du blev ren i Lammets blod. Du fick en ny klädnad, en ring på ditt finger, en fridens kyss, och du fördes in i huset. Där slaktades den gödda kalven, och där ordnades det till fest. Men var var du någonstans, innan du kom? Jag tror det är viktigt, att vi gör klart för oss, att *det var av nåd.* Det var nåd, men nåden räckte. Han tog emot dig precis som du var, och du upplevde, att du behandlades som en kungason, fastän du inte ens kunde drömma om att bli träl i hans hus. Men du blev icke träl, du blev son.

Jag har en känsla av att Paulus för sin del levde i ett konstant syndamedvetande. Han blev aldrig annat än syndare. Han levde i det här: *Det är ett fast ord och i allo värt att mottagas. Att Kristus Jesus har kommit i världen för att frälsa syn-*

dare, bland vilka jag är den främste. Han var icke, han *är*. Det är syndamedvetande. Det är lätt att glida ur nåden och bygga upp en gärningslära. Många har gjort det. Det finns kristna, framför allt gamla kristna, som har underbara erfarenheter bakom sig, men som glidit bort från den rätta grunden, och så har de byggt på sina egna erfarenheter. Tron vilar inte längre på Golgata. Därför strömmar inte längre den underbara väldoften från deras liv. Döden har gjort sin mission och fört till självberöm och självförhärligande. "Men Herre, inte mig; allenast dig tillkommer ära, ty allt vad du har gjort är underbart i våra ögon!"

Man kan glida ur nåden på många sätt, man kan hamna i en slags gärningslära. Satan är en mästare i att stressa Guds barn ur nåden. De börjar gissla sig själva och andra. Försöker driva dem fram i självarbete. Man kan aldrig tillfredsställa de uppresta kraven, och så kommer inre disharmoni in. Låt oss göra klart för oss att Golgata räcker till. Låt oss hålla fast vid hoppets bekännelse. Bekännelsebönen är betydelsefull.

Sjönagel — bilden på åkallan

Man skulle också använda sjönagel i rökelsen. Sjönagel hämtades ur en mussla ur djupen. Ur de djupaste djup hämtade man fram denna ingrediens.

Om stakte är bilden på bekännelsebönen, så är sjönagel bilden på åkallan. Det räcker inte med att vi bekänner vilka vi är, och vad vi är. Ordet lär oss: *Åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig.* Vi upplever med alla de heliga, att vi kommer i en våldsam nöd, ibland så våldsam, att ord inte kan uttrycka det. "Ur djupen åkallade jag dig", säger psalmisten. Ur djupen . . . Det finns inte en enda kristen, som inte någon gång har upplevt sin hjälplöshet inför de ting som drabbat. Den enskildes innersta vånda kan vi nog, trots allt, inte nå eller förlösa. Det finns bara en som förstår. Han som gick djupast ner. Det är Jesus. Vad är svårare än just detta, att man har böneämnen, som man väntar att få besva-

rade? Man beder om frälsning för make, barn, nära och kära. Men istället för att se dem frälsta, har man en känsla av att satan binder dem ännu hårdare. Så kan det understundom te sig.

Det finns annan nöd, som kastas på oss. Sjukdom, eller kanske konsekvenser av olydnad. Självförvållat i och för sig, men det drabbar oss hårt. Ungefär som Jona, när han valde att gå sin egen väg. Det heter, att han hamnade i de djupaste djup, där alla vägar var stängda. Men det heter ur Jona bok, "ur djupen ropade jag till Herren, och han hörde mig". Pris ske Gud! Det såg ut som om elementen fullständigt hade slukat honom. Allt var slut, en definitiv katastrof, ett totalt fiasko. Men han ropade till Gud.

Åkallan är mera än böner. Det är hjärtats SOS till Gud, när man inte kan tala med vännerna om de innersta problemen utan känner att man måste få hjälp ovanifrån. Nog blir det sjönagel i rökelsen. Herren vet om djupen. Vi får göra som de heliga gjort i alla tider. Åkalla honom!

Ibland kan det dröja länge; det kan gå år, innan vi ser Guds ingripande. I ett möte jag var på satt det en man, som hade följt sin hustru dit. Hon hade kämpat länge för att få maken med. Nu var hon angelägen om att han skulle få möta något, som skulle skapa sinnesändring i hans liv. Han sitter i mötet och hustrun beder. När inbjudan går ut, inträffar det märkliga. Mannen går fram till första bänken, böjer knä och blir frälst. När den här mannen gråtit ut sin nöd, reser han sig upp, omfamnar sin hustru och säger: "Tack för att du höll ut." I nio år hade hon hållit på.

Åkallan. Det är inte bara ord, det är frågan om att lägga in hela sin varelse i bönen. Intensitet, engagemang.

Galban — bilden på tacksägelse

Det heter vidare: *Tag dig välluktande kryddor, stakte och sjönagel och galban och jämte dessa vällukter rent rökelseharts, lika mycket av vart slag, och gör därav en rökelse, en*

konstmässig blandning, saltad, ren och helig.
2 Mos. 30: 34, 35.

Galban är kåda ifrån bark. Galban är bilden på tacksägelse. När skall vi tacka? Några tackar inte ens Gud när de har fått bönesvar. De är som de nio spetälska som fick hjälp men försvann utan att återvända för att tacka hjälparen. Det är som regel bara en som återvänder och ger Gud äran. Men vi skall tacka Gud inte endast då vi får välsignelse, bönesvar, utan vi skall ständigt tacka Gud.

Har vi något att tacka Gud för? — Tack för Jesus, tack för blodet, tack för såren, tack för den helige Ande! Vi kan fortsätta. Tack för sorger, bedrövelser, allt detta, som har gjort att din bild blivit mer synlig i vårt liv! Tack för det som tog bort slagget, tog bort det som låg framför och skilde oss åt och som utkristalliserade bilden i oss! Tack för lidande, tack för bedrövelser! Nog behövs det galban! Tack för det vi fick, tack för det vi inte fick, för vi vet att allt samverkar till det bästa. Gud blir förhärligad. Vi skall tacka Gud i livets alla förhållanden.

I armodet lär man känna Gud på ett nytt sätt. Tack för armodet, som lärde mig att bedja Fader vår, helgat varde Ditt namn, giv oss i dag vårt dagliga bröd. I allt är Herren trofast.

Rökelseharts — bilden på tillbedjan

Till sist skulle det till rent rökelseharts. Det leder oss in på ett annat område. I begäran, åkallan och tacksägelsen sysslar vi med *våra* behov, *våra* välsignelser, *vår* längtan. Vi tackar Gud för vad han gjort. Men i tillbedjan, där är det frågan om något annat. Där sysslar vi inte med oss utan med Gud. Vi måste förstå tillbedjans betydelse. Då blir vi inte upptagna med hans välsignelser utan med honom själv. Den här förunderliga tillbedjan är kontemplation. I meditationen *tänker* vi, i kontemplationen *skådar* vi. Man måste skåda. Vi säger: "Se på Jesus!" Men då måste vi teckna honom för vårt inre, så att vi ser honom. Hur skall vi kunna se honom? Vi får använda de hjälpmedel Gud har gett oss. Vi får komma fram inför

honom. Vi skall inte bara tänka på honom, vi måste också *se* honom. Det heter i Apg. 4: 24: *Då de hörde detta, ropade de endräktigt till Gud och sade: "Herre, det är du som har gjort himmelen och jorden och havet och allt vad i dem är."*

Där har du det. Tillbedjan. Vem är det vi kommer till, när vi nalkas Herren? Är han futtig, snål, girig? Det är förolämpande att använda sådana uttryck om Herren. Han är alla goda gåvors givare. ALLA. "Idel goda gåvor och fullkomliga skänker komma ned ovanifrån." "Herre det är du som har gjort himmel och jord. Du har genom vår fader David, din tjänares mun sagt genom helig Ande" osv. Det är väldigt viktigt, att vi påminner varandra om vem han är. Då vi börjar tillbedja honom, träder han fram för oss. Då får vi makt, ty då blir vi medvetna om vem han är och vilka vi är genom honom. Börja tillbedja honom! Där har du hemligheten till genombrott och seger. Vi behöver den här härliga beståndsdelen.

De här fyra beståndsdelarna skulle vara lika fördelade. Det står ingenstans, hur mycket det skulle vara. Det må vara hur mycket som helst. Det är bara att hålla på. Offra rökelseoffer, sammansatt av bekännelse, åkallan, tacksägelse och tillbedjan. Blanda det, och du skall få uppleva, att Herren ger härliga segrar, och du får uppleva gudsumgängets rikedom och härlighet.

14. Ut ur världen

Det är många som inte har klart för sig vad frälsning är. Därför blir allting så grumligt, så famlande. Man blir nästan litet ängslig, när människor skall redogöra för vad det innebär att vara frälst. Jag har talat om olika typer av kristna: Den världslige kristne, den köttslige kristne, den andlige kristne och så den avfällige kristne eller babylonskristne eller skökokristne. Det gjorde jag med utgångspunkt ifrån Israels historia. Vi lånade det här nytestamentliga uttrycket i Rom. 2: Jude. Det talas om jude i utvärtes motto och jude i invärtes måtto. Det var frågan om två olika typer av omskärelse. Den som sker på kroppen och den som sker i anden. Det rent fysiska begreppet jude har en andlig motsvarighet i nytestamentlig tid. Den är jude som är det i anden. Begreppet är alltså vidgat, och vi får veta att den är jude som är omskuren i anden, d.v.s. är född på nytt. Byt ut det här ordet 'jude' och sätt dit 'kristen' istället. Alltså kristen i utvärtes motto och kristen i invärtes motto. Judarna hade visserligen ett annat utgångsläge än hedningarna. De ägde många företräden. Men eftersom de saknade det väsentligaste, så saknade de trots allt, allt. De var utanför gemenskapen. Fastän de var nära Gud, så stod de främmande för Gud, och de befann sig religiöst sett i samma belägenhet som hedningarna. Visserligen hade de kulten, riterna och ceremonierna, de hade lagstiftningen, prästerna och helgedomen. Men eftersom dessa yttre saker icke motsvarades av ett inre gudsliv, så var de med sin religion utanför gemenskapen med Gud. Allt detta därför att de saknade Kristus. De

förnekade Kristus. De ägde allt det yttre, men saknade Kristus.

'Jude' och 'grek' är två sammanfattande uttryck för två tillstånd mänskligheten befinner sig i. Det är å ena sidan juden med sin religion, och å andra sidan hedningen med sin vishetslära, filosofi, moral, etik o.dyl. De befinner sig emellertid i samma situation i förhållandet till Kristus.

Ett utvalt folk

Vad var det som skilde Israels folk från Egypten? Var det Israels folks moral? Var det deras bildning? Eller vad var det? De var utvalda i kraft av löftena. Gränsen markerades på två sätt, nämligen genom blodet och vattnet.

De var utvalda icke för att stanna kvar i Egypten som var under fördömelsen, vreden och domen. Icke för att stanna kvar där och gå under tillsammans med Egypten, men för att lämna Egypten. Ut ur landet!!

Nådamedlet blodet hade betydelse om det åtföljdes utav uppbrott. Man kan icke vara kvar i världen och göra sant bruk av nådamedlen. Man kan icke vara kvar i världen och med någon rätt tänka så här: "Blodet räcker till, så det har ingen betydelse för mig hur jag gör, hur jag handlar, hur jag är". Skall vi kunna använda oss utav nådamedlet, förutsätter det att vi är redo att handla. Det måste bli en marsch. Därför har vi under påskhögtiden lammet som slaktades, blodet som användes, men också bilden av folket som stod omgjordade kring sina länder, med sandaler på sina fötter och staven i hand. De var färdiga för uppbrott. Det är verkligen viktigt att vi stryker under det.

Vad representerar världen för någonting? Det får vi veta i 1 Joh. 2:

Älsken icke världen ej heller vad som är i världen. Om någon älskar världen så är Faderns kärlek icke i honom. Ty allt som är i världen; köttets begärelse, ögonens begärelse, och högfärd över detta livets goda, det är icke av Fadern, utan av världen. Och världen förgår och dess begärelse, men den som gör Guds vilja han förbliver evinnerligen.

Vad är det världen representerar? Det är tre ting som vi finner här i de lästa verserna. Dessa tre ting bryter igenom i den enskilda människans handlingssätt, men också i hela världsstyrelsen, den sataniska och demoniska världsstyrelsen. Hela världen är i den ondes våld. Lägg märke till att dessa tre ting slår igenom i den enskilda människans handlingssätt. De slår igenom i gruppernas handlingssätt; inbördes och i förhållande till andra grupper. De slår igenom i nationernas förhållande inbördes och till varandra. Det är tre ting som går igen. Det är *köttets begärelse.* — Lusten att njuta. *Ögonens begärelse.* — Lusten att äga. Och *högfärd över detta livets goda.* — Lusten att vara något. Om vi icke frigöres ifrån världen på det sättet att vi lämnar de källor som inspirerar det fallna väsendet i oss, så kommer vi att förgås tillsammans med världen. Det är nämligen så, att många kristna är medvetna om blodets betydelse men trots detta aldrig kommer att tillägna sej blodets verkliga kraft, eftersom de i sitt inre har kvar lusten att njuta av det världen har att ge. Man vill frigöra sig ifrån de konsekvenser som njutningen åstadkommer, men man vill icke bli av med lust- och njutningsmomentet. Det är en mycket vanlig företeelse, att man så småningom hamnar i ett tillstånd där man kristnar njutningen. Det berör många områden. Men det kan vara på olika områden för olika människor.

Skall vi rättfärdiggöras genom Kristi blod, så måste vi ut ur världen och skall vi helgas genom samma försoningsmedel, måste världen ut ur oss. Därför innesluter förlossningsakten tre kraftkällors aktiva samverkan. Andens, vattnets och blodets treeniga vittnesbörd. Blodet är ett tecken till räddning från fördärvarens hemsökelser, och omvändelsen leder till frigörelse från världens alla herravälden. Dopet markerar gränsen mot ett begravt förflutet och beseglar det förbund, som konfirmeras i andedopet.

Men blodets kraft frigör oss icke bara från vredesdomen utan också från Egyptens träldom och dess hårda och totaliära system. Blodets kraft vill också frigöra oss ifrån den vandel vi förde i fåfänglighet. Petrus säger i 1 Petr. 1: 18: *I veten nu att det icke är med förgängliga ting, med silver eller guld som I haven blivit lösköpta från den vandel I förden i fåfänglighet efter fädernas sätt, utan med Kristi dyra blod såsom med blodet av ett felfritt lamm utan fläck.*

Kristi blod vill göra oss fria ifrån en vandel i fåfänglighet. Våra vanor. Våra later. Våra lyten. Vi kan icke sanningsenligt säga att Guds frälsning och Jesu blod räcker till för oss, och sedan bara framhärda i olydnad. Bibeln säger att Herren känner de sina och den som åkallar Herrens namn vände sej bort från orättfärdigheten. Alltså, åkallan utan omvändelse skapar aldrig frigörelse. Det finns två saker i frälsningen som vi absolut icke får spela ut emot varandra, och som vi heller icke kan slita isär ifrån varandra. Det är å ena sidan *förlåtelsen,* å andra sidan *frigörelsen.* Vi upplever dem båda genom Jesu Kristi blod, men förlåtelsen är en mottagande sida. Sedan skall detta förverkligas i vårt liv, så att vi också frigöres ifrån den vandel vi förde i fåfänglighet efter fädernas sätt. Den gamla naturen skall alltså in under Kristi lydnad och det innebär helt enkelt att den dödas. Det är viktigt att vi gör detta klart för oss, även om det leder oss in i en kris.

Det är denna kris som Paulus talar om som bedrövelse efter Guds sinne, som ingen ångrar, men som för bättring åstad. Bibeln säger att om vi bekänner våra synder så är Gud trofast och rättfärdig så att han förlåter oss våra synder och renar oss från orättfärdighet.

I ett annat sammanhang heter det, att den som är född av Gud kan inte synda. Det ser faktiskt ut som en motsägelse. Hur hänger det ihop? Kan man synda eller kan man icke?

Den som är född av Gud kan icke synda, han tar sig till vara. Jag vet vad gudsgemenskapen betyder för mig, och jag

vet också vad förlusten innebär. Vi kan gå till Ps. 51. *Tag icke din helige Ande från mig.* — Gud, du kan ta allt annat, du kan ta tronen, du kan ta folket, du kan ta riket; men tag icke din helige Ande ifrån mig! Om vi förlorar den helige Ande, då blir vi livlösa existenser. Då dör någonting inom oss, och livet flyr. Det finns ingenting som är så fruktansvärt som att uppleva detta "Tag icke din helige ande ifrån mig".

Vi läste ju att den som är född av Gud kan icke synda. Den nya naturen i oss kan aldrig synda, utan det är den gamla naturen vi dras med som syndar. Det är den som överrumplar oss. Det är en stor principiell skillnad mellan detta att synda genom att överrumplas, och att leva i synd. Överrumplad kan varenda en bli, men blodet gäller. *Den rättfärdige faller sju gånger men Herren reser honom upp.* Man kan falla många gånger. Men just detta att man reser sig upp och går vidare är beviset på att man har fått en ny håg. Och det är där skillnaden ligger. När jag har syndat så sörjer något inom mig. Då upplever jag: Herre det är icke i första hand för att det har trasslat till sig för mig jag gråter. Men Jesus, jag kan icke leva utan gemenskap med dig. Det är icke det att jag råkat i misär och fått svårigheter som är värst, men jag kan icke leva utan gemenskap med dig! Man upplever i det ögonblick synden har kommit in, att det är någonting som lägger sig i vägen. Förut när vi syndade, hade vi inga sådana problem. Det är först när vi kom till tro, som vi fick det problemet.

Men det är icke skräcken Gud vill väcka inom oss, utan han vill locka oss tillbaka in i en djupare, härligare gemenskap. Herren behandlar oss icke efter det vi förtjänar. Att bekänna sin synd, är att leva i ständig bekännelse. Då renar oss blodet ifrån alla våra synder. Och under det vi håller på med att livnära den nya hågen med Guds Ord, böneumgänget o.s.v., så kommer vi också att växa bort ifrån det gamla livet genom att vi organiskt förenas med honom i en djupare och intimare erfarenhet.

Allt som är i världen, köttets begärelse och ögonens begärelse och högfärd över detta livets goda.

Låt oss sätta upp de kristna alternativen till det här.

1. Lusten att njuta. Det kristna alternativet: Villighet att lida.
2. Ögonens begärelse. Lusten att äga. Alternativ: Villighet att offra.
3. Högfärd över detta livets goda. Lusten att vara något. Det kristna alternativet: Villighet att vara ingenting i världen för Herrens skull.

Det som ingenting var, det utvalde Gud.

Det finns ingen som är någonting i världen, fastän man inbillar sig det. Där har man den principiella skillnaden mellan gudsmänniskan och världsmänniskan. Världsmänniskan menar sig vara något. Men den kristne lever i bekännelsen att han ingenting är. Är du villig att bli ingenting? Hur skall vi bli ingenting? Genom att vi helt enkelt förlorar oss själva och förlorar det vi har. Vi säger gärna att vi ingenting är, men det är icke hela sanningen. Hur uppriktiga vi än menar oss vara då vi säger det, så visar det sig i de avgörande situationerna, att vi har någonting som vi gärna vill duka fram, för att visa att vi är icke så erbarmligt fattiga ändå.

Det spelar ingen roll hur en människa draperar sina begär. Om du sätter svart klänning på ha-begäret eller en modern spräcklig, har ingen betydelse. Under vårt yttre kan dölja sig de mest egendomliga begär. Sedan har det ingen betydelse hur man försöker se ut. Jag vill inte påstå att vårt uppträdande är betydelselöst, men därest icke Gud har fått taga itu med fåfängligheten, så spelar det ingen roll vad vi försöker dölja fåfängligheten med. Detta är världen! Sådan är världen! Så kan vi ju själva avgöra om vi är världsliga kristna. Vi kan leva i det här tillståndet. Vi säger: Käre Gud, blodet renar. Så går vi ifrån uppgörelsen med Gud för att fortsätta. Och så

kommer vi tillbaka igen när vi skadats och återvänder igen för att fortsätta. Vi är alltså kvar i världsväsendet. Eller det är kvar i oss. Skall blodets kraft ha verkan i vårt liv, då måste vi ha staven i handen och vara omgjordade kring våra länder. Och så måste vi marschera ut ifrån världen!

15. Tro som övervinner

Och Jeriko hade sina portar stängda, det höll sig tillstängt för Israels barn; ingen gick ut eller in. (Jos. 6: 1.)

Detta är ju en synnerligen lärorik berättelse. Vi, som befinner oss på nytestamentlig mark, har kanske litet svårt att gripa tag om innehållet. Det är understundom svårt att förstå Guds tillvägagångssätt då han griper in i historien. För att vi skall fatta vilken situation folket befann sig i, måste vi gå tillbaka några kapitel i denna underbara, triumferande, segerrika berättelse, som fångar oss helt ifrån bokens första kapitel. Löftet konfirmerades, visioner förnyades, folket inspirerades, ty nu, efter en fyrtioårig, nästan meningslös, cirkelgång i öknen, stod egendomsfolket redo att inta det efterlängtade landet.

Det behövs inte sägas att folket vid denna tidpunkt var mer än trött på ökentillvaron. Äntligen skönjdes slutet på en fyrtioårig lidandehistoria — en sorglig epok, som bäst kan förklaras så: Självförvållad fattigdom. Gud hade naturligtvis inte bestämt att Israel skulle vara i öknen i nära fytio år. Gud hade icke bestämt att manna skulle vara deras diet i fyra årtionden. Manna morgon — manna middag — manna kväll. Det var en enformig diet som detta köttätande folk tidigt tröttnade på. Gud ville att folket skulle in i landet för att äta av landets säd, dvs. uppleva landets välsignelser. Många ting ger besked om att allt var väl förberett.

I ett av kapitlen läser vi om ett par spejare som fick en nästan förödmjukande påminnelse om att de hade varit väntade i Jeriko i bortåt fyrtio år. Det var ett uttalande av en Jerikobo,

som gav vid handen att man nära fyra decennier tidigare räknat med att Israel skulle ta sin arvedel i besittning. Den som gav detta förödmjukande besked var ingen mindre än skökan Rahab. Till spejarna, som var utsända till Jeriko av Josua, sade hon: *"Vi hava hört huru Herren lät vattnet i Röda havet torka ut framför eder, när I drogen ut ifrån Egypten, och vad I haven gjort mot amoréernas konungar, de två på andra sidan Jordan, Sihon och Og, huru I gåven dem till spillo. Då vi hörde detta, blevo våra hjärtan förfärade, och numera har ingen mod att stå eder emot; ty Herren, eder Gud, är Gud uppe i Himmelen och nere på jorden."* Från Guds sida var allting klart, och fienderna skakade på sina grundvalar. Det som hindrade det utkorade egendomsfolket att gå vidare var det onda otroshjärtat.

Jag poängterar detta: Gud hade givit löftet, landet låg klart, fienderna var i realiteten redan besegrade, men ett fruktande folk vågade icke intaga sin besittning. I stället blev resultatet självförvållad fattigdom, under en fyrtioårig ökentillvaro.

Gemenskap på hög nivå

Det är i ungefär det läget många kristna befinner sig i dag. Så lever många fram sitt liv, fattigt på andliga upplevelser, i torka, knorriskhet och opposition emot Gud — ett liv i förblivande olydnad. Det är ju ohyggligt att tänka sig, att landet väntar på sina arvingar, medan så få finner vägen dit. Ett liv fattigt på andliga upplevelser är i stället deras lott.

När Gud under framtiden någon enstaka gång uppenbarade sig, så kom han för att lösa en nödsituation. Men det var icke ett förblivande gudsumgänge utan ett högst tillfälligt åkallande av hans namn och ett närmande då brist på det ena eller det andra sättet gjorde sig gällande. Det var icke så Gud önskade ha det. Gud sökte gemenskap med detta folk på mycket hög nivå. Folket skulle få erfara att landet var som han hade sagt det vara och att det redan tillhörde dem. Det flöt

av mjölk och honung och väntade löfteslandets medborgare.

Gud vill vara någonting mera än en institution, där vi försäkrar oss mot olyckor, som kan drabba oss under vandringen. Gud vill vara vår fader, och han vill ha gemenskap med oss, såsom barnet med fadern. Det är detta andliga familjeliv som är okänt för mängden. De vet inte vad det vill säga, och när det kommer en prövosam situation, så störtar de sig in i något löfte, beder en bön och hoppas att det skall räcka som nödvärn i en prövning.

Jag måste upprepa det igen. Gud vill någonting mera. Han vill som fader ha livsgemenskap med oss. Det finns många kristna som har normaliserat ett utarmat tillstånd. De *lever* visserligen, och gör sig påminda då och då, men man hör aldrig tacksägelsen flöda från ett frigjort hjärta. Trots upplevelser av Guds trofasthet hör man sällan lovsång tona ifrån en själ, som har upplevt hans trofasthet. Tänk, så otacksamma vi är! Tänk, så självupptagna vi är! Och just denna självupptagenhet gör oss oförmögna att värdera och ta emot Guds välsignelser.

Ett slut och en ny början

Det kom ett slut, och en ny början, och i denna nya fas bevisade Gud att hans principer är eviga och gällande, då människor återgår till de ursprungliga villkoren, börjar handla utifrån de instruktioner han har givit. Gud, som verkade i en generation tidigare, hade icke övergivit sina principer, utan var fortfarande verksam. Den tro som förde dem ut, den tro, som delade Röda havet, så de kunde gå torrskodda igenom, den tro, som begravde egyptierna, den tron öppnade också Jordan. Samma tro, som hade fört dem ut ur träldomshuset, förde dem nu in i landet. Ett fullt överlämnande åt honom på alla punkter, på samma sätt som hade skett när en gång Röda havet forcerades. Gud påminde detta folk om sina löften, och gav en ny vision. *"Var frimodig och oförfärad, ty du skall utskifta åt detta folk såsom arv det land, som jag med ed har lovat deras fäder att giva dem."* Ära vare Gud!

Jordan var forcerad, men nya hinder låg framför. Innan de kom till platsen för de nya hindren, så visade det sig emellertid att Gud redan varit där. Vid Jerikos ökengräns mötte Josua mannen med det dragna svärdet. Josua frågade: *"Är du vår vän, eller är du vår fiende?"* Men det var icke tid för någon diskussion om vän eller fiende. Främlingen svarade: *"Jag är härhövitsmannen över Herrens här."* Halleluja! Han kom inte för att diskutera sidor, han kom för att ta ledningen. Ära vare Gud!

Innan du och jag kommer till platsen där otrons befästningsverk tornar upp sig, har Gud varit där. Innan vi nått dit, är mannen med det dragna svärdet där. Han är inte där för att diskutera med oss om lösningar på förefintliga problem. Han är där för att ta ledningen, och föra oss in i den utlovade besittning Gud har i beredskap åt sitt folk.

Mose skickade en gång i ett avgörande skede ut tolv spejare för att utforska landet. Men Josua hade lärt sig av Mose misstag. I stället för att skicka tolv spejare, skickade han två. Det kunde aldrig bliva ett nytt ödesdigert val med en överväldigande majoritet mot en liten minoritet. Det var alltså ingen stor representation som drog åstad som spejare denna gång. Endast två. Vi ser hur dessa blev mottagna i Jeriko. Staden höll sina portar stängda. Men Herren upprättade ett brohuvud mitt inne i Jeriko. Skökan Rahab tog nämligen emot spejarna.

Gud måste lära oss att vi inte kan vandra vidare på majoritets- eller minoritetsbeslut. Vi får inte ifrågasätta Guds planer, utan endast förverkliga dem. Och detta förverkligande måste ske genom ett individuellt överlämnande åt Gud. Gud frågar inte efter majoritetens synpunkter på sitt tillvägagångssätt. Gud efterlyser icke våra visa råd.

Det blev inget möte av den art, som vi har läst om i fjärde Mosebok, där tio representanter talade om landets välsignelser, men i sin förkunnelse samtidigt försmådde Gud och kränkte honom. När spejarna denna gång kom hem var det endast

med ett kort besked om hurudant läget var i Jeriko. Josua förstod, att nu var det icke längre fråga om att diskutera Guds planer, utan förbereda sig för strid. Det var fråga om att återgå till de ursprungliga principerna. Icke de han förskaffat sig genom förnuftiga beräkningar, utan en återgång till den gudomliga princip som säger: JAG ÄR SKALL GÖRA DET.

Älskade vänner, tänk om det blev klart för oss för alla tider, att han som har begynt verket är trofast. Han som begynt verket i våra liv, i församlingens liv, skall också föra det till ett lyckligt slut. Det är fråga om en återgång till de ursprungliga principerna, innebärande ett totalt förlitande på honom. Skulle vi sätta oss ned och diskutera Guds vägar, så förmodar jag, att vi skulle ha många och mycket kloka synpunkter, många frågor, många varför. Diskussionsämnen, det ena större och mer problematiskt än det andra. Vad Gud vill, det är att vi skall förverkliga hans planer. Tror du att vi kan det? Förmår vi det? Ja, men endast om vi är redo gå in i livsgemenskapen med honom.

Otrons bålverk raseras

Det finns alltid murar som hindrar trons folk. Grova murar och hårda murar reser sig som stora bålverk. Men Gud hade sagt att var fotsbredd trons folk beträdde tillhörde dem. Gud har icke sagt, att vi skall gå förbi murarna. Vi skall gå *igenom* dem. Hur skall det ske? Jo, genom en återgång till dessa principer. På ett alldeles särskilt talande sätt kommer detta tillsynes när Gud meddelade Josua sin stridsplan för Jerikos intagande. Vilken annan befälhavare som helst skulle ha protesterat. Aldrig kan en "klok" härförare acceptera sådana order utan ihärdiga protester. De enda sprängvapen som tillhandahölls var basuner. Så inleddes en marsch runt staden, som pågick i sju dagar. Det var en trosvandring till segern. Halleluja! Basunerna är hemlighetsfulla. De förebildar proklamationen av evangelii budskap. Hur skall vi intaga landet, frågas det. Genom att proklamera evangelii segerkraft. Det är att prokla-

mera att Jesus är uppstånden. Han är segervinnare. Halleluja!

I denna sena tid vill Gud återföra oss till ett beroendeförhållande till honom, så att vi slutar att analysera svårigheterna, söka våra egna lösningar, men i alla lägen förkunnar evangelii budskap, full förlossning och upprättelse för Guds egendomsfolk. Vi vet, att murarna pulvriserades. Var och en tågade in över fallna och raserade murar. Glädjen var överväldigande. Vilket jubel den sista dagen, då man med utdraget basunljud tågade sju gånger runt staden. Bilden på jubel, lovsång och tacksägelse, halleluja! Först proklamerades seger i sex dagar och sedan, på den sjunde dagen hördes nya signaler från den tusenmannade hären utanför stadens murar. Med utdragen ton utan att några tecken på någon förändring hade rapporterats i stridsläget. Murarna stod massivt kvar. Ingenting i det yttre talade om att dagen skulle avslutas med ett stormanlopp och total seger. Utan diskussioner eller demoraliserande konversationer tågade ett segervisst folk beslutsamt omkring staden. Den sista gången blåste jubelbasunerna långa och utdragna toner. Och medan folket då jublade inför Guds ansikte, ramlade murarna. Guds sätt att ackompanjera sitt folks lov.

Vi möter ofta människor, som är ute för att analysera läget. Men i stället för att få bort hindren, så gör de att hindren växer och blir allt större. De analyserar utifrån alla tänkbara synpunkter; religiösa, numerära och ekonomiska. Vilka förutsättningar finns för ett Guds ingripande? Vilka tillgångar har vi? Man inventerar egna tillgångar och räknar sina stridbara män. Men, broder och syster, Gud har gett oss ett uppdrag att stå för hans räkning. Striden är inte din och min, utan hans. Du behöver allt ivrigare ta reda på Guds löften. De som försökt analysera läget framför Jerikos stolta murar hade snart upptäckt att murarna stod där som ogenomträngligt monument på en ingenjörsvetenskap som var den förnämsta jorden kände, och den kultur, som fanns innanför murarna var i sanning en högstående kultur. Staden var en av jordens äldsta städer med imponerande kulturella och religiösa traditioner. Det finns praktiskt taget aldrig någonting som talar till Guds för-

del eller till hans folks fördel när det skall börja tillämpa trons lagar. Allt omkring talar för att det inte lönar sig att tro på Gud, och inom oss viskar köttet: "Rädda dig själv!" Det finns ingenting i atmosfären, ingenting i miljön, ingenting av mänsklig makt som tron kan haka fast eller förankra sig vid. Allting i det yttre talar som regel för att Guds verk är ett lönlöst företag. Men, pris ske Gud, tron är icke förankrad i traditioner, kulturen eller i vetenskapen. Den är förankrad i Gud.

Spärras din väg utav hinder så väldiga
och utav berg som där skyhöga stå.
Räkna med Gud, ty han gör det omöjliga.
Han gör vad människor icke förmå.

Den som vågar praktisera Guds löften finner snart att tron representerar omätliga resurser. Gud har inspekterat slagfältet och vet vad varje strid kräver för insatser. Han förfogar över dem och delegerar dem åt trons folk då det i strid emot makterna sätter sig i rörelse för att göra anspråk på sin löftesrätt. Var därför ståndaktig. Det *är* seger! Amen.

16. Utvald före världens begynnelse

Det är helt uppenbart att den här familjetilldragelsen i Abrahams liv har större betydelse än den rent historiska. Den är på sitt sätt, som så mycket annat i första Mosebok och i Abrahams liv, framåtpekande. Vi förstår det ännu bättre om vi tänker oss att de sex första kapitlen i bibeln, omfattar en tidrymd av omkring 1 500 år, tiden från Adam och fram till floden. I sex kapitel får vi veta vad frälsningshistorien avslöjar om tidsrymden, som omfattar mer än ett och halvt årtusende. Här ser vi i ett helt kapitel en enda familjetilldragelse. Lägg märke till att den är detaljrikt skildrad. Man kan tala om ett uttagande, och i detta kapitel möter vi den underbara tanke, som finns i bibeln beträffande utkorelsen, utväljelsen och Guds tillvägagångssätt för att ta ut, utvälja, utkora ett folk; en brud åt sin son Jesus Kristus. I den sista versen i 24 kap. heter det: *"Så blev Isak tröstad i sorgen efter sin moder."* Det kulminerar alltså med att Rebecka förs in i Saras tält. Det här är intressant, bara därför att det följer i kronologisk ordning helt ifrån begynnelsen, tills det kulminerar i mötet mellan Isak och Rebecca.

Om vi går bakåt i historien och läser några kapitel tidigare, så får vi först i kap. 21 läsa om Isaks födelse. I kap. 22 om Isaks offer och i kap. 23 om Saras död. I kap. 24 får vi läsa om Rebeckas uttagande. — Isaks födelse, Isaks offrande, Saras död och Rebeckas uttagande. Allt detta pekar framåt.

Isaks födelse pekar framåt på Jesus människoblivande. Och det finns många paralleller. Isak föddes på ett övernaturligt sätt. Han föddes efter det att alla mänskliga möjligheter var uttömda. Då föddes han, genom ett gudomligt ingripande. Isak föddes på ett sådant sätt att Sara fylldes med löje då hon tänkte på hans övernaturliga födelse. Jesus föddes också genom Anden. Avlad av den helige Ande. Men han föddes icke efter att de mänskliga möjligheterna var uttömda. Han föddes innan några mänskliga möjligheter var tänkbara. Han avlades av den helige Ande. Han blev människa och underställde sig våra villkor, blev i allt lika oss. Det heter om honom, att han utblottade sig själv i det han antog tjänareskepnad, när han kom i människogestalt. Så befanns han i utvärtes motto vara såsom en människa och ödmjukade sig och blev lydig intill döden, ja intill döden på korset.

Gud blev människa, för att människan skulle bli lika Gud. Gud blir människa; det är det som skymtar fram i Isaks födelse. Han föddes på övernaturlig väg, och han kom som *löftessonen,* som *säden,* vilken i kraft av löftet fick en underbar plats och särställning i frälsningshistorien.

Isak offras

I det 22 kap. läser vi om Isaks offrande. Och det kapitlet är mycket talande. Sonen säger: "Här är elden och veden, men var är offret?" I sonens bekännelse möter vi korset. Här är veden. Jesus tog trädet, korsets trä, förbannelsens träd. Han bar det till Golgata, och han naglades fast där. Isak frågar: Här är veden men var är offret? Det fick han veta, då han kom till Moria berg, till offerplatsen. Tanken var att Isak skulle offras, men då Abraham lyfte vapnet för att sätta det i sin son, hörde han Herrens röst. Han sade: "Gör honom inget illa." Då fick han se att det fanns en vädur, som hade fastnat med hornen i ett snår. Så möter vi också här det ställföreträdande lidandet. Isak lämnades fri och väduren intog Isaks plats.

Gud skonade icke sin son, utan utgav honom i döden för vår skull. Han skonade icke Jesus, utan han fick dö en blodig död. Men han dog icke för sina egna synder, han dog för våra synder. Väduren dog i stället för Isak. Nu kan vi säga att Jesus Kristus har dött i stället för oss. Han tog veden, han tog trädet, och han bar det upp till kullen, han dog där. Och han ropade ut. så att avgrunden skakade på sina grundvalar: *Det är fullbordat!* Försoningsverket är en realitet! Pris ske Gud! Den som har upplevt den ställföreträdande dödens inneboende realitet har frid i sitt hjärta, frid med Gud. Ty döden skall aldrig nå honom. Han är oåtkomlig för döden. Det heter nämligen i Efesierbrevet att vi är ostraffliga i Jesus Kristus. Observera, *ostraffliga!* Vi är oåtkomliga för allt straff. Och vi är oåtkomliga för Guds vrede. Guds vrede har redan drabbat Kristus, och därför får vi uppleva hans väldiga nåd som förbliver.

Saras död

Det 23:e kap. handlar om Saras död och Abrahams gravköp. Sara dog efter offerhandlingen på Moria. Och det som skedde på korset var ju, att Israel som nation, bildligt talat gick i graven. Abraham köpte en grav bland hedningarna åt Sara. Här har vi bilden på det nationella, det lekamliga Israel, som gick i döden och begravdes bland hedningarna. Det finns något tragiskt i den processen. Det heter ju i Joh. 1:a kap: *Han kom till sitt eget, och hans egna togo icke emot honom. Men åt alla dem som togo emot honom gav han makt att bliva Guds barn.* En epok avslutades vid korset. En ny tog vid. Där har vi slutet på Israel som nation. Men så börjar nästa sammanhang. *Åt alla dem som togo emot honom gav han makt att bliva Guds barn.* Israel begrovs bland nationerna, bland hednafolken. De försvann ur frälsningshistorien som en nationell enhet och som Guds speciella egendomsfolk. Icke för alltid, men så länge församlingens hushållning varar.

Då Sara hade dött koncentreras Isaks, Abrahams och tjänarens samlade intresse på en sak; nämligen på att ta ut en brud åt Isak. Sara var ett avslutat kapitel, men frälsningshistorien går vidare. Och den stegras i sin härlighet. En frälsning utan gränser: En frälsning utan åtskillnad mellan folk och folk. En frälsning som omfattar hela släktet proklameras. Gud vare evigt lov! Och det är där vi lever nu. Vi upplever denna Guds väldiga nåd, som är verksam i tiden. Och hemligheten till denna frälsning är Jesus Kristus. Hela frälsningsverket vilar på försoningsgrunden, Jesus Kristus, och på *honom allena.* Då han utbrast: *Det är fullbordat!* undanröjdes fiendskapen. Då förenade han i sig dessa båda: judar och hedningar. Då Jesus dog utplånades släktets skuldregister. Då Jesus dog, gjorde han den onda andevärlden helt vapenlös, ty syndaskulden sonades. Han betalade den med sitt eget blod. Ty när han dog, så var det icke människan som dog. Gud blev människa, och på korset, dog han en syndares död. Men han levde och gick ner i dödsriket. I dödsriket proklamerade han sin seger för gamla testamentets heliga. De som hölls i varetäckt, som det heter i den norska bibeln. De hölls i förvaring till den stora dagen.

Då Jesus hade dött, gick han ner i dödsriket och proklamerade för Abraham, för Isak och för Jakob, för profeter och för gamla testamentets heliga sin suveräna seger. Innan dess hade han tagit nycklarna till döden och dödsriket ur satans händer, och så öppnade han dörrarna till döden och dödsriket och överförde gamla testamentets heliga till paradiset, där de vilar till uppståndelsens morgon. Observera att då Jesus dog, så gjorde han hela släktets samlade fiender och fiendevälden maktlösa.

Dödens makt har besegrats. Tänk att vi kan sjunga med varandra den underbara sången: Jag skall aldrig dö. Jag skall aldrig dö! Ty vi kan proklamera att *en* har dött för alla; alltså har *alla* dött. Adams fallna släkte har redan dött. Det dog i

honom på korset. Nu har vi genom tron på Jesus Kristus fått det eviga livet. Vi skall leva i evigheternas evigheter. Vi skall möjligen avsomna, men absolut icke dö. Ty den andra döden har ingen makt över den som har del i den första uppståndelsen.

När Sara dött, koncentreras sålunda Abrahams, Isaks och Eliesers samlade intresse på att få en brud åt Isak. Det har framgått utav det jag har sagt här, att Abraham står som en bild på Fadern, Isak på Sonen och den förnämste tjänaren i Abrahams hus, Elieser, (namnet betyder Herren är hjälpare) står som bild på den helige Ande. I 1 Mos. 15 får vi veta vem denne tjänare var. Det säges i andra versen: *"Jag går ju barnlös bort, och arvinge till mitt hus bliver en man från Damaskus, Elieser."* Här möter vi alltså en treenighet samlad för att ta ut en brud åt sonen.

Utvald av evighet

Jag tror vi icke fattar storheten i Guds frälsningsverk. Det finns en och annan, som tror att frälsningen är ett provisorium, som kommit till i en paniksituation. Dvs. när fallet inträffat, så vidtog Gud i all hast detta arrangemang för att möta en icke förutsedd situation. Men så är det icke. Innan jordens grundvalar finns till så fanns i Guds hjärta tanken på församlingen. Den märkligaste företeelse historien över huvud taget känner till, det är församlingen. Ty det är genom församlingen som Gud skall kungöra sin väldiga visdom, sin makt och sin härlighet för andevärldens väldiga. Det är Paulus, som talar om att denna frälsningsplan fanns till i Guds hjärta innan någon skapad varelse trädde in på jorden. Frälsningen är ingen nödlösning. Den är inget provisorium. Det är ingen paniksituation, som har skapat fram den, utan Gud har gått planmässigt tillväga. Och frälsningsakten kommer att kulminera i att en frälst skara går in i de eviga boningarna . . .

Skulle det bara bli en enda människa frälst, så har Gud bevisat sin makt. Han har då i Jesus Kristus demonstrerat, att människan kan bli frälst genom honom. Men nu vet vi, att det blir en skara, som ingen kan räkna av alla folk och folkslag och tungomål på jorden. Där skall finnas en oräknelig skara i härligheten. En skara som friköpts från jorden. Friköpt från förbannelsen, fördömelsen och förgängelsen skall den inta sin plats i den eviga och härliga världen.

Hur skall då detta folk tas ut? Jag tror att vi verkligen behöver poängtera, att det från början till slut är frågan om ett gudomligt initiativ. Och Gud använder sig av speciella metoder för att nå sina punkter. I korintierbrevet talar Paulus om dessa ting. Vi får där se på vilket sätt treenigheten verkar för att nå detta gudomliga syfte. *Nådegåvorna äro mångahanda men Anden är en och densamme, tjänsterna äro mångahanda men Herren är en och densamme, kraftverkningarna äro mångahanda, men Gud är en och densamme. Han som verkar allt i alla.*" I Kor. 12 : 4—6.

Jag frågar er: Hur skulle Rebecka uttagas? Jo, genom den fullmakt, som hade blivit given åt Elieser. Och igenom det gudomliga uppdrag som har blivit givit åt den helige Ande efter Jesu fullbordade försoningsverk. Den helige Ande blev given som ett resultat av Jesu Kristi försoningsverk.

Den helige Ande utgjutes uteslutande på försoningsgrunden. Det är ett verk av Jesus, som allting annat i Guds frälsningsplan. Lägg märke till: Nådegåvorna genom Anden. Jag tror att det finns endast ett sätt att uppleva utkorelsen och konsekvenserna av den. Det är det Jesus säger i Joh. 16, där han talar om att den helige Ande skulle komma för att överbevisa människorna om synd, rättfärdighet och dom. Jesus säger så här: Han skall överbevisa världen om synd, rättfärdighet och dom.

Frälsningen är icke ett byte av livsåskådning, icke ett byte av miljö, icke ett byte av umgängeskrets och vänner, icke ett byte av beteenden. Frälsningen är syndaförlåtelsens nåd, som i sin tur kan ske först då människan bekänner sin synd. Den

ende som kan överbevisa en människa om synd är den helige Ande. Vi kan icke övertala andra och på det viset åstadkomma några bestående andliga resultat. Det enda som kan föra fram till en omvändelse, till ett avgörande, till överlåtelse, till gemenskap med Gud, är den helige Andes verk.

Andens verk

Hur uppenbarar sig den helige Ande? Den helige Ande bor i våra hjärtan. Den kraft vi talar om är icke ett opersonligt fludium som finns ute i luftrummet. Det talas om en kraft som är verksam i oss. Och när Jesus undervisar om den helige Ande, så säger han att han skall komma och bo ibland oss. Han skall inte komma som gäst nu och då. Han skall bo ibland oss, och verka igenom oss. Hur skall detta kunna ske? Det kan ske uteslutande på ett sätt. Det är den ständiga närvaron av Jesu Kristi blod, som renar oss från all synd. Bekännelse, förlåtelse, försoning, frigörelse och tjänst. Det är någonting som vi upplever i nuet. Det verkar alltsammans samtidigt. Genom Jesu blod renas vi ifrån all synd. Igenom den helige Andes kraft iståndsättes vi till tjänst. Fantastiskt! Vi måste göra klart för oss, att den helige Ande bor i de heliga. Och den helige Ande vill verka genom gåvorna. Jag tror vi behöver mycket större klarhet när det gäller gåvorna. Men tänk vad det är viktigt, att de andliga gåvorna kommer i funktion. Och icke bara vissa gåvor. Det behövs tungomålstalande, uttydning, men också profetia, kunskap, visdom och trons gåva. En gåva som särskilt behövs i vår tid är trons gåva. De flesta kristna lever i en tvivelsjuk atmosfär. Ibland så är det en kamp att göra sig fri från tvivlets äckliga och vämjeliga besmittelser. I Guds frälsningsplan är det inget som är osäker. *Tron är en fast tillförsikt om det som man hoppas, en övertygelse om ting som man icke ser.* Tron är en fast övertygelse. Trons gåva ser behöver komma i funktion som aldrig förr. Trons gåva ser icke alla svårigheter, problem, vanskligheter och enbart mänskliga resurser, men den skapar tro där ingen förhoppning finns och pekar på Guds obegränsade möjligheter.

Anden genom gåvorna, Herren genom tjänsterna. Om gåvorna skall fungera på rätt sätt, så får vi göra klart för oss att vi aldrig blir herrelösa, får frihet att använda oss av Andens uttrycksmedel på ett godtyckligt, själviskt eller egenmäktigt sätt.

Det ligger en hemlighet förborgad i Gideons märkliga framträdande. Han trädde fram inför midjaniterna då han hade givit sitt folk rustning: de tomma krukorna och facklorna. De tog facklorna och placerade dem i krukorna, och i själva segerögonblicket ropade man ut: För Herren och för Gideons svärd! Och så krossade man krukorna och facklorna lyste. Vi måste göra klart för oss, att om vi skall bli använda av Gud, så får aldrig segerruset göra oss oberoende av Herren, göra oss hårda, stolta eller otillgängliga. Det gäller att mitt i segern uppleva förkrosselse.

Det ligger en stor hemlighet i Jesu seger. Han, den starke, blev svag. Och han dog i kraft av svaghet. Vi vet att döden är den yttersta gränsen av svaghet, och han upplevde svagheten yttersta gräns. Men lägg märke till, att när han var som svagast, då vann han den största segern. Han steg icke ned ifrån korset. Han blev kvar på korset, och det var där, som han vann sin seger. Ära vare Gud!

Det heter i Jesaja 53: *"Se min tjänare skall hava framgång."* Jag har läst det många gånger och gripits i mitt hjärta. Framgång vill varenda människa ha. Varje predikant vill ha framgång. Varenda en av oss vill se människor komma till tro på Gud. O, att man kunde göra mera, att man kunde nå större resultat, nå flera. Ibland drabbar en dom samvetet. Man sjunker ned inför Gud och frågar: Herre vad beror det på att vi icke lyckas bättre än vi gör?

Jag undrar om vi känner till framgångens hemlighet? Framgång, det är icke detsamma som att bli stark. Vi måste bli

beroende, beroende till ytterlighet, svag, krossad. Hör: *Se min tjänare skall hava framgång, han skall bliva upphöjd och stor och högt uppsatt.* — Men på vad sätt? Det heter: *Lik ett lamm som föres bort att slaktas, och likt ett får, som är tyst inför dem som klippa det, — ja, han öppnade icke sin mun.* Ett lamm ibland vilddjur. Ett lamm som överlämnas åt vilddjuren. Han utblottade sig själv. Men det var då han blev svag, som han vann seger.

Paulus talar på ett ställe i sina brev om lidanden som han fick utkämpa för församlingens skull. Jag undrar, om icke det är delaktighet i Jesu lidande, att uppleva sin svaghet. *Väl är din kraft ringa, men du har tagit vara på mitt ord och har icke förnekat mitt namn.* Väl är din kraft ringa . . .

Frestelsen för oss kan vara att använda andra maktmedel än dem som tillhör oss i vår kamp emot makterna. Det finns ofta för mycket av prestige hos oss, självbevarelsedrift och självförsvar. Skall gåvorna komma till sin rätt, så måste de bo i hjärtan som är försonade med Gud och som lever i försoningens ande. Det är det Paulus talar om, när han i Galaterbrevet talar om Andens frukt.

Genom Jesu Kristi blod har vi fått frid med Gud, O, vilken makt det är i blodet! Vi har frimodighet att träda fram inför Gud. Det är detta den himmelska andevärldens furstar och väldigheter icke förstår. De kan icke fatta, hur dessa belastade människokryp kan forcera luftrummets andehärar, och hur deras böner kan gå ända fram till nådens tron. Det förstår de icke. De väntar på den stora dagen då de skall bli invigda i hemligheterna.

Inneboende frid

Jesu blod gör det möjligt. Tänk att vi kan sända upp böner som går rakt genom fiendens front, bakom hans linjer, och ända upp till Fadern! Vilken priviligierad skara vi är, som kan leva i denna underbara gemenskap med Fadern. Bönegemenskap med honom. Det heter i Rom. 5, att vi genom tron har

blivit rättfärdiggjorda, utan förskyllan, av nåd genom Jesu Kristi blod. Vi har alltså frid med Gud. Men Gud vill också att vi skall få frid med oss själva. Och där kommer Andens frukt in i bilden. Vi måste försonas med Gud, men vi måste också försonas med oss själva, så att vi kommer ut ur självstriden, självfrälsningen, kommer ut ur stressandet att tjäna, verka, arbeta, och in i frid; på det sättet att vi finner vår plats och vår uppgift. Gåvan vi använder står i fridsfurstens tjänst. Man är icke dikterad av köttsliga mål, och önskar icke använda köttsliga medel.

Försonad med sig själv. Då har man inget behov av att gå in på någon annans område för att få tag i en annans gåva, eller en annans utrustning. Man är nöjd med det Herren har gett, och finner sig utomordentligt i att få tjäna Gud i den uppgift som han har anförtrott. Det finns icke en enda en som icke kan bli brukad av Gud.

Anden genom gåvorna, men också Herren genom tjänsterna. Det står på ett ställe: *"Där Herrens Ande är, där är frihet."* Men i grundtexten står det egentligen så här: *"Där Anden är Herre där är frihet."* Det är något annat det! Där Herrens Ande är, där är frihet. Det är där Anden är Herre, det är frihet att tjäna Gud på ett rätt och ett sant sätt.

Gud genom kraftverkningarna

Det står också om kraftverkningarna. Gud genom kraftverkningarna. Då jag läser bibeln blir det mer och mer klart för mig, att det enda sätt på vilket församlingen kan lotsas igenom tiden, är genom de övernaturliga resurser Gud ställt till församlingens förfogande. Det finns ingen annan möjlighet. Om icke dessa övernaturliga ting får vara i verksamhet har församlingen inga möjligheter att klara sig emot den väldiga fiende som ligger henne emot. Men han är avsvuren, och hos oss finns en kraft som är starkare än den som är verksam i världen. Gud vill manifestera sitt ord genom gåvornas verksamhet, genom övernaturliga ingripanden, men också genom

tjänsternas upprättelse, så att man fungerar och ledes genom andlig myndighet och auktoritet. En myndighet som kan lösa och binda. Lösa och frigöra de goda och gudomliga krafterna och binda och näpsa de onda. Då blir det icke en blandad eller uppblandad gudstjänst, men en apostolisk gudstjänst, med gudomliga kvaliteter.

Det skall ske

Det är någonting av detta som förutsäges i Apg. 2. Vi ser där vad som skall ske ibland de heliga. Sönerna, döttrarna, de gamla männen, åldringarna, hela skaran från de yngsta till de äldsta leds in i ett andligt tjänande, upplever den gudomliga kraften och utrustas till gudomliga uppgifter. Och medan dessa gudomliga makter och krafter från den tillkommande världen, verkar i församlingen, ackompanjeras budskapet av märkliga ting i den fysiska skapelsen. Solen skall vändas i mörker och månen i blod. Tillsammans med andliga gåvor och andlig utrustning, som gör församlingen skicklig att tjäna Gud på ett apostoliskt sätt, verkar dessa ting i naturen. Detta driver människorna in i ett sökande efter Gud. Ty allt når sitt syfte genom orden: *"Ty det skall ske att var och en som åkallar Herrens namn skall var frälst."* Gud önskar att människor skall frälsas. Tas ut ur världen. Gå från döden till livet, från satans makt och till Gud. Jesus har vunnit seger över satan. De krafter som är verksamma i församlingen är mycket starkare, än de krafter som är verksamma i världen. Vi ser alltså, att hela treenigheten är inkopplad på detta uppdrag; att ta ut en församling av förstfödda söner. En församling, som icke bara har sett härligheten, men upplevt den, och som lever i detta sonförhållande, i detta barnaskap, i barnaskapets Ande med Fadern.

Innehåll

1. VÅRT LAND — ETT SODOM 9
2. ONDSKANS MAKT — FRÄLSNINGENS KRAFT 24
3. ÅTER TILL BIBELN 33
4. TRONS ENFALD 50
5. TRONS ARGUMENT — UNDRET 60
6. ANDEBEDÖMNING 74
7. FRUKTAD FRIHET 98
8. FÖRSAMLINGENS FRÄLSNING 110
9. ALLTIGENOM AV RENT GULD 123
10. OLIVTRÄDEN 152
11. EDENS VÄLSIGNELSER 162
12. VEM KAN DÅ BLI FRÄLST? 174
13. DEN RÖKELSEDOFTANDE HÖJDEN 183
14. UT UR VÄRLDEN 196
15. TRO SOM ÖVERVINNER 203
16. UTVALD FÖRE VÄRLDENS BEGYNNELSE 210

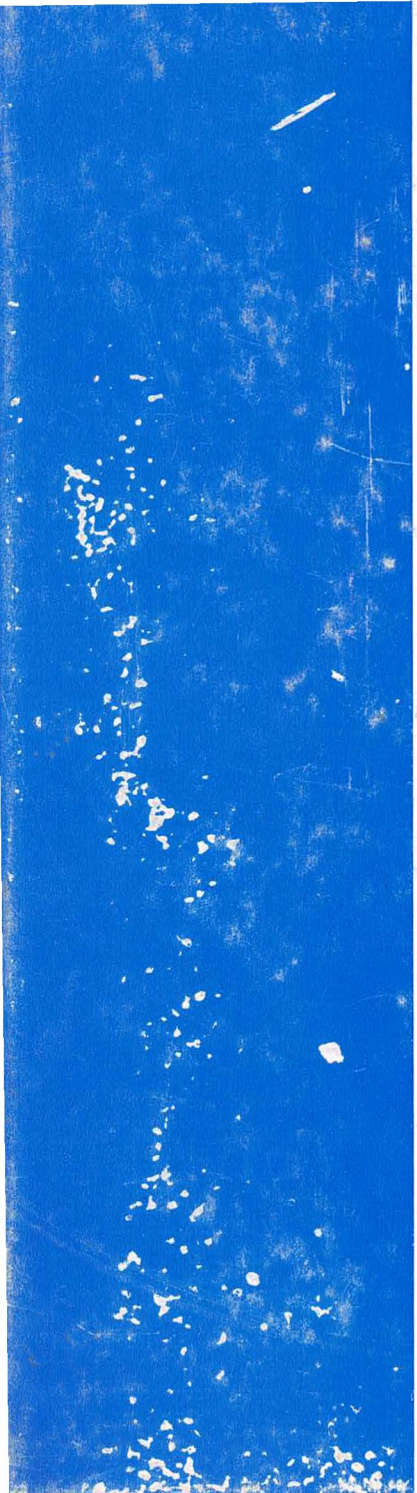

FÖRKUNNAREN som signerat denna bok, är en intressant förmedlare av Guds levande Ord. Omstridd men ständigt aktuell och ståndaktig har han utmejslats till en predikantprofil med ovanlig styrka.

ARNE IMSEN är en dynamisk förkunnare, som med sällsam sanktion framträtt med sitt budskap. I vida kretsar är han känd och omdiskuterad som debattör och från polemiker. Alltför få har tyvärr lärt känna predikanten Arne Imsen. Det är därför med glädje och spänning vi låter sexton angelägna budskap gå ut i bokform.

URKRISTET FÖRSAMLINGSLIV har varit ett av hans favoritämnen, varför tyngdpunkten helt naturligt ligger på förkunnelsen om församlingen. Det är ur denna bibliocentriska förkunnelse väckelseropet Maranata fötts fram och burits vidare långt utöver de kretsar, som officiellt sorteras in under det urkristna maranataropet.

MR-förlaget • Stockholm